

శ్రీకృష్ణా

ప్రథమము

First Edition 1929

Second Edition 1947

Saraswathi Power Press, Rajahmundry
Printed and Published by
A. Lakshmanaswamy Naidu
For Addepally & Co., Educational Publishers
Order No 4673/1947

ప్రీతి

ప్రస్తుత భావావలంబముగ గ్రగఃగృహత వహించిన ఆంధ్రము ప్రసిద్ధి నెఱుంగితి నగుచుముగ, ప్రేంచిన ముగ్ధుల వాల్చాత్మవ్రధుల సమన్వితావరణముతో ముగ్ధులృత్యులను గాంచెను. తత్ఫలముగ వూర్వపు నుచ సంస్కృతవాఙ్మయమును నెఱి ఆంధ్రవాఙ్మయము నుచును ప్రేంచితభాషయందు నానన్యతలై నలిసి శాఖోపశాఖతో వాంఛి అతిక విమూఢు నుభయచలము పుష్పింప జేసినది. అట్టి ప్రసిద్ధిభాషకు జెందిన యొక విసవంతయుల నవలయే యీ గ్రంథమునకు నూత్మిక. కథావిషయములుకూడ ప్రేంచినీయకు చెందినవే. ప్రేంచినచలములకు సహజములకు విచిత్రకల్పనలు, వింత పోకడలు ఆంధ్రవాతకలోకమునకు పరిచయ కూనర్పించెనను నా తలంపు దీనివలన నఫలమైన కృతకృత్యుడను.

అశాంతిము నామెడలనవ్వానవాత్మ్యముఁ జూపుచు, నా ప్రయత్నములంగఁ దోడ్పడుచు, పెక్కు తెఱఁగుల నన్ను ప్రోత్సహించు సుహృద్వరులగు దీని ప్రకాశక లెంతయు వందనీయులు.

కలకత్తా }
23 - 8 - 29.

గుజననిధే యుఁడు
జొన్నలగడ్డ పర్యవారాధునియూర్తి

* * కృతి సమర్పణము * *

చిఱుతప్రాయమునఁ గడలేనియుడుమలకుఁ బాల్పశియుఁ జి-
 శాంతిని గోల్పడక, సహనకవచము ధరించి, ధైర్యానిఁ జేఱు
 జీవితసంగ్రామమున మొక్కవోని పరాక్రమమునఁ బోరి విజయె
 పేతులై, మేడన్ (Madan), బటొక్రిష్టచాల్ (Butto Kristo Pa-
 తాతా (Tata), బసివిరెడ్డి (Basiv Reddi), లెస్లీ (Leslie)
 ప్రభృతులైనడి ఉన్నతోద్దేశసిద్ధిపడిసి, చాణిజ్యమునకు వన్నఁదెచ్చి
 సర్వసంపదసంపన్నులై, సకలసద్గుణసంశోభితులై, పూతచారితులై
 అర్థిజనకల్పకలై, పెక్కేమలు కర్మవీరులై మనుగడగడపి ఓవ
 గతులైన శ్రీశ్రీ అద్దేపల్లి చన్నయ్యనాయఁడుగారి పవిత్రస్మృతి కీర్త
 వనవము సమర్పితము.

* *
*

భిన్న హస్తము

మానము గడచిపోయెను. నెల నెలలలోను కంకణ మపహరించిన కాంత జాడగాని, ఇయల్టావొగసాని జాడగాని మేక్సిమునకు తెల్లము కాలేదు. నుందరి తెలుగెఱిగినంతని అతఁ డిగువును యువకులనంప, నా రమణియుండు నెలవున నేరులులేరని వారు వాఁత్రుచ్చిరి. యవ కుండు స్వయముగా నాతాపమున కరిగి, ఆ వాల్చుజిని గుఱించి వాకపు చేసెను. ఒకలేకును నెఱుంగుండ సంకడిలవోకొని ఆనెలంత ఎండేని పలాముత మాయెనని ఇరుగుపొరుగువాకు పలికిరి. మేక్సిము తోడనే పోలీసుల నత్తాపునకు దావించి మేడయంతయు కలయ పెదకించెను. గాని సందియముఁ బొలుపు వస్తువు లేమియు నందుఁ గానరాలేదు. అచటిద్రవ్యము లంకందుఁ బడియుండెను. మేడ బాడుగ మూఁడు నెలలదనుక ముందే ముట్టినందున నింక యొడయుండు సిల్కిం తుండై యుండెను. అపరచితయైన నానుందరి మాటుపేరుపెట్టుకొని, తనపాలినుండి కంకణము నపహరింప నింతవని సలిపి కృతకృత్యయై అంతర్హిత యాయెననియు, చోరాంగన తన భిన్న హస్తమును, చేతి కంకణమును నిజహస్తగత మొనరిండుకొని పలాయితయైనందున, నిఁకామెనుఁ పట్టజాలుట కల్గఁజునియు యువకుఁ డూహించెను.

నిజపరాజయమునకు హతాశుడయ్య, ఇత వెనవేమియు లేనందున యువకుండు మనసు కుదుటఁబఱచుకొనెను. కాని అతని చిత్త మంతయు నియల్టా జీవియెడ హత్తియుండెను. దుగ్గయైన ఆరమణి చికుత్సకుని యత్నమున నారోగ్యవతి యాయెను. కాని వైద్యుని అను మతి లేనిదే ఆమెను జూచుట నిషేధమగుదు, తదనుమతికోసరమై యాతఁడు ప్రతీక్షింపసాగెను. ఆసీనుఁడవితమునకు నుత్తరమును నలఁచినకొలఁది యువకుని హృదయ మనురాగస్పర్శచే సంజీవితము కావొడఁగెను !

ఈమానములోపున వర్జ్య గృహవిషయములు కూడ చాలా వఱకు మాటిపోయెను. విగ్రహనిలనుల విశిష్టమునకు వలయునెయ్యము జనింపనెంచిన వృద్ధుడు శిథిలకాయుడు కాశేను. పరిణయమున కించుక గడుపుమాత్ర మంతఃతనయ వేడియుండెను. మఱుగున నామానిం జూడ నుండి రాజ్య కన్యకాయునియు, వారి కల యిక కంటివెట్టి మేక్కి మామెను నురలించుచుండ గూడ నెఱిగి, ఇంక నదిరకాలములో విగ్రహదేవ తన జామాత కాంగలడని వృద్ధుడు హుంగదొడంగెను !

చోదని కోస్తాపై ఇంక యత్నింప వలసినది వర్జ్యు బారిష్టలు నిష్క్రయించినది. సగలచేతిక నీ కబడము నాన వదలుకొని, ఎలను భావికల్యాణమును మాత్రమే యపేక్షించుచు, వేతెయియు సూహింపక దొర మిన్నకుండెను.

వర్జ్యు నిలయమున మఱొకమాన్యు చూపెటైను. జ్వరైటుస్థానమున సింపు డింగిక బాలుడు పనిచేయుచుండెను. ఏలనో జ్వరైటు శిరమున గాటమైన గాయము తగలెను. ఒకచేయి ఇంచుమించుగ విఱిగిపోయెను. ఈవార్త దెలుపుచు, వారి పితామహ వర్జ్యునకు జాబువచ్చెను, మేనల్లుని కోడ్కొని వృద్ధుడు బాలుడున్నయెడ కరిగి ఆతని చుస్థితికి మిగుల బరితపించి, వానిజూచిగాఁ దలచుగ మేక్కిము నచటికి బంపు చుండెను. దెబ్బ మెడదునకు బలముగ దగిలినచున బాలుడు స్మృతి శక్తి గోలుపోయి, తనకాగాయ మేల తగితనో చెప్పజాలకుండెను.

ఇయట్లాదేవిని గుఱించిన యోచన తక్కు తక్కుగల తలపుల నన్నిటి తన మనసునుండి తొలగింప నెంత శుక్తింబినను, చాఠ్యోదంత మవిరామముగ నాతని జ్ఞప్తికిరావొడంగెను. ఒకనాటి నిశ్శిథిని ఆతఁ డావలనుండి యరుదెంచును గొతీయధిపతి గూలయము జొచ్చెను. సమ్మఖద్వారమునుండి లోపల బ్రవేశించి కొత్తప్రాంగణము జొరక

మున్ను చౌర్యము జరిగినగాటిరాతిరి సంగతి అతనిజ్ఞప్తికివచ్చెను. అసితినెహ్యరిగూడ, అతడుత్రావుచుండి కొంతసేక జనుచుండ నున్నప్పుడు పురుషు లందు కలిచి, ముగ్ధులవలెను తేరువల కడివంతనే అవ్వలకు డాటిపోయిరికదా! “అయ్యదపురిలో నొకడు పురుషు వేలము ధరించిన చోరాంగుడై యుండవలెను. ఎట్టి ప్రవీణయో గాని నెఱిగింపక ఆమె జాడ తెలియలేదు. బాగుగ యోచించిచూడ రెండవమాతఃకు సుందరి దండ నామె మేడకుండు వికారాకారుడై యుండునని తోచుచున్నది. కాని చోరమాసి ను దరియని తోచుటలేదు. ఏలనన నామె చిన్న హస్తకాదు. పరిశీలించిచూడ నామెచేతులు రెండును సరిగ నేయున్నవి. ఒకవేళ నాయుర్పురు చౌర్య మొనరించినజాణ కనుచున్నలె యుండురు. అజాణజాడ కానిజాటులు తివిరి ఇరుమున దైలముఁ దీయుటయని తోచుచుండెను! వికారాంగుడు ప్రథమమున చౌర్యోద్యోగమునకై కొంత పతి సౌధమునకుఁగూడఁ గొనివచ్చిన చేడిమయే తన చెడుచెయిదమున చేయికోలుపోయియుండును. రెండవమాతః, చౌర్యమునఫలమైన సిశీధిని వింతమానిసి మరల వచ్చియుండు గాని, హస్తహీనయైన మానిని వచ్చి యుండిదు. ఒదంపడి మాయోపాయమున కింకణమును హస్తగత మొన రించుకొన సత్సయించి వింతమానిసి సుందరిసాయము నపేక్షించి, ఆమెను సీహారస్పత్యప్రాంగణమున కనిపి యుండును. కాని, అనాటిరిజని నే సత్తాపునకుఁ జనుచునని అతని కెల్లులెల్లచూయెను? తక్కుంగల అన్ని విషయముల వలె నిదికూడ రహస్యమయమైయున్నది! ఆరహస్యమెట్టి దైనను, వింతమానిసిచెరితులైన యుండిగుతే అకాటిమామిని గాఢ తమనమున నన్నుఁ దలుముకొనివచ్చి రని మనసునకు గట్టిగఁ దట్టు చుండెను. వికారపురుషుడు చోరాంగునకుఁ గుడిభుజమై వర్తించుచుండ వచ్చును! బలపూర్వకముగ దుండగుల మూలమున నా విభావరికంకణము నాడడనుండి అపహరింప వారు నిశ్చయించియుండురు. కాని ఆయుపాయ

ముచ గృతశ్చత్సాం గానేరక వారు వేలువెరవు నూహించిరి. రెండవ తూరి చారొడ్డినకాగురమున దప్పల్కొనిపోతిరి! " అని మేస్సీయు విశిష్టంబువొడిగెను.

ఈ రణస్థానము చాటుతేటి ద్వారపాలుకుల గదితట్టుగ దృష్టి నిక్షేపించెను. గడిలు మినుక తేనువబడియుండెను. దానినడుమ నిప్పుల పొతఁ జలికాగుచు వెనుదిరిగి కూచునుని మూపురు పురుషులు ప్రసంగించుకొనుచుండిరి. ఒక్కరుఁడు ద్వారపాలుఁడు. రెండవమూతఁడు క్రొత్తగఁ బనిలోఁ జేరిన కట్టఁడు! మూడవవాఁడు పరిచితుడైన పనివాడు. నిశినయమున నిభృతమున వారట్లు ప్రసంగించున జేమో వినకాతుకపడి యవకాడు దాపున పొంచెను.

బాలకుడు - కార్యదర్శి రాజ్య నిర్దోషియని పలుమాటలు నొక్కివక్కాణింపఁగలను.

ద్వారపాలుఁడు మిన్నకుండెను.

మూడవవాడు - అత్తైన నాతఁడు పలాయన మొనరించెనేల ?

"తనయ నాతనికొనఁగి పెండి! నేనుటకు వృద్ధుఁ డియ్యకొనలేదు గాన నాతఁడు వెడలిపోయెను. ఇనుపపెట్టెనాతఁడు ముట్టలేదని నాకుడి చేయి పండ్ముగ నొడ్డిచెప్పఁగలను!"

ఈ సుదవూను విని మేస్సీ మాశ్చర్యాన్వితుఁడాయెను. "చార్యో దంతము నణచియుంచ నంతఃకుత్సించినను, నది ఎల్లరకుఁ దెల్లమాయెను! కోతపతి సమపద్ధతుల కైవడి కుమారి ప్రణయకాహిని వీరలు విశ్లేషణమొనరించుచుండిరి!" అని యబ్రవడి, కినుక నణచుకొని వారలిఁకేమిచెప్పకొందురో విన నాతఁడుత్కిర్ణుడై అందు నిలిచెను.

ద్వారపాలుఁడు - దొంగ కార్యదర్శియే యని నిశ్చయించుకొనిన వీరలాతని వెతకి పట్ట పోలీసులను నియోగింపకుండు టాక

యాశ్చర్యము కాదా?

కాలాడు - మునునలి అంత తొందర పడువాడు కాదు. క్రొవ్వమునకు బూరనమొడలి, తన తనూభవంత కంత ముండగని ఆతడు గ్రహించె. రాబర్టుకు కుమారి అచరక్తయై యుండెనని ప్లందరెఱుంగుచును. అట్టిగుప్పడు నెఱుగొనుటయు దామెబుద్ధి కుశలత తేటపడియెను! ఇది గాంధీశ్యము! చావు విగనరీకంటె నా యునికడు వేరని ముడుంగు లెక్కడుగఁ బ్రయత్నముడై నాని నడువున కడ్డుపచ్చి గంభీరస్వరమున మూడవయాశిఁ జిట్ల నెను. "ప్రేమబద్ధులందైన అనునకుడు నిర్దోషియే యగుచో, అయివున్నది బాడగాని లేక ఆతఁడే అట్టె అంతర్ధానమైపోయెను!"

కాలకుడు - కొందఱు కొందరి కాతని కబురు తెలిసియే యుండెను. కాని, ముమూరు నె దినములనుండి ఎవరికిని, ఆతని బాడ తెలియరాలేదు అందుకు వేరొక కారణ మూహించుచుంటిని. ఎవరైన నాతని నెందైన బంధించియుండగ లేక ఆతని ఉనులులఁ దీసియైన నొందురు.

ద్వారపాలుడు - ఒకవేళ ఆతడు అమెరికా కరిగియుండును. అంతియకాని దొంగ ఆతడని నేనకూడ తలచుచు. ఆచెడువనిచేసిన దెవరో విందారా? ఇచ్చటి నితవఱకు వనిచేయు బుడుతనిదే ఆవని!

"ఎవరు! - జ్జురెటా? - అట్లని నేనునచ్చును. పాదమాటు నన్ను విసిగించువాడగుటచే ఆతడన నాకించుక అయిప్తమే యయ్యు, ఇనుప పెట్టెపై ఆతడు చేయి పెట్టెనని నమ్మజాలను. ఆటుగంటలు కొట్టి నంతనే పాప మాతఁ జావలికి పోవువాడు కాదా."

ద్వారపాలుడు - అవు నానాట నిజమే. బుడుతడు కడు దుండగుడు. - "మూడు నెలలకు మున్ను నేనాతని మేజాపై, బరుండియుంటఁ జూచితిని. రాత్రిరియంతయు ఆతడు కచేరీగదిలో నిద్దు

రించెను. పని పోవునట్టినిచే నేనావిషయము నివరికిని తెలుపకుంటిని."

బాలకుడు — ఇక రమ్మ పరు చేయుంటు తుకోనరమై యుండదు. ఎవరి ముఖ ననుచుంటియో అతి ద్వేషచేరి టాంకి ఆగియుండును. అట్టివల నగమచేర్చిన అవస్థయం దాదాము తెరపునబడియుంట ఎటు గుహవా? భయపాటినుండి బాలకుని దృష్టిపనచుట్టి ఎవరో ఈవనిచేసి యుండును!

దార్శనకులుడు — ఇంతలి కనాన్య మేమో తెలియుటలేను.

మూడవవాడు — జ్ఞాతునిష తుమై నే నేమి యు జెప్పజాలను. అయితేకట్టా! నీ కెక్కి కలుగులు తెలియచుండును. కుమారి ఎలిను పరిణయము నిశ్చయమయినా?

"రావోపు ఫిర్రవరి మానములో పరిణయమగునని తోచుచున్నది. కాని, కుమారియందు పెండ్లికుమారివాలక మేమియుం గానిపించుట లేను. పెండ్లి కామించుననజాలకవి ఆమె నోరు తెరిచి చెప్పలేక పోవుచుండెను కాని, రాజులందామె వెక్కివెక్కి ఏడ్చుచుండునని పరిచారిక నానో పలుకూలు చెప్పియుండెను.

దార్శనకుడు — అచిరములో నామె కూడట కలుగకపోదు. విగనరికే అపెదకును! ఇచటకి నిచ్చినపు డాతనిచేత కాసైనలేదు. ఇపుడతడ డొక్క మాటుగ కోటిశ్వరుడై పోయెను!

బాలకుడు — కోటిశ్వరుడై నేమి! ఆతడు వట్టిలోభి! మన యజమానియే యనుకొంటిమి, ఇతడాతని తల దాటిపోయెను!

నేనైకాని గుఱించిన యనుచిత్రముర్చనముచకు కడు కనలి, గది జొచ్చి కొక్కొక్కని కొక్కొక ప్రద్రుప్రసాదించ మేక్కి మూహించెను. కాని, ఇంచుక మూచించు ఆత్మనంవరణ మొనరించుకొని మెల్లగా నాతడండుండి వెడలిపోయెను. పరిచారికలు పల్కులు కొన్న తన చిత్తమును విక్కుటముగా పిచలిత మొనరింప నాతడ డిట్లని వితర్కింపదొడగెను.

“రాబర్టు కోపీ ఇను సంది మిను పరిచాం కను నీవును తైస చూపటాట లేదు. నిర్దేశముకముగ — అన్యాయముగ నాతనిపై దోష మారోపింప బడెనని ఎల్ల రూపించుచుండిరి. ఒక కేరీ వాకుతలచినదే సత్యమై యుండవచ్చును! అది సత్యమేయైన నేనేపాపడియుంటిని. తనకేలుబట్టఁ జూడిన రాబర్టుకక్కము. నవరాధిపతిని కూకారికిఁ జెప్పట నా మొదటి దోషము! దుండగుండగు బుతుకీపీ క్కాశెయి మునంగనిచ్చట నా రెండవదోషము! కాని. పరిచారకు లూహించినది యధార్థము కాదేమో! క్రొత్త గజపల్లెలో జేసిన బాలకానికి సమాంప్రేరణల భక్తి మొందు. రాబర్టుపైగూడ నాతని కెక్కించుచేయి! అందుచేనాతిండి ట్లూహించియుండును. జర్జటు దుండి గుడేకావచ్చును. కాని చోర కృత్యమునదాతని కెట్టి సంబంధము లేదనినాధ్యభివ్యాసము. ఇయట్టా దేవినిగలిసికొని వాని గొనము లెట్టివో యడిచూతునుగాక!”

మఱునాడు మేక్సిముగోతీలోనికి మరలనరిగి విగనరీ గది జొచ్చెను. గదియం దిన్యోద్యోగులుకూడ పనిచేయుచుండిరి. మిత్రునిజూచి విగనరీ మిక్కిలి సంతస పడెను. కాని తోడినుద్యోగఁ మ్రోలఁ దన యానం దముఁ బ్రకాశింపఁ నెచ్చెలిని దోహొని ఆతఁడు మిత్రకయాగారమునఁ బ్రవేశించెను. ఆగదియం దంతకుమున్ను కాగితములు గుట్టగఁ బడి యుండెడివి. ఇప్పుడది పరిశుభ్ర మునరిపబడెను.

“నీ విశేష సచిర కాలములో నేలిననుక పతి వయ్యెనువుకాబోలు!”

“నీ కావిషము మిట్లు తెలిసెను?”

“ఇంతివల కేమేమి జరిగెనో ఎఱుగను — కాని నీమొగమున వినాహ చిహ్నములచూచి నే నట్లూహించితిని!”

“సోదరా! నేనీత నుఖవంతుడను కాబోలుదును ”

“ఏమేమి జరిగెనో నా కంతయు విప్పి చెప్పుము.”

“నిన్న నాకు మంచి తరుణము లభించెను. ఒకర్తుకయుండ నేనాప

దాపునకుఁ జని, నా మనసునందలి కోరికఁ దెలుప నుంకించితిని. కాని ఆనెలంత ఏమి పలుకుటకు నా కవకాశ మిచ్చుక కట్టినది! “మీరు నన్ను ప్రేమించుచుంట నేనెఱుఁచును. ఓ సద్గుణములను నేను గ్రహింపజాలి తిసి. హతభాగ్యుడైన నెయ్యది! వడ్డి మువలకటించి మీరు మీమహా త్వమును ప్రకాశమునఁబెట్టిరి. దానందమీ మీయెడి నేను భక్తి మేయి వర్తిచుచుంటిని. మీకునునాకును పెడిది కావలెననిజనకుఁ డిప్పక్షించు చుండెను. ఆతనిమోల మీరు నా కేలు నొఁచుకొనికొనవచ్చును.”

“మంచిది నీ హామీ ఎన్నమకఁ బడసితివిగాని అది యంత మనః పూర్వక మైనది కాదు. అట్లని ఆపెవచింప నీ వేమి యుత్తర మునగితివి? ఆమె యసినట్లు సశ్చయముగ నీ వాచరించి యుండువు!”

“ఇక నందు సంజయ మేమున్నది!”

“కాని నీ వట్లానరించుతివని నేఁడలఁచెను. నీవు బుద్ధిమంతుఁడవు. బుద్ధిమంతునివలెనే నీ వాచరించియుండువని నా గట్టినమ్మకము!”

“నీమఱదలు కడు నుదరి. ఆపియెడి నేను కర మనుచున్నట్లనై యుంటిని. కాని ఆపిషయమున నీరొడ్డేడ్లనుండి నను వెల్లడి గావించలేదు. పెల్లుబ్బు నాయను రాగమును నామంతరంగమందే యుద్దించుకొంటిని!”

“నీవుకాక ఆమె ప్రేమకు పాత్రుఁడైనవాఁ డింకొకఁ డుండెనను విషయము ని వెఱుంగుదువా?”

విగనరీ కిన్నులును, మొగమును ఎఱ్ఱబాటపోయెను. మేక్కి మెన్న దును తలంపునణించి మాటలాడువాఁడుకాదు. నెయ్యది సుద్దేశించి ఆతఁ డిట్లనెను. “నన్ను నిరుత్సహుఁగావించ నేను హంభించెను. కాని, ఈవిషయమున నే యోజించిన దేమో నీకుఁదెలుపు టుచితిము కదా! ‘నీయెడ భక్తి కలిగి, భవిష్యమున నన్ను పెండ్లి కావించుకొనుట కియ్య కొందు’ నని కుమారి తెలిపెగదా! ఆపె నుడువులభావమేమి? కాలక్రమమున తాను నన్ను ప్రేమింపజాలునని యూహించియే ఆమె

యట్లనెను. హృదయపూర్వకముగ నామె మఱొక్కరుని ప్రేమించెనని నీనెఱుంగుటచితము. ఏమిటకూపమున నామెను పడితియున్నయెడల, నిక్కముగ నామె మాని కేవలలోనే యాధ్యాత్మికయై యుండెడిది.”

“అట్లని నే నెఱుంగుదును.”

“నీమనసున నెట్టి ఈనుచులేదని నే నెఱుంగుదును. కాని, ఇంచుక తడవిన మెలుకదా—రాబట్టపై నిర్దేశితముగ నేర మారోపణపడెనని తలంపవచ్చు.”

విగ్రహరూపము వివర్ణమైపోయెను. మృదుస్వరమున నాశ్చర్యమునెను. “నిర్దోషియైనయెడల, ఆశ్చర్యము కలుగజేయవచ్చును.”

“ఒకవేళ నాతనికి మరణ మాననమైయుండెనేమో!”

“మరణమా? ఇట్టితలపు నీమనసున నేలతట్టెను!”

“నిన్నరేయి కొంత ప్రాంతమున ప్రవేశించుచుండ, తమగదియందు పరిచారిని లాడికొనుచున్నపులను వింటిని. ద్వారపాలుడును, శ్రోత్రుగఁ బనిలోచేరిన బాలుకుడును కార్యవర్తి హతుడై యుండునని యనుకొనుచుండిరి!”

“అతడు హతుడైయుండెడు. ప్రాన్య రాష్ట్రమువీడి ఎందేని చనియుండును.”

“అట్లని నిశ్చయముగ నెఱుంగుచువా? దొంగతనము జరిగిన మఱువారమున నాతడు పేనువీటునందుండెను. బడిచుడి ఆతడు చనుచుండుట నాకన్నలతోనేజూచితిని. పదంపడి అతడతాత్తుగ నంతర్నితండాయెను. ఆతని యాచరణము నాకుఁ గడు నబ్బరముగఁ దోచుచుండెను.”

“ఇందబ్బరమేమియు లేదు. రాబట్ట మొదట తనయూచున కరిగెను. అందు రేండుమూడుదినము లున్నపిదప అతడు వెరిను నగరమునకు మరలివచ్చెను. ఇందులకు బారిషప్ దొర ఋజువానగఁ గలఁడు.”

“ నే నాచార నంతగా నవ్యుజాలను. నీవారని బాగుగ నెఱుంగునురా? ”

“ ఎఱుగ న. ముగిసినది నవ్యుజాలను, అతిసక్తిని చాలసఖ్యము కలదు. రాజస్థానిషయమై పరివృత్తును విశేషయోచన నల్పముదురు. హాదరా! చిర్యయంతయు చూచుచుంటివా! ఇందు నీయభిప్రాయమేమి? ”

“ నాకథియు దుహహ్యమైయున్నది. నిక్కంపుదొంగ ఎవరో ఇదిను తెల్లయుకలేదు. వాచేతినుక. కంఠం మెట్లపహరింపఁజెనో ఎఱుగఁవలెను. ఇది కథియు మౌర్యహస్తజాలమున నావృత్తమై యున్నది. జల్లేటవిషయమైన మన మెమియు నలవియవడలేదుకదా! అసని కీచార్యనంఘటనముతో సంబంధముండెనని పరిచారకులందఱూహించుచుండిరి. ”

“ ఏమి! అటులవా? వానినేకదా నీ వానాఁ డెంతో ప్రశంసించితివి! ”

“ పరిచారకుల పల్కుల నేనంతగ పాటించుటలేదు. కాని, ఈకలహ మండుంచువారిలో నెవరో దొంగ చెల్లుమున నుండిని మొదటినుండి నే ననుమానంచుచుంటిని. జల్లేటన్ని వేళల నీగేహమున విచ్చలవిడిగాఁ దిరుగుచుండును. ద్వారపాలున పసియందలి లోటుల నాతఁడు బాగుగ నెఱుంగును. ఈబిలమున నెందేసిలడిగయుండి, తరుణమును గనుపెట్టి దొంగలకు బుడుతఁడు తలుపు తెరచియుండును. ”

“ కాని, అతఁడు దాగియుండుటకు తావేది? ఈచిన్నగదితక్కులడగి యుండుట కాతనికిచోటులేదు. దొంగఱికిము జరిగినపుడీగది యంతయు కాగితపుగుట్టచే సిండియున్నందున నెవరుగాని ఇందు నిలుచుటకు తావు లేదు. ఈవిషయ మిట్లుండ, పెండ్లియింతుమందువు? ”

“ శుభవార్తవిని నీవు మిగుల సంతసపడుదువని నేను తలంచితిని. ”

కాని, అందులకుబదులుగ నీవు రాజ్యధర్మము మెత్తుచుంటివి ! చాలినంతకాలము నేనాపక్షమును సమర్థించితిని. ఇంత వాతావరణము లిది రాడని నిశ్చయించి, నేనికల్పానియము నవేక్షించుచుంటివి. ఇట్లు లవేక్షించుటనుకతమా?

“సోదరా! నాకేమియ్యి తెలియదు. మన్నింపుము. నీవు వాకంటెవేయి మడుగు లధికుడివు నే నీక నాకృత్యవిషయము నీకడ దలపెట్టెను.”

కొంతటి గృహమువీడి మేక్రీమ ఇయల్టాచిక్స్కుకుని చూడబోయెను. ఇందుక తడవినంతనే వైద్యునిదగ్గనహయెను. అతని శూన్యమున చింతాకేళిలు చూపట్ట, ముగ్ధుడై యువకుడు “దేవివీడ మరల నధిక నాయెనానేమి ?” అని వానిని బ్రశ్నించెను.

వైద్యుడు - ఆమెను శ్రమశ్రమముగ గుణము కానుపించుచునే యున్నది. మృత్యువునోటినుండి ఆమె గాఢము !

“ఇట్లు విని మిగులసంతోసపడచుంటిని. కాని, కొయ్యాననమునూచి సంతనే నాకు భీతి - ”

“గుణము కానుపించుచున్నను, ఆమెనుగుఱించిన భీతియింకను నా దిత్తమునుండి తొలగిపోలేదు. ”

“మెలకువతో ముగ్ధుడగు మీరా నెలఱెను హెచ్చరింపుడు. మీమాట నామాసిని పాటించదా?

“నేడేఇలువీడి, బండిమీఁద మికారునకై చన నామె సిద్ధపడెను. వలదని పలుమాఱులు నను వారింప నామె చన విరమించెను. ఎల్లప్పు డామె ఏదియో చింతించుచుండును ! ఆమె కావించుశూచన యేమో నావంతున బోధపడుటలేదు. మీమాటలతనూభవమెడ కార్యదర్శి అనురక్తుడైయున్నట్లును, ఆమెలనాడకూడ వానిపై ననుకూలనృప్తులు వహింపట్లును, దానంజనేసినో గార్యదర్శి తన యన్యోగమునుండి తొలగింపబడినట్లును, మీమోల నామె వినియందును”

“నేనీయదంతమునాకాంతకుం బెలుపలేకు. ఇయల్లాదేవియే మొదట నీప్రసంగమును బెట్టెను. ప్రసంగమును మా జువ నేను ప్రశస్తింపితిని.”

“కాని, అంతయెడల నీప్రవాసాచారిత్రము గాటముగనాటకొని పోయెను! నిర్దేశముకల గాబట్టి నీపీడితుడగుచుండెనని ఆమె మోసించుచుండెను. ఆయనకుని జనకుడు దేవినెచ్చుదై యుండు వాడు. అందుకేనామె జతనిపక నుగ నహంబించుచుండెను. వరస్ప రాజుగజన్మలై, మాతాశులైన ఎరిను గాబట్టి లింగపురకు నుభయముగ గూర్చ నామెనిశ్చయి చెరు.”

“కుమారి తన పూర్వ ప్రణయకాహింస నిస్మృతిచి. మఱొకనికేలు బట్ట నమకట్టెను. ఒక కట్టి నడుపును విని. ఇయల్లాదేవి విచలిత చిత్తయగుచుండెను. ఈసంగతులన్నియు నామెకుం దెలిసినవాడు జర్రెటని గూరెడిగియేయుందురు.”

“ఇళ నాశంజేమియు దెలుపజాలడు. నాపము బుడుకేనికి మతి చలించిపోయిన జ్ఞానకళక్తిపూర్తిగపోయెను!”

“ఏమి! ఎన్నడును సత్యజిట్టి స్థితిలోనేనుండునా?”

“ఉండుననిచో అడలుచుంటిని. బాంబుకొట్టకై మిక్కిలి చిత్రియి చుంటిని. నాప్రాధాన మెంతటి మన్నింతురా?”

“అదేమి?”

“దేవీ! ప్రసంగించునెడల, ఉత్తేజనకరమగు నేధోరణియందుం విగ్రహోకుడు. ఈ ప్రణయచరిత్రము నామె చర్చింప దొంగకొననచ్చును. కాని, అట్టి ప్రసంగమును మీ రణించివేయుడు.”

“మంచిని. మీనుకవుల తెలుగునుబట్టి నాకనతి కాలములో నా తలోదరిదర్శనము కలుగునని తోచుచుండెను!”

“అనుదినము మీరామెకుశల మరయ చున్నందుల కామె మిగుల నంతసించెను. మిమ్ముమాడ నానరోజాక్షి యాకాంక్షించుచుండెను.

వలదని మిమ్ము వారినవలదనిచితిని కాని ఉత్తేజనకరముగు ప్రసంగమునకుఁ దావీదువని మాట యిచ్చియుంటిరిగాన మిన్నకుంటిరి.”

“మేము ప్రసంగించునట్టి మీరుకూడ దాపుననుచుగా!”

“ఉండను. ఇన్నికాళ్లనుండి అగ్యురోగురదెనుఁ జూడనైనలేదు. నేడొక పర్యాటకము వారినిఁ జూచిరా జిశ్చయించితిని. ఇదిట్లుండ, ఏకాంతమున మీతో మాటలాడ నాకాత్ర వాంఛించుచుండెను!”

మేక్కిమునుజోకొని చికిత్సకుఁ జియిల్పాజేవియున్నయొక కరిగెను. యువకుడు గదిసారకమున్న ‘నేజెప్పినది మఱువకుదురుఁడీ’ అని భయ గ్రస్తుఁడు హెచ్చరించెను. విచిత్రతాలంకార నఁశోభితమై, నానావిధ ప్రసవసూలాలవిశాజితమైన ఒక యాగారమున యువకుడు ప్రవేశించెను. కడుంగడు నుందరమైన యొక తల్పముపై నియల్పాజేవి యొరగిపన్నుండెను. వీడినుండిలేచినది కావున నావడఁగి మొగమించుక వివర్ణమై యుండెను. కోమలస్వరమున నాశోమహంగి “వయచేయుడు. మీయాగమనమే సరిక్షించుచుంటిని” అనెను.

“మిమ్ముజూచినంతనేనాకుకలిగిన అనందమింతింతని తెలుపఁజాలను”

“వైద్యుడు నిషేధింపక నేయున్నయెడల, ఇంతకుమున్నే మిమ్ము రావించియుండుదానను. ఎన్నిమాటులో అంతరంగమున చికిత్సకుని దూషించితిని.”

“మీప్రాణములు నిలిపి మిమ్ముఁ గాఁపాడినందులకై నేనాతనియెడ నదా కృతజ్ఞుడనై యుందును.”

“నిక్కముగ నేనుమరణావస్థనైనై పోతిని. కాని, కాలమురానిదే ఎట్టికగులైన నట్టిచేటు కలిగింపలేదు. దైవానుగ్రహమున నేనిపుడు సంపూర్ణారోగ్యవత్సనై యుంటిని.”

“అట్లని చికిత్సకుడుకూడ చెప్పియుండెనా!”

“ఇంకనుకొంత కాల మెవరినిగాని జూడవలదని అతడు వారించి

యందును, కాని, నేకాతనివలనకులకు పాటించలేదు. పాటించినయెడల, నేడు నాకు మిగిలిన చుట్టుక నేయుడును."

మేరీ మాసీనుకాజెను. లోకేమి ప్రసంగింపవలయునని అతఁ డూహించుచుండ, దేవియట్లునెచి. "అంతానబడినది మొదలు నా బ్రతుకును గుఱించి నేనెప్పు యోగతులఁ గలంబితిని! భవిష్యమున జననమతినాహిత చుండునుట కడుకష్టము! ఇక గ్రొత్తతెరువు బట్టా టుదితమని యోచించితిని!"

"ఇందుండి వెడలిపోవ ననుకట్టుచుంటిరా!"

"లేదు. అట్టిచునమానమునకుఁ హృదయమానచోటియకుండు. ఒక వేళనొందుతావునకు చనినను. నత్వరమే తిరిగినత్తును. విచ్చలవిడిబ్రతుకున నాకేమియు నుఖము కానుపించుటలేదు. సాధారణ గాఢస్వప్నజీవనమే తృప్తికరమును నుఖకరమును అని తలంచుచుంటిని! ఒక ఇంటిదాస నగుట ఏకాంతమున తపించుచుంటిని!"

మందస్మితపదనకుండలుండై, యువకుడు "సంపాదనుఖమేమో మీరెఱుంగరు కాబోలు" ననియెను.

ఎఱుంగని దాసనగుట చేతనే ఎఱుంగడమకపడుచుంటిని. నేజరించు తెగవారు కేవల మామోమునుమాత్ర మభిలషించుచుందురు. ఉచ్చృం ఖలచార్చిత్రులై మెలంగుచుందురు. ఇక నేపట్టిజీవనము నవేక్షింపను. నా కిప్పుడు తాము తోడుపడితిరేని, వారిశోగల నానంబంధశృంఖలమును భిన్న మొనరించుకొనగలను!"

జవ్వనినడుపులు యువకు నాశ్చర్యాన్నితఁ గావించినై చెను. అతఁడు పాలనుడుకాడు. ఏదేని నిర్జనస్థానమునఁ దనతో నా బినరుహాక్షి హాయిగఁ గాలముఁ బుచ్చు వాంఛించుండెనని అతఁడు గ్రహించెను.

యువకుని ఆననమున అబ్బురపుచిన్నెలను విశోకించి, లేనవ్వు పదన పనజమునఁదోచి యువతి ఇట్లునెను. "నావాక్కులను మీరు హృద

యంగమ మొనరించుకొనజాలవల్లుతోచుచుండెను. మోల మిరిపుడు చూచుచున్న దీక్షకులో విచ్చలవిడికలుగడుగు మచ్చికంటికాదు. గృహస్థ మహిళ యాజ్ఞాపనంప గుచ్చి భూరువనూటి! సనితగ మీతో నేల ప్రసంగించుచుంటినో ప్రహరించెయ్యెను. మీవంటి నవ్వంశోద్భవుల నంబంధము నవేక్షించెయ్యె తెల్లవవించుచుంటిని!”

ప్రపుల్లవదసుడై యువకుణ్ణామె సౌందర్యగుణము కన్నులారాగ్రోల దొడంగెను.

“మీమాతలనందనిపై నాకనురాగము కుండు. ఆమెచెలిమిని వాంఛించు చుంటిని.”

“మీకంటెనాకెప్పిన్న.”

“అవును. నాకిరువదితోప్పిదేకులున్నది. కుమారికంటె బడేడులు పెద్దకానది. నాచెల్లలిగ నామెను ప్రేమింతును. ఇత్తటి ఆమెతోనొక వర్యాదుము ప్రసంగంపవాంఛించుచుంటిని.”

“అందుకామె మిక్కిలిసంతనవడును. అచిరకాలములో నామె పరిణీత కాగలదు.”

“కార్యకర్మిని జామాతగ్రావించుకొని నీమాతల సత్ప్రయించెను కాబోలు.”

శిశువునొద్ద నిట్టిప్రసంగమువకుఁ డాపీఱునని మాట యిచ్చినను, అడిగినప్రశ్నమున కుత్తరమియికుండుటనుచితమని యోచించి యువకుఁ డిట్లనెను. “వరుడుకార్యదర్శికాఁడు. నానెయ్యుండు విగనరీ. మామగారి సొత్తునందొక యంశమున కాతడధిపతి యగును.”

“కుమారి రాబట్టును ప్రేమించెనని మీరు వదించియుంటిరిగదా!”

“పందొమ్మిదేడుల వడుదు మొకట బ్రమభద్రవచ్చుగదా!”

యువకునివృద్ధయమందలి యంశముల నేరుపున బఠించులాగున దేవియాతనిఁ దేజిమాచిల్లెనను. “నుందరా!మియింటినంగతులన్నియు

నాకుఁ జెల్లమై బోయినది, జడ్డెట్టు నాకగ్ని విషయములు విప్పిచెప్పినది!”

“అతడు పిన్నవయసువాఁడు. ఏమిచెప్పబోయి అతఁడేమిచెప్పెనో! రాజర్థు యెడవానికి భక్తి విశ్వాసములు పెండు. కుమారికాతఁడే వరుఁడగు నని బాఁలుడు సిక్కియించుకొనియొందును. రాజర్థు హతాత్ముగ నుండేనేగె!”

“మీమాటలుబిచ్చిదా ఆతనినట్లు సాగనంపెను. దురంతమైన చౌర్యాపరాధకాతనిపై మోపబడెనుకదా! మాటుతాళముచే నీరుప ముండునముఁ దెబిది, బొలిపభవారసగలపేటిక నెవరో దొంగిల్లిచుకొంట జడ్డెట్టు చూచియుండెను. ఆపహరణవృత్తాంతమువిగినరీ మీమాటల తెఱిగింపఁ గార్యదర్శి ఇంట లేనందునఆతనితలమీఁదనే అపచారభారము వదెను. చూచితరా? నాకంతయు కరతలామలకమాయెను!”

“భిన్న హస్త విషయము మాత్ర మీపె యెఱుంగదు. ఎఱిగియున్న యెడల దానియుదంతమును తూడ నేకరువుపెట్టియుండు”నని యువకుఁడు యోజించెను.

“రాజర్థు అపరాధి కాఁడని నాదృఢవిశ్వాసము. పనివీడి చనినకతి వియ సనుమలకు ఏకాంతమున నాతనికిని, వానిప్రణయినికిని జరిగిన ప్రసంగమేమో తెలుపుదురా? నాకడ మీరేమియు దాపరికమున రింపరని నాయాశ.”

“ఆమెనుచూచుటకై నిరూపితస్థలమున కాతఁడుపోలేడు!”

దేవిముఖముమఱిత వివర్ణమైపోయెను. ఉత్తేజితస్వరమున నాయువిద “మీరు వచించునది నిక్కమేనా?” యనెను.

“నిక్కమని ప్రకటించేసి పలుకగలను.”

“పదంపడి ఆతని యుదంత మేమియుఁ దెలియరాలేనా?”

“లేదు. చెప్పిడిదేల? ప్రాణసమానయగు ప్రణయినికైన నాతఁడు వక్రిము వ్రాయలేదు.”

“వాని వార్తవీమియు నెఱుంగక, అతఁడపరాధియని కుమారి తలఁ

చేను. దానందేనిజేతగా అమె వానిచూస వత్తుకొంటును ! రాజర్థు
జేష్ఠుడని పిని, అతడు సేనస్థుడని ఆ నెలలలో నిచ్చుచుండెను. కాని
స్వాధీనము కానందున వచ్చుటకాతని కవును సాధ్యముకాదని ఆమె
యూహించుచును."

"అతడు స్వాధీనుడో ? అదో నేనెఱుంగదు కాని, రాజర్థుజేసినువట్టణ
మందే యుండినది నొక్క చెప్పంగలను. రఘుమైన శక్తిటమెక్కించును
చుండ నేనాతనిని గన్నులారంగలము. క్రమక్రమముగ నాతఁడెదుండి
పెదలపోవ యత్నించుచుండును."

"అట్లని నేనమ్ముచాలను. ఎవరో అతని బంధించియుంచిననాదృశ
విశ్వాసము. అందుచేతనే అతడు స్వయముగవచ్చి నిజనిర్దోషత్వమును
సిరూపించుకొనఁజాలక పోవుచుండెను. వాని నెవరైన హత్యగావించిరని
నే దలవను. వాని రాజ్యం దెవరిలగు నిహితమైయున్నదో వారే
వాని కడలమెదలసిన ఒకచోఁ గైదిగ గావించియుండును!"

"అట్లేకావచ్చును. కాని, అతడు నజీవుఁడై యున్నయెడల వాని
పేతకి వట్టుకొనఁజాలుదును. కుమారితో నొకమాత్రం ప్రసంగింప
వాంఛించు చుంటినో గ్రహించితిరా ?"

"ఇప్పుడైన కాగుగ గ్రహింపనేరనై తిని."

"నేనీపెండ్లి కంటివిట్టెదను. ఈకల్యాణముకతన కుమారి యావ
జ్జీయు సుఖరహితయై, మరుభూమిసూడ్కి నుండును. ఆ బాలకుచుఖముఁ
గూర్చుచునందు నేను బ్రతినపూనితిని. నేడుకాకున్న మతిగొంతకాలమున
కైన రాజర్థు సిరవరాధీయును విషయము ఋజువుకాకమానదు. అట్టి
ప్రమాణము చూపుభారము మీపై నున్నది!"

"ఏమి! నాపై నా! అతడు సిరవరాధి. కాక, అపహరణమునజేయు
చేసికొననని విశ్వసించియుంటిని. ఇపు డీయపంభవకార్యభారము నాపైఁ
బడుటేమి! చాల యాశ్చర్యముగ నున్నది!"

“ఇది కేవల మనుజులైనవనియ్యక ! కాని ఈరహస్యకమిమిండు మాత్రక మాత్రమే” అని దేవి స్మృతసభమున పల్కినది.

“అట్లునుకదా శిష్యుని శిష్యములేను. కాని, ఇత్తతీ పెండ్లి యొక్కరికి నీ పరిచయము. పరిచయ పరుడగునాడు నాకంతరంగమిచ్చును.”

“అట్లని చెనెఱుంగుచును కాని ఈ పాణిక్రూరము కాకుండజేయుటే మిమిభ్యోగ రక్తము! ఈ పరిణయముకతన మీనెచ్చలి నుఖింపజాలడు. పెండ్లియైననుప రాబర్తు నిరవరాధియని ఋజువై అతడు మరలి యరుదెంచుచో కుమారిచేతన మెల్లుండునో యోజింపుడు. రాబర్తు నామి మనుష్యాభ్యుక్తముగాఁ బ్రేమించెను. అతఁడొక ఘోరాపరాధ మొనరించెనని దురూహావశి, కానియడయు నాన కానీమంతి ! వీశివైచియుండును కాని శైశవంపునంగడిని స్మృతి అపె హృదయముండు మాపుగాదు. నేనాచుచానను ! రమణీహృదయమందలి రహస్యమును నేను బాగుగ గ్రహింపఁ జాలుదును ! నిజవ్యాకయముతో దారుణమైన ప్రవిధాతుణ మొనరించి, అత్కవిదళన మొనరించుకొని యడరు నా యనద, శాంతి పడయజాలనాన నన్యసిపాణి బట్టు నరుకెల్లుముండెను ! కాని, తాబడు బమ్మగ నామె పిదప గుఱుతివంగలను ! అప్పుడు నెనుకంజవేయుట శిష్టి వెర్వు నుండను ! ఈ యుద్వాహాబంధనమును వేమాటు ధిక్కరించుచు నిజవ్యాకయసముక్తాత్ ఉపాసలమున నామానిని మ్రగ్గిపోవును !”

“అట్లు నుడవుచుండ నాకంత కన్యులు తేజఃపూరితములైపోయెను ! అపె దృక్కులు భావగోభతములై యుండెను ! వానిగాంచి, విస్మితుండై యువకుఁడొక యోధింపనాగెను. “ఎందుకు నెన్నఁడుఁ గాని చూడని వానిని ఈ రమణి రక్షింప నిట్లు స్మృతవిశ్వయు రాలగుచుండెనేల ? బాలకుడగు జర్జులన కీ దొంగతనమున నుబాధముండియుండు నేమా ! యజమానురాలి మోల నతఁడు నిజమంతయు దెలిపి యుండవచ్చును ! అందుచే నిరవరాధునిఁ గాపాడఁ నామి నంపిద్ద యగుచుండనోవు ! ఇడు

చేయవున బాలకుని వాటిమో ఆవి చెప్పడలచుటలేదు. కాని, వాని యొప్పుమివలన రానున్న ముప్పు నా యొప్పులకువ్వు తప్పింపకలచు చుండెను !”

“నాకీగిన్నయమూనఁ దోడువడెదరా?”

“విక్కివముగ మీకు న నొసిన తోడ్పాటు నలుపుదును నేమి యొనరింపవలెనో తెలుపుడు. అలసఁపక మీయూన శరవావహించెదలె.”

మొదట కాబట్టు నెట్లులైనఁ గన్గొనవలయును.

“విశుకు తెన్నేమో కాకు తోఁచుటలేదు.”

“నేఁ దెలుపుచుంటిని. జడ్జటును మీరెఱుంగుదురుగదా! బాలకుఁడు కడుచతురుఁడు. బుద్ధిమంతుఁడు ! కాబట్టు నావేడు మిక్కిలిచేమింతును. దురదృష్టవశాత్తు వానిచేయి విఱుగకున్న మోడల, ఇంతకుమున్నే బుడుతఁ జాతని వెతకి కనుఁగొనఁజాలియుండును ! అట్లు లొనరింపనేరకున్నను అతనికి వాటిల్లిన కీడెమో తెలువననఁ గలిగి యుండును ! కీడులో మేలాతఁ డిప్పుడు బ్రతికి బడుటఁబడెను! కాని, వాని కింకొన జ్ఞాపకశక్తి మరలలేదు. అనతికాలములో నవశ్యముగ వాని కెప్పటిస్మృతి కలుగఁ వచ్చును. అందులకై ఇప్పుడు మీతోడ్పాటుఁ గోరుచుంటిని.”

విన్యయదృష్టులను యువకుఁ డాపొలఁటిపై సారించసాగెను.

“మీరు వైద్యమెఱిగినవారు కారని నేనెఱుంగుదును. చికిత్స శాస్త్రానుసారముగ మీరాబుడుతని కేమియుఁ జేయఁక్కరలేదు. అట్లు కావింపవలయుదానిని మాభిషక్కు చేసియేయుండెను ! శారీరక సంబంధము వానికిఁక జేయవలయున దేమియులేదు, ఇప్పుడవిశిష్టమైన కర్తవ్యమును మీరు కావింపవలెను. మీయెడ నాతఁడు మిగుల నను రక్తుఁడై యుండెఁగదా !

“అవును. ఒకనాటిరాత్రి కొందఱు దొంగలు నన్ను తఱుమఁజొచ్చిరి. బాలకుని బుద్ధికౌశలమే ఆనాడు నన్ను వారిబారినుండి కాపాడినది.”

“మంచిది. మీరొక మాటు వానిని చూడండి.”

“ముఝాటు సేనాత్మని తావున కరిగిని కాని, వానివితామహి ఎట్టులైన నన్నాతని జూడవిద్విరదికాదు?”

“ఇట్లు జేసి యనుభవమున వానిని జూడగల్గితినని మీకు తెలిసినచో నాకర్థాంగన ఎట్టిపాడు పెట్టదు! ఒకవేళ నాపెకునంది యము కలుగుచో, నీయుగరక్షణ జూపుడు. ఆమె కడుంగడు గరువముగల యాదు! అందుచే ఎన్నడిచటికి రాదు! కాని నేనేమిచెప్పినను అక్షరాల దానినామె పాలన మొనరించును. ఈ యూర్జితమును చూచినచో నాపె ఎను లేములు చెప్పు.”

“బాలకునికేది చెప్పుదును?”

“అది మీయిష్టము. వానిస్మృతికి వునరుద్దీతమగుటకు వలయు జితనము నలుపుడు. రాబర్హులెనుల ప్రణామచరీతము స్మరణకు దే బ్రయత్నింపుడు. మొదటిసారి కార్యము సాశకులము కానిచో, మఱియొక ప్రయత్నింపుడు. ఎట్టులైన మీరు కృతకృత్యులు కాక పోరని నాగట్టినమ్మిక.”

“మంచిది మీరు వదించినట్లాచరించెదను.”

“ఈ విషయమును మీరును నేనుకడకు నొరులేరు నెఱుంగరాదును! మీరు నాయంతరంగమిత్రులు. జల్లెటనజూడ నాలసింప కుటరుగని వేడుచుంటిని.”

సెలవుగైకొను నమయచూయెన; కాని, యువకుఁ డాచెలువ చెఱ మఱికొంతసేపుండి, అపహరణ రహస్యజంతములుండ. తనయొడద కాన్గోడముఁబూర్పు కయ్యెపుటుక్కు లేమెవనిపోవలెనని వాంఛించెను. ఊరక మీరు నాయంతరంగమిత్రు లవినంత నాని యంతరంగము తృప్తి పొందలేదు. ఏమియుఁ బలుకక యువకుఁడాజవ్వనిపై నీళ్ళి తాభరములగు విలోకనములఁ బ్రసరింపసాగెను.

వానిభావము గ్రహించి, స్థితమునై ఆకుటిలాటక “నుండరాంగా!
తాము నాయెడ ననురాగమును చూచిని కనెనుగదా! ఇట్లు
చనువిచ్చి, మనసిచ్చి, మీతో యాపకవతిసగు నేనిట్లేకాంతమున
ప్రసంగింపఁబూనియుండునా?” అనెను.

అనన్యసామాన్య సౌష్ఠవ నంపన్నయైన చాసుంకరి నయనద్వితము
మునుండి ప్రణమభావగర్భితగర్భిరవృత్తులు వెడలెను ! పరమప్రసాద
వ్యంజకదరహాస చంద్రికలచే నాసీనుఁడై శమంతము వదననరోజము
వికసితమై, కేజాన్నితమైపోయెను? ప్రభుల్లహృదయాడై, యువకుఁ డా
పల్లవాధరి తనువల్లరి నిజబాహుమృణాలములఁ బెనవైవ గమకింప
నింతలో పరిచారిక యొకరుకుక ఆగారమునఁ బ్రవేశించెను. శివలమనో
రథుండైన ఆయందకానిగాంచి చిరునగవునగుచు నాచిగురుబోడి యిట్లు
నెను. “ఇక సెలవు! అనతికాలములో చిరుల తను సందగ్యనమునేకూరు
నని తలంచెను. ఈనూఱు మీమాతలు లాలమమందే మనము కలసి
కొనవచ్చును.”

౨

దేవి రమ్యాగారమునుండి అవ్యభికించి యువకుడిక నాత్మనంపరణ
మొనరించుకొనఁజాలక పోయెను. ప్రేమముగ్ధప్రణయనిపగిదిభావవిహ్వలఁ
డగు కవికైవడి, అతఁడుతనలో దానేదియో వదించుకొనఁదొడఁగెను!
ఇంతకనుక తన దంతచేరియున్న కాంత మనోమోహినిసౌందర్యప్రభ
లాశని మోహవిష్టుఁగావించివైచెను. ఆనీమంతినీచూడఁగాని సూక్ష్మ
దృష్టి నొచ్చేతంమును విన్నయపరిత మొనరించివైచెను! యోజించినకొలది
ఆమఁకియెడ వాసి మోహము వృద్ధిఁగాదొడఁగెను! అత్తతీ ఆతలోదరి
అతలాంబురాశిని లఘింపుమని నుడివినను తడయ కాతఁడట్లు లొన
కొని యుండును!

ఇట్లు దేవి వేడికట్లు మేక్రిము పిరికిగా దొరసాని గృహభి మాఖి ముగించెను. మిత్రకల్యాణాన్వయముండఁ గిడుత్కాలకూనకు మున్నా తని శత్రుమన దృఢీభూతమైయున్న నంకల్పము, నిర్దురిణీ సోతమువలె తృణఖండము కరణి ఎంబో కొట్టి కొని పోయెను. దేవిమహాభయమున దాబూనిన కార్యము నెఱుంగెడ విశ్వావహూతుఁడై రూపక్షయము, ఇంచుకేని అనుతాపబూతని హృదయనీరుచుత్తోడవేడు. నవీనానురాగా రుణవ్యాధియందు మైశికర్తవ్యమును, సాహ్మ్యగౌరవమును చూచుచుఁ జూచుచుండవిగళిత తుషారకణము కై వడి అంకర్నితమైపోయెను!

ఇట్లుండఁ జొర్యనఁఘటన మంతయు సపూర్వరహస్య కుజ్ఞుటి కమునం దాచ్చన్నమైయుండెను! దీనిగల్గొనయత్నించిన మానవ మాత్రునకు అడుగడుగునకు శ్రాంతి కలుగవచ్చును. “కుమారి ప్రణ యాన్వహుడు నిక్కునముగ నింపరాధిమే యైనయెడల, ముగ్ధహృదయ యైన నాకిశోరి, మర్మవేదనమున నస్థిరయై, మఱొకని కంఠమున ప్రేమమాల్యమును ధరింపజేసి, ఒక్కుమ్మడి సంతాప సాగరమున లంఘించుచుగదా! కిరీహుఁడైన ఒకని నిర్దోషత్యమును నేను ఋజువు నేయఁగలిగినయెడల, మాత్రుల నాయెడ నేల కిడుకజెందును? ఇక మిత్రుఁడు విగనరీవిషయము తలంతునా, కుమారి కేలును తాఁబట్టఁ జాలునను దురాశ కలయందైన నాశనీకిఁ గలుగలేదు. రాబట్ట వివాదమంబుఁజిది, ఆవృలి కరుగక పోయినయెడలనిప్పటి కల్యాణోద్దేశము విగనరీచేతనమున జొరకనే యుండెడిది. దానంజేసి నాపూనిక కతఁడైన నేల కుపితుఁడగును!” అని వితర్కించుకొని కొండొక పడికి మేక్రిము డెండమును పదిలఁజుచుకొనెను. పదంపడి తెరువున నొకబండి కుదుర్చుకొని గంతస్యస్థానాభిముఖముగ నాతఁ డరిగెను. అచ్చో జేరినవిదవ జ్వలెలు గృహసమృద్ధిమున నాతఁడు ఒండినుండి దిగెను. కాలకుని పితామహి చావడిమూలఁ గూరుచుని ఏదియో

కుట్టించుట నాతాయన కాచకవాటమునుండి అతనికిఁ గన్పట్టెను. తడఁడఁక సంశయమునకు నడువఁడు గృహమువ్యవహారముఁ బ్రవేశించెను.

పితామహి అతనికిఁ జూచుకొని తచి నీచువంబడెను. అపె యుత్తే జూచుచు బలవంతముగఁ దన్ను గేహమునుండి తఱుము నాయము సంసిద్ధయై నట్లు మేల్కొలుపునకుఁ దోచెను. అవ్యయుద్దేశము గ్రహించి యువకుఁ డిట్లనెను. “అనుమతిలేక మీయాలయమునఁ బ్రవేశించి నగుటకు మన్నింపుడు. బాలకునిఁ జూడ నేనెన్నిమామిడిచప్పటికి వచ్చినను, నెవరులేక, నాకు దర్శన మొనఁగితిరికారు. నేఁ డొక ముఖ్యకారణమున నివహికి వచ్చితిని. దానిని విన మీరియ్యుకొనకపోరని నాయభిప్రాయము.” యువకుఁడు సంతోషమువలన స్వరమున మాట లాడుచుండెను. తన కవజ్ఞసూప నాతఁడు రాలేదని వృద్ధుని గ్రహించెను ; అత్యుచితభావము నడపఁబోసి, దీరతావ్యంజకంతమున నామి యిట్లనెను. “మీరు పొరపడితిరి. మా యాలయ మశ్రాంతమెల్లరకుఁ బ్రవేశింపఁజూచును. మీబోంట్లకు స్వాగత మునఁగుట మాకర్హము. బాలకుఁడు మంచమునఁ బడినదాది, ఎవరుగాని కొంతకాల మాతనితోఁ బ్రసంగించుటగాని, చూచుటగాని పనికిరాదని వైద్యులు శాసించియున్నందున, మీరీవటలోవానిఁజూడఁజాలకపోతిరి; వ్యాధి మిక్కిలికఠినమైనది. బాలుఁ డిప్పుడుకూడ మాటలాడఁ జాలడు.”

“ఇయట్లా దేవునిగోఁ గూడ మాటలాడఁజాలడా?”

దేవి పేరు విని, వృద్ధాంగన చకితయాయెను. తోడనే యాత్మ సువరణ మొనరించుకొని ఆమె యిట్లనెను. “ఆమె ఎన్నఁ డిచ్చటికి వచ్చునదికాదు. బాలునిపై ఆమెకు మక్కువ ఎంతమిక్కుటమైనను, వానిఁ జూడ నాపెయ నేడిచప్పటికివచ్చినను, అందులకు నీయకుండు దానఁగాను!”

“ఆమె ఇచ్చటికి రాలేదుకాని నన్నంపెను.”

“మీరకును దేవికిని పరిచయమున్నట్లు నే నెఱుంగను.”

“ఒకగంటకుమున్నే మేము కలిసికొంటిమి. బాలుని జూచిరమ్మని ఆమె నన్నెంతయో పేరి యిచ్చి కనిపెను. వానిని వెంటఁగొని అవ్వల విహరిపుడనిసూడ ఆమె చెప్పెను.”

“అతఁ డజ్ఞానుడై యుండెను. వాఁ డట్లుండెనని ఆమె ఎఱుంగను. ఇది విడి అవ్వలికిఁ జనరాదని వైద్యులు నొక్కిచెప్పిరి.”

“మీ రిట్టియడ్డువెట్టును రనిదేవి ముఁదఁగనే గ్రహించియుండెను. అందుచే మీకుఁ జూప నీ యూర్కికి నామెనాకోసంఘెను!”

ఉంగరమును చూడఁగనే వృద్ధురారిమొగము వెల్లనై పోయెను. విస్మయవిముగ్ధచేతయై, యుచిగలిగి దెనఁజూచి వృకుస్వరమున నామె యిట్లనెను. “మీయెడ దేవికి మిక్కిలి విశ్వాసమున్నట్లు నొకఁడునున్నది. అందుచేతనే ఆమె యూర్కికి నొసఁగెను. ఆమెయభిప్రాయమేమి? నాతో నేమిచెప్ప ఆమె మిమ్ముంపెను.”

“నలవనాలకుమున్ను యిల్లునెడలి చనిన రాబట్టను యువకునిజాడ తెఱుంగ దేవి యాతురపడుచుండెను.”

“అతఁడా! మీ బాలుండన అతని కేక్కడు ప్రేమ. నాకడను దేవికడను గూడ బుదుతఁ డాతని మిక్కిలిపొగడుచుండువాడు.”

“అందుచేతనే ఆయువకుని గనుఁగొను జతనమున బాలకుని తోడ్పాటు కావలెనని ఆతొయ్యలి యోజించెను.”

“నాయయ్య స్మరణశక్తిని కోలుపోయెనని దేవి మఱచియుండును.”

“వానికి స్మరణశక్తిమరలఁ గలఁడునని నాయూన. తలఁవనితలఁపుగ నేదేని ప్రొత్తపంగతి జరిగినయెడల, దానిఁజూచినచో తనస్మరణశక్తి నాతఁడు పడయజాలును. నాకూడ వాని సంపితీరేని నాని నెప్పుడోవానిఁ జేమి యిక్కింతును. కొన్ని తావులఁ జూచి, కొందఱు కొందఱు లోకులఁజూచిన, వాని మనోవ్యాధి సిక్కియఁగ మార్చు కఱగలను.”

చాలనేపు చి తించి, ప్రియవారి, “జేవియభిప్రాయమేమో ఎఱుంగుదురా?” అనువత్తిలచెను.

“ఎఱుంగును.”

“జేవికి ఉంగరము నెవరిచ్చిరో ఎఱుంగునురా?”

“దానిని గుఱించి నీ జేమియు నెఱుంగకు. తానెవని నే నడచెంచినందులకు చిహ్నముగ దాని నాకామె యొనఁగెను.”

“మీనుమవును నత్యేతరములు కావాలవు. మీరు కాదహృదయురూ. నన్ను వదిలిపెట్టవారుకాదు. కాని, మీరెవరూ వాణ్ణిడిగోలు యొకటి కలదు. అనుసంధానపు మేల్తునను, బొలకుల కెట్టి కీలు వివాదనీతునని వాదన నొనరించును.”

“మందీది. ఈవొంగతోముతో జడ్జటున కెట్టివంబంధమున్నదో నేనును, జేవియుఁడక్క. నొచ్చి లెఱుంగును.”

“నానర్వస్తమును మీరొకటల నన్నినమొనరించుటకు నేను సంకోచించుటలేదు. కుట్టు నిపుడే పిలుచుచుంటిని.”

ఇట్లనుచుండ నొక్కపరుగున కాలకుఁ డచటికివచ్చి, మిగుల సుత్సహమున పేక్కిమున కభివ్రాదన మొనరించెను.

నాదరమున బాలునిచేరొంటాటిలిచి, యనకుఁడు “కత్తా! కుశలముగ నుంటివా? నేఁ డిచటికివత్తునని నెవనుననలేదు కాఁబోలు ననెను.”

“అనుకొనలేదు. కాని, మీరెందుకువచ్చితిరో నేఁ గ్రహించితిని. నిన్న జేను పనిలోనికిరానందులకు మీమేనమామగారి పనులన నాచెవులు నులుముటకై వచ్చితిరి.”

“నీచెవులకేమియు భయములేదు. మానమునుండి పనిలోనికి నీవు రాకపోవుట నీహాసముకానని చితఁడెఱుంగును.”

“మానమునుండియూ! అవును పెద్దగాలివానవచ్చినచాటనుండి పడియుంటిని. క్రొత్తయేటియత్సవములు ముగిసిపోయెను కాఁబోలు!”

“భూమనపోవుగాక! నీకురావలయు బహుమానము నీకుముట్టును. పండువు వర్షపునెఱుకొనివసనే నిన్నానికిఁ గొనిపోవుటకై వచ్చితిని.”

“నాపై హాకెంతవఱు. మీవిషయమెట్లు సాయలో మా అన్నకు చెప్పితిరి. నాకునితాయి యిష్టము, బానిని కొనిపెట్టుడు. అన్నకర్త్యా! ఒకమాటావనికివోడిన, తెలిపిన వడుదును. ఒకనుండ గవు కట్టువాడు నన్నుకొట్టిననని దినంతులుకొల్లుచున్నాడు. కనిపించియెడల వారి దుశ్చులును చితుకకొట్టివేయుదును!”

కృత్యమకోపమాను లెచువును, యువకుఁ డిట్లనెను. “ఏమి! పోరాడెదవా! పోరాటము మాటయెత్తితివా, నీడవును రెండును గలిమివేయిదను. చచ్చిబితికి మరల దుండగమునకుఁ దలపడెదవా? పోరాటమందే కాబోలు నీచేయివితగిను!”

“అయ్యా! ఏమినిగెనో నాకించుకంటైన జ్ఞాపకములేదు.”

పితామహి — బిడ్డ అజ్ఞానుడై పడియుండెను. ఎందోపడియుండునని వైద్యుడు చెప్పెను. కాని ఇన్నాళ్ళు నానినోటినుండి మాటయేరాలేదు.

“కొండెముసేపుగాలిలో తిరిగిన, ఆరోగ్యముకలుగును. మీ రనుమతి యొసంగినయెడల, ఒకమాటు బాలు నవ్వనికి తీరకొనిపోదును.”

“ఇంచుక పెండలికడ మరలిరఁడు.”

“చీకటిపడకుండిగనే వత్తుము.”

పితామహి ఇంకేమియువలకలేదు. అన్నలికివచ్చి ఉల్లాసముట్టిపడ బాలుఁడిట్లనెను. “అబ్బా! ఇన్నాళ్ళనుండి కాళ్ళు గుడ్డెక్కి యున్నవి. ఒక్కొక్కపుడు తోడి బాలురతో నాడవలెనని ఉండెడిది. కాని వీలు చిక్కినవకాదు. నాయీ యాటపాటలను మా అవ్వ యెఱుంగదు. చెప్పకునుండి! — విగనరీగారుకూడ — ”

“అలాగేమియు ననుచాఁడుకాదు. — కాఁతుండు.”

“కా. అలాగే నవ్వుచుండి నే నెన్నఁడుఁ జూచియుండి లేదు. మీకడఁ

గాని, రాజ్యధుని కడగని ఉన్నయెడల నా కామంలేన వెలుపులేదు.”

“నీవు చాలా నయనముడి రాజ్యధుని భూమిమందుల పై కదలా?”

“చూశాకేమి? భవభూమినే, అయ్యో! ముఱపుతు పన్నులు చెడు?”

బాలకుడు స్వరణశక్తిని కల్గుమయ్యక ఇంకా మొనని యోజించి తదేకస్పష్టితో మువకులతోని జూడవోడ గెలి.

“అవును, ఇంకా తాళును. అదే ఆమెక! పాత్రను చే నుగాగ్రహమున్న కదా! కొత్త మేటి మున్నెముక కదా! నాలోనిది.”

“నవవర్షోత్సవములు ముగిసినవి! ఇంతలోనే నేం తెప్పినదానిని ముఱచిపోతివా? నీకు బహుమాన మిత్తునంటిరాదా! నీ మన సింహు ఎప్పటిస్థితిలోనికి రాలేదు.”

“అవును. మనసులో ఆందోళనగానున్నది. గ్రహించిపూడ చెప్పలేక పోవుచుంటిని.”

“ఒకమారు ప్రయత్నించి చూడుము.”

“ఒక్కొక్కప్పుడు నాచిత్తమంతయు తత్తరపడిపోవుచుండును. ఏదో చెప్పిననుకొన, సంతలో ముఱపువచ్చి మతిచలించిపోవుచుండును! ఎన్నోన్న తలఁపులు మనసునత్తును! ఒక్కొక్కప్పుడు నాటకములోనికి పోయినట్లును రంగము వెనుక రంగము కన్నులవండు వొనరించుచున్నట్లు, నెఱిగినవారెందరేని మూకమూకలుగ నరుదెంచుకొని నతాత్మగ మరలనంతయు జమ్మచీకటియైపల్లు దోచుచుండును! ఏదీయో కలగనుచుంటినని అనుకొనుచున్నగాని, మరల నేమికలయో ముఱచి పోవుచుండును.”

బాలకుడు తెల్వి బాగుగఁగొలుపొలేననియు, నెఱిగినవారిని, ఎఱిగిన తావులను జూచినట్టైన వానికి మరల స్మృతిశక్తి కలుగవచ్చుననియు యోజించి వాని గొంతదప్పుగొనిపోయి, “కుఱ్ఱా! ఆ నాడు నీహార నృత్యప్రాంగణమునుండి నీ వెచటి కరిగితివి?” అని మేక్కి మడిగెను.

“ స్వప్నాంగణమా! — నీ నవటి కళ్ళకును పోలేదే!”

“ అయినాము! సాక్షాత్తున నున్నాను నీ నవటి మీదకును కలుగును! దేవుని నున్నాను నీ నవటి మీదకును కలుగును! దేవుని నున్నాను నీ నవటి మీదకును కలుగును!”

“ అట్లుచేసి నవటి నున్నాను నీ నవటి మీదకును కలుగును! దేవుని నున్నాను నీ నవటి మీదకును కలుగును!”

“ బావా! నీ నవటి మీదకును కలుగును! దేవుని నున్నాను నీ నవటి మీదకును కలుగును!”

“ కలనా—ఇదిగో! ఇందుండినే దానినేగ తెలియుచున్నది. ఆ బల్లమీది దానిని చదువుడు!”

“ ఈ తావునందే నేను బండ్లయెక్కితిని. బండి కుదిర్చినవాడవు నీవే! ఆ మావుగుండగులు వెనక మొగములవైచి పలాయితం లైరికదా!”

“ అవును వారు ఆ వురు! ఒక్కనియినముం మీరుదారిని నిలువబడి యున్న యెడల అందుండగులు మిమ్ములప్పుకం బట్టియుండువారు!”

“ వట్టియొకదానిని ఎట్లు గ్రహించితివి!”

“ అది చెప్పజాలను. కాని నాచేతులనుండి మిమ్ము తప్పింపవలె నని నేను నిశ్చయించియున్నాను నీవచ్చుచున్నది! నీనికను పెద్దవాడను కాకపోయినను, మీదావుజేరి ఆపలుగులు మిమ్ములనొరకొకము న్నొక్కరొక్కరినివట్టి మట్టిపెట్టివేయువాడను!”

“ నాగోడనున్న తొయ్యలి, ఆపెద్ద కన్నుల అందకలై సార్జెంటు దొరసాని. నుండని ఎవరో నీకీవును జ్ఞప్తికివచ్చినా!”

“ లేదు—అబ్బో! ఎంత కఠిన నానాము !!”

“ చాలమీటు లీదారినుండి నీవు కచేరికి వచ్చుచున్నావు కాదా?”

“ ఇది దగ్గరలోన. కాని, నే నీ తెరువునకనక పెక్కుసారులు

నాలుగు దారులుతిరిగి తోడిబాలురతో నాడుచు, తాడుచు, గచ్చే చేసువాడను!”

“అట్లైన నాచారులలో నెందో నీవు పడిపోయియుండువు.”

“అవును, అట్లేకావచ్చును!”

“అట్లైన నన్నాదిక్కుగఁగొనిపోదును. తావుచూడగనే గుర్తింపఁ జాలుదువా?”

“ఏమోచెప్పఁజాలను. బ్రాహ్మరొడ్డులో పడియుంటివట. అదటికి పోయినట్లు నాకు జ్ఞాపకములేదు. ఎవరో నన్ను పడవైచియున్నారు.”

ఇట్లువనంగించుచుండ, వారివ్వరు సార్జెంటు దొరసానను నుదరి మేకముంగల కరుదెంచిరి. ఇంచుక తడసి, మేడకు దేచిచూచి మేక మీట్లనెను. “చూడము. ఎంతయందమైన సాధమో! తలుపులుమూసి యున్నవి. అద్దెమేడైయుండును! ఈవైపునుండి పలికిలింది, ఇదెవ రిదో గుఱుతుపట్టగలవా?”

బాలకుడు మాటలాడలేదు. తదేకదృష్టితో సతఁడు భవనమును చూడఁబోడఁగెను. చూచిచూచి, విచ్చిన్నచింతాసూత్రముల నొం దొంటి కలుప యత్నించులాగున సతఁడు ఫాలతలమును దుడిచికొని యిట్లనెను “ఇది అద్దెమేడ ఎట్లగును? తలుపులుమూసియున్నను, లోపల లోకులు లేకపోలేదు!”

“ఎవరున్నారు?”

“నల్యానుదొరసారి - ఎట్ట గుట్టమెక్కునాడుచి!”

“గుట్టమే రమణిది?”

ముహూర్తకాలమేదియో యోచించి, పిదప తలవంచి బాలుఁడు “ఇంక నేమియుఁ జెప్పలేక పోవుచుంటి!” ననెను.

యువకుని హతాశహృదయమున మరల నాన యుదయించెను.

“నీవు నల్యానుదొరసారి నెఱిగియుండువు. ఆపెను చూడ నీ

“వెన్నండె నపోయియుంటివా?”

“అవుతో నాంతగా పరిచయములేదు. కాని, రెండు మూడు సార్లు లామెను చూచి యుంటిని. ఎట్టి మొండి మొఱుగుకూడదు!”

“అమెను జూడ నెందులకోయి యుంటివి?”

క్షణకాలముచింతించి, బాలుడు “ఇంక నన్నే ముడిగినను బ్రయోజనములేదు. అంతయు మఱచితిని.”

కుట్ట వీర ప్రశ్నించుట వృథానని యువకుఁ దూహించెను. మేఘ మండలమున విద్యుత్తు ముట్టెవీకసించి యవృత్తముగులీల, నొక్కొక్క మాటు వాని స్మరణకై ఉదయించుచు మరలనంతలో నంతర్హిత మగుచుండెను! పరిచిత ప్రదేశములనుండి డింభకులగొని చనుచు యువకుఁడు “ఇయ్యలా దేవి! నీవెఱుగుదురా?” అని వానిఁ బ్రశ్నించెను.

“ఎఱిగియేయుండును — అమెను మాపితామహికిఁ బరమ హితైషిణి కాదా?”

“నీవామెయందు యెడ కరిగియుండువు కాదా?”

“అన్నియోసారు లరిగియుంటిని. ఆమె మేడ ఎంతో అందమైనది. అందెన్నియో ముద్దులు మూలుగల్గు ప్రతిభలున్నవి. అన్ని బామ్మలు మంత్రగాని యింటి నుండైన నుండవు. ఇంక నామె పరిచారకులు, ఆహా! ఏమి వారి వేషభాషలు! చూడవారు రాజనచివులని భ్రమపుట్టక మానను. ఎంతయైశ్వర్యమున్నది, ఆదేవియం దణుమాత్రమైన గరువము కానుపించదు.”

బాలుని పలుకులు విని యువకుఁడు చుకనగి, మరల నెప్పటట్లు ప్రశ్నింపవారఁకొనెను. “నరే, దేవిని నీవు. కలిసికొనునపుడెల్ల, మీ యిరువురకు ఏమి మాటలు జరుగుచుండును?”

“ఒక్కమాటేమి? పితామహి ఎట్లున్నది? నాకుఁబని ఎట్లు తోచుచున్నది, రాబట్టువలెను యెట్లున్నది, ఏమిచేయుచున్నది. ఆమె

యడుగుచుండును. గడచినవారము నే నామెను జూడబోయినపుడామె
చాపము నుంచుము పట్టెను! రాబట్టును నమె అపుడామె నన్నడిగెను.”

“ఏమి! — రాబట్టు వినునుడిగె. ?”

“అప్పుడు అతని సంగతి వాకేమియు తెలియలేదనియు, వాని
జూచి మూడు నాలుగు దినములైనదనియు నెనుత్తర మొసంగితిని.”

“రాబట్టును నీవు చూడగోరుమా?”

“కక్కముగ.”

“అట్టేన కొంత కరుగుదము రమ్మ. విగనరీ మనకొకవేళ అతని
సంగతి తెప్పవచ్చును”

ఇకపుడు కొంతదూరము నావోయిరి. యువకుడు కుట్టనిమొగము
తేటిచూడరాగెను. అది గంభీరము యుండెను. అడగియున్న
స్వృతికి, క్రమక్రమముగ జాగరితనున మన్నటాతనికిఁ జూచెను.
కొత్తప్రదేశమున చేరినంతకి నాలసింపరాత్తుగ నిట్టచెను. “చూడు
డడిగో! నావలెనుండు జాతొక బాలుడు నొప్పుట్టుములు కట్టుకొని
తిరుగుచున్నాడు. అచ్చముగ చాడు చావలె లేదా?”

మేక్కిను జవాబొనరిగక, వాడరముం బట్టుకొని, కొత్తప్రాంగణ
మునఁ బ్రవేశించెను. జర్జలునుగాంచి విగనరీ అబ్బురమున “కుట్టా!
ఇట్లు వచ్చితివేమి? పూర్ణస్వస్థుడవైతివా? — అదగో! ఇంకనుచేతికి
కట్టున్నదే!” అనెను.

“ఇంకనుచేతినొప్పిపోలేదు. దానికేమి లెండు నావనివమైననున్నదా?”

“నీ స్థానేనుజమాని జాతొక కుట్టనుంచెను. ఎఱుగవా?”

“ఓ! తలవాకిటను మేము చూచినంతఁడే కాబోలు.

జూడగ నేనాకంతయు బోధపడియెను. అకట్టని చేర్చినంత భయ
యంతయు నెగ్గిపోవుచున్నది కాబోలును!” మా
జర్జలు మాపు కదరిగదలుందలి ఇనుపపెట్టెపైబడె

యండెను. “అదేమి! ఇప్పుడందలిశబ్దము వేటుగఁ గానుపించుచున్నదే! ఈవఱలో కుమారి నావనాక్షిరము లుండెడివి. ఇప్పుడు...”

“నీ కెట్లు తెలిసెను?”

“పెరు చదివితీసిగాన తెలిసినది.”

“ఎవ్వడు చదివితీచి?”

“అది నేఁ జెప్పజాలను. ఇహపపేటిక తలుపుపై మఱొకపేరు అక్షరములుండెడివి!”

మేకీము విగసరీయ అధిపూర్ణదృక్కుల నొకరిపై నొకరు వఱపుకొనిరి.

జడ్జెలు — మందసపు మర మునుపుటివలెనే యున్నదా?

విగసరీ — మందసపు మరా! ఏమనుచుంటివి?

“ఎఱుగరా! — దొంగనువట్టు మర అదిగో! ఆమంత్రము మునుపటట్టులేయున్నది!”

బాలుని నుడువులు వినినంతనే విగసరీకైవడి మేకీముకూడ విచలితదిత్తుండై మెల్లన నతనిని సమీపమందలి చిన్నగదిలోనికిఁ దోడుకొనిపోయెను. ఆగారమునఁబ్రవేశించి బాలకుడు “గదియంతయు నిపుడు కడుశుభ్రముగని న్నది! ఈవఱలో నిందెవరును చొచ్చుటకు ఏలులేనట్లు మిక్కిలిపట్టముగఁ గాకితపు దుస్కలచే నిండియుండెడిది!” అనెను.

మేకీము — కాని, కుఱ్ఱవాడెవగు నీ వండుఁ జొరఁజాలియుందువు కాదా?

“సరిగఁ జెప్పజాలను. నాస్మరణశక్తి మరలఁ బోవుచున్నది.”

మేకీము విగసరీ జేనన్నఁగావించి, ఆగారమున కావలిదిక్కుగ నాతనిఁ గొనిపోయెను. కనాటనన్నికటమునఁగల కొండొకకుర్చీపై జడ్జెలు కూర్చునియుండెను!

విగసరీ మేకీములు మెల్లనిస్వరమున నిల్లు ప్రసంగించుకొనిరి.

మేకీము — ఈకథయంతయు నీకెట్లుతోచుచున్నది? దొంగ పని

యందు జడ్జటునకు పాలున్నట్లు స్పష్టపడుచున్నది. ఇనపెట్టి మర
న్నట్లు తెలుసుకొనో, పట్టులు దానినకునుపలెనో, ఈగదిమీదలి
కాకినపుకట్టడుము నాగి వాడు వాగుగ గనుకట్టియుండును!
సంకేతపదమునూడ వా డెత్తినయన్నట్లు ఇప్పుడు స్పష్టపడినదికదా!

“నీవొనని సత్కము. దుండగుడిని నాకట్టడే గట్టంతయు
బయల్పెట్టి దొంగలకుఁ జేయూత యొనఁగెను!”

“కాని రాబర్తు నిర్దోషియని వానినూటలవలన బోధపడలేదు.”

“బాలకుని సాయమున నతఁ డీపదచేసెనని నీ వచుమానించుచుంటవి.
అట్లుజరిగియుండదు. కాని రాబర్తుయొడ బాలునకు భక్తిమెందు.”

“రాబర్తిపు డెందుండెనో జర్తెపెఱుంగునా?

“ఏటిగియేముందు ననుకొనినను. కాని, తక్కుంగలవిషయముల
ట్లానంగతినూడ వాడు మాటచెను.”

“అట్టైన జడ్జటుస్వగతాశక్తి సత్కముగఁ గోలుపోయెనని నమ్ము
చుంటివా? — అది వట్టిసటనమాత్రము కాదా!”

“నటనయొడల, వట్టి మొఱకువలె రహస్యముల వాడు జలి
బుచ్చువాడు కాడు. ఇంచుక యోచింప, దోషియని వానిని పట్టి
యిచ్చుట తగినవలయుని తోచుచున్నది. సరళభావమునఁ దా గాంచిన
దాతడు డెప్పివెచెయగదా! నిబిష్టచిత్తుడై, ఆతఁ డెట్లు కాకితపు
లోపి చేయుచుండెనో! నటించువానిమొగ మట్టులుండునా? — అరే
కుట్టా! ఏమి యాలోచించుచున్నావు!”

“ఏమీలేదు. విగనరీగారు పనిలోనికి రమ్మందురేమొ అని
చూచుచున్నాను!”

“నేడు నీకాతఁ డేవని నీయడు, తెలిసినదా!”

“అట్టైన నొకేచోటునఁ గూరుచునియుంట కష్టము. నాలుగు
తావులఁ దిరిగి గొంతయును పోవును. ఒకొక్కమాటు విశ్రామ

మంజరీ "అవును కదా, బేరిన సామ్యము జనుకట్టనట్లునాటిని జూచుచును. నూచుచును. బాగుగ తోచును."

"నివు నారి నూరక వెక్కిరించుచునున్నావా?"

"లేదు. బ్రూరకలుచు మేలికకలు బూయొద్ద కాపై నూరక నిట్టి నింద మోపుచు నేనూ చెప్పియుండును!"

"అది నీ నెట్లు ప్రహించితివి?"

"నాకు నమ్మినదాని నహింపలేదు. తలచుకొంటినేని వాని నిందుడి చేయునై చెడిపోడను."

"నీవా?"

"అవును నేనే! ఒకనాడు పరిజనానితో వానినంగతి చెప్పి వైచియెడిల, వాని రోగము బాగుగ నుదిరిపోయెడిదే! నియమానుసారిముగ వానిని పహారావేయుచుండలేదు. సంధ్యానంతరమున ఇష్టమునప్పించారు తరులతతాము నిరంతరాశముగ కోరిలో ప్రవేశింపగలరు!"

"అట్లు నీ నెట్లుచేయుచున్నా?"

"నేనే ఒకనాటిసాయంకాలమున బేరిలో పువ్వేసితిని."

"నట్టి వెట్టివానినిలే నున్నావు! కలుగంటలు కాంగనే ఇంటికి మొగమువెట్టి నివు పరుగిడునాడవుకదా!"

"నిజము వదించితిరి. నాతో నాటలాడుటకు తోవలో కొండలు బారు వేచియుండును. అందుచే వేగముగ బోవుచుండును. కాని, నేరకనాడు కచేరిగదియను ప్రవేశించినట్లు నాకు బాగుగ జ్ఞాపకమున్నది! అప్పుడు కోరిముందుగాని లోపలగాని ఎవరుగావులేరు. నాకుతో భయమువేసింది!"

"భయమెందుకు?"

"భయమెందుకొ? ఎంతచెప్పుచును! రాత్రి కచేరిగది యంతయు

దట్టమైన తమనమాచే నలముకొనియున్నది. గాఢమిది నాకలవక్త-
నున్న గేనుకపమునండి వెలుతురు పలికెను. కొంత సేపు నిశ్చలముగా
గానపించెనంతయు! ఆ ఘోరాందకారము! పెద్దపాపపుట్టె. నకాండ
కాలదైక్యోవలె కాన్పించెను! బోపల నానాలోకములలో నివేశితమగు
ఎలుకలు చరలాడఁజొచ్చెను! ఆ భయంకర వృక్షము చూచుచున్నట్టి
అమ్మయ్యో! ఒంటిలోనిరక్తముంతయు పీరైపోయినది!”

“నీకు నిద్దురవట్టిన నే కచేరిగని బాబులు బడినవకాబోయి!”

“అవు యే కావచ్చును.”

“తలుపుతీయుడని నీవు బొబ్బలుపెట్టలేదా?”

“నాకు జ్ఞాపకములేదు.”

“ఎవరిని గచేరిగదిలో చూడలేదా?”

“లేదు.”

“అట్లైన నీవలి కెళ్లు బాబులువడిపచ్చితివి?”

“నాకు జ్ఞాపకములేదు.”

బాలునివాక్యములు విని, మేక్రీము ఉత్తేజితముడై పోయెను. ఆచాద
మ స్తకము అతని యెడలంతయు పడికిపోదొడగెను! ఈనాఁడు
చౌర్యచుండిలి రహస్యమునంతయు! నాను కనుగొనఁ జాలునునని
అతఁడు యోచించెను. కాని, బాలకుని “జ్ఞాపకము లే” దను పదము
అతని యుద్వేగమునంతయు వ్యర్థమొనరించుచుండెను! డిభకుని
నుడువులు విని విగనరీ బొనుముడివై చెను! మేక్రీము కఠోరస్వరమున
“నీవు కిర్నలు బారిషఫ్తు చూచియుంటివా?” అని బాలునిడిగెను.

“కిర్నలు బారిషఫ్తు! — అధమక్షమాతని ముహూటికి
దక్కువమాటులు చూచియుండలేను! యజమాని కడనుండి అతఁడు
నగలపెట్టెను దీసికొనిపోవుటకై వచ్చినపుడు నేను దానిననే యుంటిని.
రమ్యావానస్థుడగు వానిపై నాకెంతిని రోతి! రమ్యావారన మాచితా

మహిళాకూడ బిడ్డలి అయినాము!”

“బాబో! నాకు మీరేలేని ఏదోదా!”

“ఓ! ఆరుగతులతో యన్నవి. కాని, వానినన్నింటినీ నీవేదా
బోతివి. అవానుదొర గళనన్నము నినినతనే వాళోడలు నుండి
బోవును. ఏదోజతువు మొట్టిగిల్లుండును వానినన్నము! అతడు
వచ్చి, తలుపుతట్టిన తీరికీనుండి వారిని నెక్కిరించుచున్నాడను! వాళ్ళెవ్వరూ
నూచి అతడు మింటిత వాటివడుచున్నాడు. ఒకటి రెండుకరులు
విగనరీగారుకూడ నూచియుండిరి!”

విగనరీ - అప్పుడు కర్నలు నిన్ను దనబిడిలిని దీసికొని, నీకుత్తుక
నుత్తరించిన బాగుగనుండెడిది! కొత్తో పైకము జనుసేయటకై
వచ్చు పెద్దమనుష్యులను నెక్కిరించుటకును, తాళపు పెనుకనాగి వారి
మాటలు వినుకొనుటకును, నెలజీతమిచ్చి వర్జువు నిన్నుబోషించుటలేదు!

విగనరీ కిన్నకు కాలుడడలినయెడల, దనయత్నమంతయు నిరర్థక
మగుననియోచించి మేక్కిమిట్టనెను. “ఇంచుకనేపు వేడుకను గాలము
గడవిన, దోసమేను! - ఈత్రా! నీవలెనాకు కర్నలన నంత యొడలు
మండదు. అయితే ఆదొరకు నగలపెట్టె దొంగినదా!”

“లేదు! అశ్వనువపెట్టెలో నుండలేను!” అనిజర్జులు అనంతోచముగ
చెప్పెను.

“అట్టైన, తప్పకదానినెవరో కొనిపోయిరి!”

“తప్పక నట్లే!”

“ఎవరు కొనిపోయిరి?”

“ఒకింనుక తాళుడు. జ్ఞాపకము చెచ్చుకొందును. ప్రాయశః
కాదు! కాదు! మరల నాందోళన నుండురెన్నెను. పేరు జ్ఞప్తికిచ్చెను,
కాని, మఱచిపోతిని.”

మేక్కిము - ఆమెపేరు నల్యాన్ దొరకానియా యేమి?

అనందమున కరతాళమువై ని జల్లెటు “అవును! అవును! ఆమెయే! ఆమెయే! మఱి యాముదునలి చెవటి! బారిషఫ్ ను చూచినట్టు లాతని జూడగనే నాయొడలు ముందును!”

“ఏనుహిళ సైంధవము నామె స్వారిచేయుచుండుకో ఆమెకూడ నామెనెంట నుండెను కాబోలు!”

ఇంచుక యోచించి, “నేనారమణిని చూడలేదు - నల్కాన్ మాత్ర మొంటరిగ వచ్చెను!” అని బాలండనెను.

“నుంచిది. ఆమెచూటచెప్పుము. ఆమెనిక్కముగ బారిషఫ్ వార శత్రువై యుండును. కాకున్న వానిపైటై నేని కొనిగిలింతును?”

“బారిషఫ్ దన్నుడు!”

“అతడు సన్యాసదొరసాని ని నిష్ట మెట్లా పాదించెను?”

మాతాశిభావమున లలాటమునఁ జేయి వైచికోని జల్లెటు “నేఁ జెప్పలేను. శంకయును మఱచిపోతి!” ననెను.

మేక్రీ మంతరంగమున మిగుల నుత్తేజతుఁ డాయెను. బాలకుని సరళత సంబంధమున నాతనికి నందియము కలిగెను! నెయ్యది ముఖలక్షణముల నుపలక్షించి విగనరీ ఆతని మఱుగునకుఁ గొంపోయి ఇట్లనెను. “అసంధాన మొనరించి నీవు చేయునదేమి? దుండగుండగు నీ బుడుతఁడు చోరుల నెఱిగినట్లు స్పష్టమేమియును, నారి దుష్కృత్య మునకు వీడు సాయము సలిపినట్లురూఢియగుచున్నను, నీపాడు తంతునందు మనకు వచ్చిపోయెడిదేమి? నగలపైటై యాశను బారి షపుదొర పూర్ణముగ వదలుకొనెను. ఇతఁ దానినిషయమై మనముతల క్రిందులు పడు పెందులకు? జరుగఁదలచిన దేమో జరిగిపోయెను! ఇత నృథాప్రయానపడక నిశ్చింతుండవై యుండుము!”

మంచిది మేమరుగుచుంటిమి - “రారా! కుత్తూ!” అని మేక్రీము జల్లెటును దోకొని అందుండి లేచెను. విగనరీ నడుపు లాతని ఏను

లకు రుచింపజేదని వేటాగఁ జేయవలగుటలేదు. అన్ని విషయములు బాగుగ కిట్టి కాంక్షలు జెప్పబాక వాస్తవములు. సత్య కర్మ యేచ్ఛ మేల్పించు కర్మమున తీరిక లభలము కాదొడిగెను! ఇతరులతో కలసింధామున వలదు కాదు. నీ ముందును లన్నియు రాబట్టుకమున కాదు. అట్లు యుండెను!

వీధిగుమ్మమునది యేదోటి జీవాభ్యాసం నహితమై కుమారి వారికి గాన్పి కెను. మేల్పించుకైటులను జూచినంతనే ఎల్లరు ముఖము ప్రభులమైపోయె. అంతటిని మధురమధురము మునుపటల్లే నుండకమై కున్నది, ఇంచుక మౌనుకై మౌనమునుండెను!

కుమారి - ఇట్టా! ఇట్లును కుమారుగ నుండెదవా?

బాలుఁ జేయజూరకున కట్టి మాటలన్నియు చేరువు పెట్టు నను భయమున మేల్పి కలెదని మాటాడవీయక "కతఁడు కుశలముగ నే యున్నాడు. స్వలిముగ నే వాతని కిలయమున కరిగి, వీతామహి యనుమతి విహరణాధమై నాని నివలికి నొసినట్టితి" ననెను.

"నుండివని చేసెతివి నాకునకాక వారింపకపోయిన కుడల, నేను కూడ పోయి ఒక మాట బాటు జూచి వచ్చెడుదానగా!"

"మీరిల్ల డెదటి కరుగుచుంటి?"

"అది రహస్యవిషయము. కాని నీకడ వాపరికమే! నా ప్రతియినొకటి చిత్రంపఁజేయుచుంటి. ప్రతియిన జనకునికి జూపి, అతని నబ్బరమున ముంచివైతును! చిత్రకారుని బస కరుగుచుంటిని. జడ్జెటు కంటియొద్ద నప్పించుటకై నీ నకునుచో నాతో రమ్ము. మన యిద్దరి ప్రోవ యొక్కటే!"

"ఉపాధ్యాయుని అభ్యంతరము లేనిచో, నేను మీతో నట్లేవత్తును."

ఉపాధ్యాయుని - మాట మాటకు మీరు వ్యంగమును ప్రయోగింతురు. పరిహాసమున సంతపము జయోపేతు లగుదురో జేసెను

చూతుంగాక! మా విక్రూఢ నరక దండినము. మీకు మమ్మునునరించి రావాయును! తీరక వచ్చుటయును. మన పరిస్థితి బ్రసంగింప నున్నాననియైన రుణి - యబ్బా చేసిని గుఱించి కూడ మాకు మీరెఱిగినది చెప్పి తీరవలెను!

“ఏమి! ఇదియిట్లా నెఱిగిమా!”

ఉపాధ్యాయుని - అవును! గుఱించి ఎందుకే ఆమె మీమాతల నిలయుమున కరుణించెను. కుమారుని ప్రసంగింప నాపె ఎంతో యాతురపడెను. అశ్వముపై విచ్చు విసిగి స్వారీచేయుచు సచ్చ వచ్చి నట్లు తీరుచు నొక విదేశిని తన కిష్టముకల దను సంగిణి కాదని, వృద్ధుడు వారి సహాగమునున కిష్టమైనచేదు. అని, కుమారినిఁ జూప మరల నరుదొతునని చెప్పి కుమారిని వెలివిడియెను. బాలపై నాపెకింత యునురాగ మల యుదయించుచు గ్రహింపజాలకున్నాము! మీకును ఆలలనకును పరిచయ మున్నదట దీని కారణమేమో మీకుఁ దెలిసియుండును.

“మామకడ ను నాపెరెత్తి యుండెను కాదా!”

“ఆమె మమ్ము గుఱించి చాల గాఢ బ్రసంగించెను. జర్రెటువంక నామె యరుదొచ్చి, మూడునాలుగు నడుపుల యునంకిరము కుమారిని దర్శించు నొత్సంగమును ప్రకాశ మొనరించెను. వారిద్వరి సమావేశము మీకుఁగూడ సమ్మతమైనదని యామె వాక్రిచ్చెను. ఆ రుణి కిండుక ఉన్నది మున్నదిని మీ మామతల యోదించెను.”

మేక్రీము ఇయిట్లా దేమి స్వభావము నెఱుఁగును. కాని, చికిత్సకుని కఠోరినిషేధము నుపాక్షింపక, అతఁడు కన్నులనుండి ధాటి చునఁ గనే రోగశయ్యను త్యజించి, విచ్చలవిడిగ నామె తీరుగున. అతఁడు స్వప్న ముండైనఁ జలించియుండెను. మ్రొలనున్న యువకుల నుద్దేశించి, అతఁ డిట్లు నను. “ఆమెను గుఱించి నే జెప్పున దంతగాలేదు.

రాబర్టు యభిధేయమునంటిన కలంకమును భంజన మొనరింప నామె యుత్సుకియై యున్నది. అతడు సిర్దోషిమని యామె నిరూపింప యత్నించుచుండెను."

కుసుమకోమలములై, పాంశురవర్ణములై యున్న కుమారి గండ భాగములు యువకుని పట్టులు వినినంతనే కాతూహల పిరాజితము లాయెను! కాని ఆమె ఏమియు బలకలేదు. నేడు మేక్కిము రాబర్టు పక్షావలంబియై ప్రసంగించుటఁ గాంచి, ఉపాధ్యాయుని విస్మయపడెను.

ఉపాధ్యాయుని భావముగ్రహింప యువకుఁడిట్లనెను. "నేను రాబర్టు వక్షమును సమర్థించుటలేదు; ఇయ్యట్లా దేవయే అట్లొనరింప కంకణము కట్టుకొనెను. సత్యాసత్యముల నిర్ణయ మొనరింప మాత్రము నే యత్నించుచుంటిని! జర్జెటుకడ నామె అన్నివిషయములు విసియుం డెను. చోర్యసంఘటనమునం దీబాలునకు సంబంధమున్నట్లు నాకు స్పష్టముగ బోధపడియెను. దురదృష్టవశాత్తు పడిన కఠిన నాతనికి స్మృతిభ్రంశము ఘటించుకున్న యెడల, నిజమైనవారుని పేరింతకు మున్నే ఎఱుంగఁజాలువాడను. రాబర్టు నిరపరాధ యని దేవిదృఢ విశ్వాసము. కైదయై యాతఁడు పేరిను సగరమందే యుండెను. లాతివారల చేతులఁబడి ఈ మానము దినము లాతఁ డొరుల కన్నులఁ బడజాలకుండెను!"

ఉపాధ్యాయుని - ఈయదంతమును నేను నమ్మఁజాలను.

"జర్జెటునకు స్మృతిశక్తి కలుగుచో, నిందలి రహస్యము లన్నియుఁ బ్రకాశమగునని నాస్థిరవిశ్వాసము. అవి ప్రకాశములగుటకై నేను శక్తి వంచనలేక బ్రయత్నింతును.

"మీరు వృథాశ్రమపడుచుంటిరి. మీపూసిక మీమాతులకు నమ్మ తమి యుండదనుకొనెదను."

"చూతుఁగాక" అని యువకు డందుండి బాలకునితో నవ్వలికి

నిష్క్రమించెను.

మేస్సీయు - కుత్తా! ఈ విహరణము నీ కానంద దాయకమై యున్నదిగదా?

“పరమానందముగ నున్నది. మాయిల్లు పవలకూడ చీకటి మయమై యుండును. మధ్యాహ్నము చూడుగంటలప్పుడే మా అవ్వ దీపము వెలిగించును!”

“రేపు నేను మరల మీయింటికి వత్తును. నీవు తేపు దేవిని జూడఁ బోయెద వనుకొనెదను.”

“ఏదేవి?”

“ఆసుందరభవనమున నుండు నికుల్తా దేవి!”

“ఓ! ఆమెయూ! నాదెజా!”

“ఏమి! నాదెజా! - అది దేవి ప్రకృత నామధేయమా?”

“మా అవ్వ ఈ పేరున నామెనుపిలచును. మీరామెనడిగిచూడుడు.”

పిరియూకు, ఇమల్తాల కట్టి ఘరిష్టత యుండు తెఱిగి మేక్కిము విస్మితఁడాయెను. అతఁడు నేవి ‘పిలుపుపేరు’ నెఱుంగడు. పారిర్వరు కొంతదవ్వరుగఁగనే అటాత్తుగ జల్లెటిల్లనెచు. “ఇదె! ఈపథమందే నేనన్నియో ఆటలాడితిని. చూడుడదే! ఆపెద్దమేడ ప్రక్కనుండియే ఒకపథము పోవుచుండుటలేదా? కేవలము గోలీల నాఁడుటకే ఆతెరువు కావింపబడునట్లు తోచును. చేయివిటిగివడిననాఁ డామార్గమున రెండు గంటలు వరుసగ నాడితిని.”

“ప్రదేశమును నీవు బాగుగ గుర్తింపఁగలుగుచుంటివా?”

“గుర్తింపగలుగుచుంటిని! కన్నులకు కట్టినట్టు లానాటి సంగతు లన్నియు గోచరించుచున్నవి! ఆలస్యమైనందున ఆనాడు నేను కచేరి కరుగ లేదు. నాకు సుస్తీ చేసినదని యజమాని యనుకొనునని తలంచితిని.”

“నీవు దినమంతయు నొంటరివై యుంటివనుకొనెదను.”

“బంటుగదేను. బోడిబాలుర కోరిక గోవిందా జూతుటకైపోతినీ. కోట నుండి తోడినే మరలెత్తిచ్చుట బాధాజ్ఞాపకమున్నది. కానీ, ఏల వచ్చితో జ్ఞప్తికి వచ్చుటలేదు!”

“జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొని బ్రతుకొస్తాము.”

“ఇందుకు తోడు. ఈ సాధము నుచు పరిశీలించుడు!”

“సాధము ఇందు రమ్మ నగదా! ఎట్టయన్నతద్వారములు! ప్రాంగణముతవిశాలమైనది! భవనమునకు వెన్న సిజముగ నొక యుయ్యసాగున్నది!”

“ఉయ్యసాధు! ప్రాచీముగల ఉయ్యసముకాదా?”

“అవును. చూడగోరుదువే! నన్ను మేడవెక్కికుం గొనిపోదాను. ఆరామసకటమున నొక యిల్లైనలేదు. ఈమేడయెవరివో నీవెఱుంగవా?”

“ఎఱుంగను. కాని నేనొకమా తీమేడిలోనికి పోయినట్లుజ్ఞాపకము వచ్చుచున్నది!”

మేప్పిమాతిన నుడువులు పసి మిక్కిలిసిస్త్తుమువడి “కుత్తా! ఈమేడ లోని కేల యరిగతివి! ఏదేనియత్తరము గొనిపోతమకొనెద” ననెను.

“కాదు! కాదు!! ఎత్తమేమియుం గొనిపోలేదు. ఎత్తమెందులకు పనికిమాలినది? నేనానాడు కచేర్చికైన పోతము.”

యవకుడు బాలుని రాజపథప్రాంతమునకుం గొంపోయి “ఇందుండి యే సివు చనియుండు” వనెను.

రాజపథముమూలకుం దగినంతనే, బాలకునముఖముజ్వల మైపోయెను! ఆతననయనద్వయము తేజఃపూరితమాయెను!

బాలకుడు “ఈమాటు జ్ఞప్తికి వచ్చును! ఈ ప్రదేశమును గుర్తించెదనీ! మూకంతయుం జూపుచుంటినీ! చూడు ఉడిగో! ప్రాచీరము! నేనా ధిత్రికనుండియే పడిపోతినీ! క్రిందబడగనే అల్లదే! ఆరాతిబండ తలకు గాటముగఁ దగిలెను!”

“నీవు ప్రాచీరముపై కేల యెక్కితివి?”

“ప్రాచీరమున భావమిక్కడనున్నదో చూచుటకు.”

“ఏమి చూచితివి?”

“ఏమి చూచేద. అతయు చీకటియైపోయెను!”

“నీవంతయెప్పుడోడమీది కెక్కిరిగితివి?”

“తాడు! అప్పుడు! ముగ్ధులకు భావములు మైకెగల బ్రాకిరి! తాటిమునీకొక రొక్కెనెడను!”

“నీకు తా డెచ్చట దొరకెను?”

“జ్ఞాపకమున్నది! దిగునపుడు తాడు తెగిపోయి యుండును!”

“ప్రాచీరముమీదికేల యెక్కితివి? భవనమున నిక ముగ నేదేని యుద్దేశ ముండియుండును?”

“ఉన్నది. కాని, అదేమో నేవిప్పుడు చెప్పనేకపోవుచుంటిని!”

“నేను విసిగించుచుంటిని జనములము! ఇంచుక యోజింపుము. నీవై హుకుము చలించుటకు నేను వికసనము! రాబర్హవలె నేగూడ నీహిత్తెషినే!

అశ్శతప్రదీపము ననుసరించి నేలమాలె నాం దావిర్భూతమైన దైతుని జూచినంతనే అల్లాఉద్దీను విస్మయమున కించుక మేరయే యుండెను; కాని, బాటును డగు జ్జైటు “ఓ! రాబర్హా! అవు నాడదే! ప్రాచీరముపై కెక్కి నేనాతని జూడ దొరకొంటి” నని పలుకగనే మేక్కిమునకు గలిగిన విస్మయమునకు మేరలేకపోయెను!!

రాబర్హ కర్నలుబారిపిష్టఫయింట బ్రవేశించుటయు అందు బండ్లియై యుంటయు బదంపడి బాటుడు మేక్కిమున కెఱింగించెను.

యవకుడు విస్మయచేతనున్నట్లే గూచునుండ బాటుడు మరల నిట్లు చెప్పబొడగెను. “రాబర్హ సావముడకు నెక్కివచ్చిన బండి మరల నవ్వలికి రాగన, అందు నాకతడు త్రాన్పించెడు. అతని

విపాదకూపమునఁ బడవేయుటకే అందలి దొర వానినందు నిలుపు చేసియుండెను గ్రహించి, వాని స్వల్పమైన నుద్ధరింప నిశ్చయించి, తోడిబాంతు నొకని యింటకరిగి, వానికడనుండి త్రాడొకటి కొని వచ్చితిని. అప్పుడు రాత్రి పడుకొకఁడు గంటలగును! కథమున నెట్టి యలికిడిలేదు! త్రాటిని నోడమీఁది కెగురవైచితిని, తోడనే త్రాటి కొక్కెము చిత్తికలిఖరమునకుఁ దవుల్కొనెను! త్రాడుబట్టుకొనిపైకెగఁ బ్రాకి చూచునదికి నెదుట - ”

“రాబర్టు కాంచెను కాబోలు!”

“అవును! చేతనొక కొవ్వనత్తై నిడికొని, అతఁ డొక పెద్దకిటికీ దావున నిలువఁబడి యుండెను. చూచియుచూడఁగనే నేనాతని గుర్తుపట్టి తిని. అతడుకూడ నన్ను గుఱుతించి యుండును! నన్ను లక్ష్యించి అతఁడు చేసన్న మొనరించెను!”

“తదుపరి?”

“తదుపరి నేను క్రిందఁబడిపోతిని, ఇక నాకేరియు జ్ఞప్తికివచ్చుట లేదు! మానున నెన్నో తలఁపునీ తాటుచూఱగుచుండెను! నేనిక మాయవ్యకడకుఁ బోదును.”

మేక్సిము జజ్జెటును దోకొని వెడలిపోయెను. ఇన్ని నాళ్లనుండి ఎవ్వఁకోనరమై అతఁడు వెళుచుండెనో, నేనాతనిజాడ తెలియవచ్చెను!

3

జజ్జెటునుకూడ దీసికొని మేక్సిము పేరిను పురరమ్యరాజకథమున విహరణ మొనరించుతఱి, కర్నలుబొరిషఫ్ . నిజాగారమున కునుమ కొమలపర్యంకమున నొజగి పన్నుండి ప్రధానపరిచారకునితో ప్రసంగించుచుండెను.

“కైదీ యిప్పుడేమి చేయుచుండెను?”

“నిదురించుచుండెను.”

“అది కవటనిద్ర.”

“ఉదయమున నీతో నేమైన నన్నాడా?”

“కొలదివలయునంటి అతడేనియు ననుచుండుటలేదు. ఏమైన అడిగినను జవాబొసంగడు.”

“అతడారోగ్యముగ నుండెనుగా?”

“ఆరోగ్యముగనే యుండెను. మీయింట బుద్ధియై యున్నను అతని ముఖమై ఖరియందు మా రేమియు గన్పట్టట లేదు. లోహము కైవడి వారి మానస్సు కఠినమైనది. ఎట్లులైన నది లొంగునదికాదు!”

“పంకెచూసిని. నిజానన్దగాంచి ఊరకుండుటే మంచిదని అతడు యోచించెను. విక్రమంతుకమైన నథమునే యతడు పట్టెను”

“మీరతని సైబీరియా నురుభూమికి పంపినాడల, వాని దుర్దశ ఒక్కమారుగ కేష్మించును; ఇందుండిన, వారి కనుగళమేకదా!”

“తులనా! నీకించుకంటైన బుద్ధిలేదు.”

“ప్రభూ! నేకాక మూలండును — దోసము సైరింపుడు. తోడు తోరాంగనలపేరు చెప్పినంతనే తన కాథ తొలగిపోవుచుండ, అతడు నోరుమూసికొని యుండనేల? పేరు తెలుపకున్న తనకు ముక్తిలేదని వాఁడెఱుంగఁడా యోమి?”

“ఎఱుగును. కాని యెవరి పేరుల నాతడడంచుచుండెనో వారసా ధారణలు; విశ్వాసభూతకునకు కఠోరశాస్తిచేయక వారు మిన్న కుండఁజాలరు. ఇట్లని యాతడెఱుగును. సైబీరియాకుఁ గొనిపోయి, వాని ముక్కు సెవులు కోసివైచినను అతడు వెఱచుచాడు కాదు. అం దరుగుట కాతడ డడలనేరడు.”

“మీరు చెప్పుచున్నది చేయరని అతడు యోచించుచుండవచ్చును.”

“సెంట్రీ పీటర్సు బర్గునందు లోకలపై ననాయానముగ జరుగు నీడ

నము పేరిను నశరహద జగగనేరదని యిచటివాగు యోచించుచుండ వచ్చును. వారిభ్రమ బోనొత్తునను మాడుము. నీవు బుడిసిద్ధము చేసి యుంచుము. దారి బూడగనే వారివోరు విడవచ్చును.”

“ఒక వేళ నతనికేమియుఁ దోయదేమో!”

“సిమననుకొనుకూడ నిట్టి నందొకము తప్పెనా?”

“ఏకనవారితో అభిప్రాయభేదము నాకు కలుగలేదు. కాని తాము భయమొనంగుచో, నామనసునందలి మాట విప్పి చెప్పుదును.”

“అదేమో చెప్పుము”

“రమ్మవిలాసినులతో వానికి గాఢసఖ్యమున్నయెడల, నీవఱలో నొడ్డిన వాగునముల నాతడవలీలగఁగఁచువాడుకాదు! అతడు మిగుల నరళస్వభావుడని నాయుద్దేశము. అతడు వర్ణగృహిణి కన్నయను ప్రేమించెను. ఆమెను పెండ్లియింపవలెనను యభిప్రాయముకూడ వానికిగలదు. ఈవిషయ మేలిననాగు మఱియుంచుదురు. అన్యకాంతా సంసర్గములేనివానికి చౌర్యమున నట్టిచూపు ప్రేరణ మొందులకుండును?”

“కొంతటి ఆశనుచూసకు మాపుఁజేసి నిజనిలయుముచుండి నిర్వాసితుఁ గావించినపుడు ఎఱినుమీది తలఁపు నక్కడ ఉపవత్సయగు విలాసిని దురాబోచనకు వీనులొగ్గి ఆనాడే పత్రముల సహితముగ నగలపేటిక నాతఁ డవహరించెను. విదేశమందు తనకు సాయము నలుపుదునని ఆయాఁడుని వాని కాశపెట్టి యుండును. అందుచే దొంగ తనము కావించునపుడు త్రోవవెచ్చమునకై యేబదివేల నాణెముల మాత్ర మాతఁడు కై కొనెను!”

“ఉత్తరముతోఁగూడ పైకము నెవగు వానికడకు పంపియేయుండక పోయినయెడల నిట్టి యనుమానము కలుగకనే పోయెడిది.”

“పత్రమందెవరి స్వాక్షరములును లేవు! అతడు తనకుఁ దానట్టి జాబోకటి వ్రాయఁజూచును! వానితండ్రి ఎవనికేని ఋణ మొనంగు

టనునది వట్టి కల్పనమే!"

"కొరియందు తాము తమపత్రముల పెట్టెనుంచుట నేమిసాయముననో రమ్యావిలాసిని యొక ద్దుక యెఱుంగజాలుట మిగుల విస్మయకర విషయమే!"

"ప్రాయశః యీనంగతి రాబట్టే ఆమెకుఁ దెలివయుండును. ఈ విషయమున నననంధాన మొనరించు తొమ్మిదిత్రైవ సంతోషజనకము కాదు! తృతీయదళీయులు దీని నబంధమున నేనార్త దెలుపలేరు. వేరినునగరమున పలువురు రాజులు రాజ్యముగఁ గుటలు నల్పుచుండిరి. వారి గుట్టుచుట్టు లెవరికీ దెలియవు! పనగొరవము కూడ నాకాతలకుఁ దక్కువగ లేదు! ప్రాయశఃవారిలో నెవరో నా పెట్టియి యుస్కి నెఱిగియుందురు!"

"నే నీయువకుని గుఱించిన యువంతమునంతయుఁ దెలిసికొంటిని. ఏ రమ్యావాసినితోను వీనికి ముఖపరిచయమైన లేదని వింటిని. ఇయల్లా దేవితో వీనికి పరిచయమున్నదా లేదా యిదికూడ నేను వాకవుచేసితిని. ఆపె నీయువకుఁ డెన్నఁడు కలిసికొనియే యుండలేదని నా దృఢవిశ్వాసము."

"దేవికిని రమ్యా విలాసినులకును నెట్టి సంపర్కము లేదు. నా మాటనుబట్టి మనదళీయులు ఆ నెంతిపైఁ గన్నువైచి వచ్చుచుండిరి. ఇయల్లావిషయమున నాకెట్టి సందియము లేదు. ఆమె యొక రాజన్యుని పుత్రిక. వినాహమైన కొలఁదిదినముల కీ ఆమె విశంతు వాయెను! తిరుపరి ప్రాస్తు సీమ కరుదెంచి నీచపవన్లులఁ గలియక విలాసామోదములం దాకాత కాలముగడవ దొరఁగొనెను! పోనిమ్మా విషయ మటుండనిమ్ము. ఇపు డీకై దీని గుఱించి ఒక చూడాంతమును సిద్ధాంత మొనర్చింపవలెను. బాగుగ యోచించుకొని వానికి నే నొక మానము కాలము గడువొనగితిని. లేవితో నాగడుపు

గడచుచువును. నన్ను గుఱింపి అతఁ డేమైన నడిగియుండెనా?"

"లేదు. కడుపునిండ తిని కంటినిండ నాతఁడు నిదురించుచుండెను. అంతయు!"

"అతనితోఁ బ్రసంగింప విరిమిరిది అనుచిత మునరించుతిని. వర్జ్య తినియ పరిణామము స్థిరమై పోయెను; రేపు వానిజూచి సంగతి తెలిప చూతును. ఇంచుక పట్టు నడలునేమా చూతును."

"రష్యావిలాసనిదళేయుల యడలున నాతఁ డేమియుఁ దెలుపదని యేలినవారు యోచించియుంటిరి. అట్టియోచనకు మనసున జోటియుఁ దగదని నా యభిప్రాయము. అతని బంధింపకుండగనే ప్రకృతిచోరులఁ బట్టజూచు టుచితమాయెడిది."

"తొందరిపడినందున పొరపడయుండును. కాని యిప్పుడభ్రమను సంశోధింపఁజనదు! రాబర్డు జాగరూకుడై యుండెను. ఇప్పు డాతని వదల్చివైచినను, దళియనగిణుల నాతఁ డిక్కఁ గలిసికొనఁడు."

"నే నీ విషయమును బాగుగ యోచించి చూచితిని. రాబర్డున కెవరేని సహకారియున్నట్లు నీఁ దలఁచును. అతని వదలివైచుట సమఁజనము. కోర్టుముంగల నెట్టి యభియోగముఁ దెచ్చువాడఁ గాననీ వానిచే వ్రతన జేయించినయెడల అతఁడు మిన్నకుండును. ఒక మాటు మాబయిచ్చినయెడల అతఁడు దానిఁ డప్పి నడువఁడు."

"రాబర్డు నీ మేడలోనికి గొనివచ్చినపుడు బాలుఁ డొకఁ డాతని జూచియుండెను. జ్ఞాపకము లేదా?"

"ఓ! మీ రాబాలకుని విషయముఁ జెప్పుచుంటిరా? అతఁడు ప్రాచీర మెక్కఁబోయి క్రిందఁబడిపోయెను! వాకపుచేసి కనుగొనఁగా వానితలకు గాటమగు గాయము తగిలెనని దెలియవచ్చెను! ప్రాణములతో నాతఁడు నిలచినను, బ్రదికినన్నాళ్ళు మూగియైయుండవలెను!"

"అతని శరము మరలఁ దిన్నబడదని చెప్పఁగలరా? వానిఁ

బాలు బాలకుఁ డిట్టి యాచరణమునకుఁ గడంగుట మిగుల నదృష్టముగ నుండెను; దొంగతనమున వానికి సంబంధముండియుండును!”

“అతఁడు దుఃఖినియగు నొక వితంతువు మనుమఁడు. రాబట్టువై వానికి భక్తి విశ్వాసములు ముందు. అతఁడు కాన్పించకపోవు తెరిగి అతాత్మగ వాని దెలిసికొని నంగతియేమో కనుగొనుటకై ప్రాచీరము నధిరోపించెను. కాని యూనియమున నొక వనంతుని ప్రచార మొనరింపకమున్నే పడినంతన వాని విస్త్రక్తము పగిలెను! ఇంతదనుక కార్యదర్శిని పేడిచివుచ్చుటకు గాని, అతనివార్త నెఱుంగుటకు గాని యెవరును యత్నింపలేదు. దానంతేటి వాసనంగతి యురికిని దెలియ లేదని స్పష్టపడుచున్నది.”

“నరగ వదించితివి. పీని పిషయమున నీవు తెలిపిన విధమున యోచించిచూతును.”

ఇంతతో భృత్యుఁ డొకఁ డచటికిఁ బడెంచి, “స్వామీ! మీ కొర్రకై ఎవరో వచ్చిరి.” అని యొకచీటి అతని కందించెను.

కొర్రలు మిక్కిలి పనుఁగుఁ జెంది “ఎవరు వచ్చిరి? నేనెవరిని బాడఁ జాలనని నీతోఁ జెప్పియుండలేదా?” అనెను.

“అవచ్చిన యాతఁడు మిక్కిలి వీడింపఁ దొడగెను; మిగుల తొండర పనియున్నదట అతనికి.”

దొర చీటియం దాగంతుకుని పిరుఁ జదివి మిక్కిలి యక్కజపడి “మంచి దాతని చావడిలోనికిఁ గొనివా” మృని పిదప ప్రధానభృత్యు నుద్దేశించి యిట్లునెను. “అంగతికుఁ డెవ్వరో యెఱుంగుమవా? కొఠివతి మేనల్లుడు. ఈతనితో నా కించుకంతైన పరిచయము లేదు. ఇచటి కేల యాతఁ డరుదెంచెనో గ్రహింపఁగలవా?”

“అతనిమాతల పంపియుండును.”

“కావచ్చును. కాని అతఁ డీనమయమున నరుదెంచెనేల? పోయి

నాబండి సిద్ధముచేసి యుంచుమని సర్దారునకుఁ జెప్పుము; బందీని విడుతునో విడువనో యింకను స్థిర మొనరింపఁజాలను.”

తోడనే కర్నలు కావడిలోని కరిగెను. గవాక్షపార్శ్వమున గంభీర ముఖుడై, మేకీము నిలువఁబడి యుండెను. ఆతని వదనమండల ముహుర్షించి, ఏజేసి అభము జరుగకమానదని దొర గ్రహించెను. సౌజన్యమధురస్వరమున నాతని సుద్దేశించి కర్న లిట్లనెను. “తమ రేపనిమీఁద నేఁడీచటికి దయచేసితిరి? మిమ్ముఁజూచి మిగుల నానందముఁ బడసితిని. మిమ్ముఁగుఱించి నేనీటలో వనియుంటిని కాని, నమ్ముఖమున మీ పరిచయము కలుగు భాగ్య మీపరలో నాకలవడలేదు. మీమాతుల వర్జ్యుగారు కుశలముగ నుంటిరిగాదా? సుశీలయుగు వారి కన్నియకు మంగళమేకదా; ఆపె పరిణయదినము నిశ్చయ మైనట్లు వింటిని. నిజమేనా?”

“నేనావిషయమెఱుంగను. వేరుపనిమీఁద మీకడకువచ్చితిని” అని మేకీము పరుషస్వరమున సుత్తర మొనఁగెను.

యువకుని గంభీరాకారమునుగాంచి — ఆతని తీవ్రకంఠస్వరమును వినినంతనే దొరభావముకూడ మాత్రెను. ఉద్ధతభావమున నాతఁడు “ఇచట మీపనియేమో వెంటనే తెలుపు” డనెను. స్థిరదృష్టుల కర్న లుపైఁ బఱపుచు “రాబర్టున కేమి ఘటించినది నేనెఱుంగ వచ్చితి” నని యాగంతకుఁడు పలికెను.

యువకుని తీవ్రోక్తివినినను, దొర దృఢచిత్తుడై యుండెను. ఆతని లలాటమున ప్రతిభరేఖ యొకటియైన సుకీతము కాలేదు. స్థిరకంఠమున నాతఁ డిట్లనెను. “మీనుమవు అర్థమేమో నాకు బోధపడుటలేదు మన్నింపుడు. రాబర్టువిషయమున నన్నడుగుచుంటిరేల? మీమాతుల కచేరియం దాతఁడు నేనొకమఱు చూచియుంటిని. కాని వానితో నేనన్నడు ప్రసంగించియుండలేదు.”

“కాని పడవడి మీరాతనివిషయమై యాతురపడుట విశాకించితిని”

“మీ రనునదేనా స్వప్నముగఁ దెలిపెనగా?”

“రాజర్థు యిపు డెచటనుండెనో చెప్పుడు”

“నేనెట్లుచెప్పఁజాలునును? నగలపెట్టె యావహరింపఁబడిన నాటనుండి నేనాతనిఁ జూచియుండలేదు. అతఁడు దేశాంకరమున కరిగి యుండును”

“ఒకమాసమునకు మున్నాతని నే నీవట్టణమునఁ జూచియుంటిని.”

“మాసములో చాన్ సునుండి అన్యసీతుకు బోవుటసాధ్యముకాదా?”

“అతఁ డొక బండిమీఁద మీ నిలచుమాదిక్కుగ బోవుట నేను వీక్షించియుంటిని.”

“అట్లైన మీరేల బంకివనుననించితేకాదు! సంగతులన్ని యు బోధ పడియుండునే!”

“బడిననుననింపలేదు. కాని అది మీగృహాంగణమున ప్రవేశించుటఁ జూచితిని.”

“ఏమి! మాగృహాంగణమునఁ బ్రవేశించెనా? మీరు యోచించి మఱి మాటలాడుడు. మీవంటివా రిట్టి అచ్యుతవార్త నమ్ము టుచితముకాదు.”

“అచ్యుతవార్త కాదు. నా కీసంగతిఁ దెలిపినవాఁడు నిక్కమే వచించెను.”

జీవీకివచ్చు నగవు నాపికొనులాగున నటించి కర్న లిట్లనెను. “పడ చ్యుతుడై చౌర్యావరాధియైన యనంతర మాతఁడు నన్ను జూడవచ్చు ననిమీరు యోజించుచుంటిరి. చోరుడై వచ్చి నగలపెట్టె నిచ్చివేయ నుంకించెనని మీరు తలఁచియుండురు.”

“చోరుడవ్వఁడోనేనెఱుంగను. కాని రాబర్థు నిజేచ్ఛనిచటికిరాలేదు.”

“అట్లైన పట్టపవలు వేరిను వీధులఁబట్టి అతని నిచటికి గొని వచ్చితినిని మీరనఁజోవుచుంటిరా? ఇట్టి సాహసము నాకాపాదించి

నామానము మీరు పెట్టిల్లజేసితిరి! కాని, అగ్ర్య! అతని బట్టితెచ్చి నందున నాకు ప్రాంతము బాగుపడినా తెలుపుచున్నా?”

“సాధారణములగు నేతెలుగులు. అతనిని మీరిచటికి బట్టి తెచ్చుట మాత్ర మెఱుంగుచును. ఇప్పుడుకూడ నతఁ డీ మేడయందుండెను. అతఁ డీ జైలు యందు లేన్నను మీరే వానినెఱికికొను తొలగించియంతుర. అతనినిబట్టి యిచటికి తేలేదని మీరు మీహస్తము మునఁ జేయివైచి వక్కాణింపగలరా?”

“తేలేదని హస్తమునఁ జేయివైచి వక్కాణించుటటుండ, నేనీ విషయమున నావత్తయైన నెఱుంగనని నొక్కిచెప్పుచుంటిని.”

“అబద్ధము నొక్కి చెప్పి మీసాహసము వెల్లడించుచుంటిరి. కాని మీరాతనిబట్టి యిచటికి గొనివచ్చుట నత్యేతరముకాదు.”

కొన్ని నిమిషములు కర్కలూరకుండి పిదప అసహనవేదనా విధుర స్వరమున గంభీరభావమున నిట్లనెను. “దుండగముమెయి నాగౌరవమునకు నిట్లాఘాత మొనరింపఁ దొరకొనినందులకు నేను మీకు తగిన ప్రతీకార మొనరింపనేర్చెను. కాని నానెయ్యడగు మీ మాతల మొగముజూచి నేహారకుండవలసివచ్చుచున్నది. మీతో నేనికఁ జెప్పవలసినదేమియులేదు. ఇక నేనిషయమునను మీరు నన్ను పీడింపరనుకొనియెదను.”

“ప్రసంగపీడనమేల? నే నన్యోపాయము నవలంబించెదను. అవ సరమున్న యెళు పోలీసుల సాయము పడయుదును!”

సగర్వమున కర్క లిట్లనెను. “నేనిక నీదౌష్ట్యమును సహింపఁ జాలను. చాలనేపు మీప్రలాపమును వినియుంటిని; ఇక నేనేమియు వినుజాలను. మీరిప్పుడే యిందుండి అక్కలికి వెడలిపొండు.”

క్రోధారుణనేత్రుడై మేల్చి “మిసిద్ధాంతమిదియేనా?” అనెను.

“ఓను. ఇట్లని నేముందే చెప్పిన బాగుండెడిది!”

“మంచిది. నేఁగూడ విశాచారాత్మ్యమును నీరపుడనై సహించు వాడనుకాను. ద్వింద్యయుద్ధమున దు దీని ప్రతిఫల మొనఁగుదును. రణనియమ నమయములను తెలుపుటకు లేవు నానవాకారి మిమ్ముఁ గలిసికొనును!”

“నేను నంసిద్ధుడనై యుంటి!”

ఉత్తేజితుడై మేక్రీ మందు. డి విక్రమించెను.

ఇంతననుక దొర వెలువలికి కాత్రము గాభీర్యముఁ జూపెను! ప్రధాన పరిచారకుఁడు గవియందుఁ బ్రవేశించి ఆతఁ డుముఖలక్షణముల నుపలక్షించి అవిలంబనమున నేడి మో యువద్రవము రానున్నదని గ్రహించెను.

కర్నలు — ఆతఁ డేలమరుదెంచెనో యెఱుఁగుదువా? రాబర్హు బాడ నతఁడు కనుగొనెను. యువకుఁ డీయింటనే యుండెనని నా ముఖము ముంద నొక్కిజెప్పెను. మానమునకు మున్నాతఁ డీగృహమునఁ బ్రవేశించు తెవరో చూచియుండిరి.

“అతని కాబాలుఁడే యీసంగతిఁ జెప్పియుండునని తలచితిని. కాని అట్లని నిశ్చయముగఁ జెప్పజాలము. ఏలనన బాలుఁడు స్మరణ శక్తిరహితుడై పడియుండె!”

“సంగతి యెవరివలన వినినవేమి? ఎట్లో అది వానికిఁ దెలియవచ్చెను. పోలీసుల భయముఁగూడ అతఁడు నాకు జూపి పోయెను. ప్రాన్తు సీమ దేశస్థుల కసాధ్యమైన దేవయులేను. కైదీ నిప్పుకు విడుదలఁ గావించు టసాధ్యము! వాని నిండుంచుటగూడ విపాదకరము! నేటి సాయంసమయమందే అతని నిండుండితొలగింపవలెను. పోయి తంఱిద్యారా మన యుద్యోగులకు స్ట్రాయుబర్గునఱకు మేలుపయనము నేర్పాటుఁ గావింపుడని తెలుపుము. నే నిప్పుడే ఒకమారు కైదీని చూచివత్తును. పోయి వానికిఁ గబురుచేయుము.”

బృహద్రథుడు వెడలిపోయెను. శ్రోధత్రోధములచే నధీరుడై బారి షఫ్ వార గృహమధ్యమునఁ బయ్యించి జేయుచు నట్లు విశిర్కించు దొడంగెను. దిక్కుపూర్తిమున పేరినుండుమున కరుదెంచితిని. ఈ పాపీయసీమల చక్కతలమున నిష్కాలమున భేదంప నమ్మతిండితిని. రిష్టాపీఠమును సోగ్ధచారిత్రుల ఒవలీలగబంధింప వచ్చును. నీ చింతలు నెంతయు వివరీతముగ నుండెను. నాయత్నము విశిధ కాయములను, నెల్లయును చేతులట్టి ముఱుకుడనని యెఱుఁగెను. పలుకు పంకిమునుకు రాబట్టు ప్రాయశ్చిత్తముఁ గావించుచుండెనని తోచుచున్నది!”

చింతలులచేతుండై దొర పుస్తకాగారాభిముఖముగఁ జనిను. మానమునకు మున్ను రాజ్యరీయాగారముదే కైదీ గావింపబడెను.

ఈ మానము దినములనుండి బంధింపఁడై, మనోవ్యాధిబాధి తుండై రాజ్య కాలము పుచ్చుచుండెను. విగసరీ యెలినల ప్రణయ వృత్తాంత మెఱిగించి కిర్నలు తఱచుగ వారి తొమ్మున నమ్ము వైచి, అతని పాలజడిఁ గాంచి ప్రమోద మూననుడగుచుండెను! అటల ధైర్యోపేతుడగు యువకిఁ డీయత్పీడనమునంతయు నహించి సంతాపజనిధి మున్ని మున్నును తన వేదనమును ప్రకాశింపకుండెను! అతఁ డిట్లు దినములు పుచ్చుచుండ నొకనాటి నిశీధిని ప్రాచీరమున జర్జి టాకినికీ దృగ్గోచముఁ డాయెను. నిరాశాతమసావృతమైన నాతని హృదయకుమారమున నూతనాశాలోకము సూపఱ్ఱెను! కాని ఆయిన మాయావిసియై వానినంటి చివైచెను. దినమునెంబడి దినము వారము వెన్న వారి మతీతిమాయెను! ఎంత వేదినను బాలకుని సౌమ్యునిందర ప్రతిను మరల నాతని నయనపథమునఁ బడలేదు! క్రమక్రమముగ కిర్నలు రాక పోకలకూడ ముగిసెను! ఆశాప్రదీపము నిర్వాణమాయెను. పూతాశావృధితహృదయుండై ధ్యానిముగ్ధుమాని మాడ్కి నిస్తబ్ధుడై

పరిణామమును ప్రతీక్షించుచు తనకు కాలము బుచ్చునాడగెను. అతని స్థితక్రింది, అచట ధైర్యమును గాంచి పరచారకు లందఱు తాత్పర్య మున్నమానము లైరి!

రాబర్ట్టు నకుయు నాతినాహిత మొనరించుచుండ, దొర వానిఁ జూడ నాగారమునఁ బ్రవేశించి యుల్లనెను. “నాలదినములైన పిగవ మిమ్ముఁ గలసిఁగిరి. నేఁ జెప్పినదాని విషయమై యోచించి తెలు పుటకు మీకొకమానము మితి యొనఁగితిని. కావటితో నామితి నరి పోవును. నంగిలుల పేరులు తెలిపినంతనే మీరు విసువలఁ బడయునురని నమ్ముఁడు. నా జతనముకతన మీరు మరల కోరిపడికఁ బ్రీతిభాజను లగుదురు.”

“యీవల్లులు ప్రలోభపియుము! నేను నిర్దోషిని. నాకెవరును నంగిలులుకాని నహచరులుకాని లేరు. అన్యతము వచించి నేనిందుండి చాట గమకింపను.”

“కుమారి తమకు దుష్ప్రవృత్తయై పోయినదని మీరు యోచించు చుండవచ్చును. కాని యట్లు తలఁపకుఁడు. నేనంతయు మీకు విప్పి చెప్పుచుంటిని —”

“మీటిక కష్టపడ నక్కరలేదు. మీజేమనిన ననుఁడు. నాయొద్ద నుండి ఏమాటను బడయఁజాలరు!”

“అవుఁగాక, అయినను అన్ని విషయములను వినుట మంచిది. కొరవతి తన తనూభవను విగనరీక్షితు నిశ్చయించునట్లు మీ రెఱుఁ గుదురు. ఇన్ని నాళ్ళకు వినాహదినము సిశ్చితమాయెను. విగనరీకంఠమున వరమాల్యము వేయ నెలిను నన్ముతించెను. మీరు కార్యరంగమున లేచితననే యింతమట్టునకు జరిగిపోయెను. నేఁ జెప్పినట్లు తాము వినుచో నీపరిణామమున సంకలి కలుగకమానదు.”

“నాపైనిట్టి యత్యాచారము చూపినందున మీ కోడలు లాభ

మేమి? లేవకగ నేను విడువలబడసినను, నిశ్చితమయిన కల్యాణము నిలిచిపోజాలను. ఆ యుద్ధాహూతుని ప్రతిఘటింప నే నెట్టి ప్రయత్నము నలుపను!”

“ఇంకను వేళమిచిపోలేను. ఇప్పుడుకూడ పెండిలి యాగిపోజాలును. నిజేచ్ఛకు విరుద్ధముగాఁ గుమారి వివాహమునకు సమ్మతించెను. పలుదినము లాయబల నిజహృదయముతో భార్యునిమీఁకము నలువును మీయాగమనమును ప్రతీక్షించి యుండును! మీనామమునకుఁ గళంకము నాపాదించినవారినోళ్ళు తాము కట్టివేయదురని యామె యాశపడెను. కాని ఆయాశ విఫలమగుటచే, హతాశవృద్ధయై నియతీచరణముల నామె శాస్త్ర సచుర్వణ మొనరించు కొనెను! మీరేల సిన్నినాళ్ళు నీరవులై, చక్కేష్టులై యుంటిరో గ్రహింపఁ జాలుట కష్టముకాదు. మీప్రేరబడిన యవవాదముచుఁగొట్టించి జర్జుటను బాలకుడు మీకుఁ దెల్పియే యుండును.”

జర్జుటుపేరువిని రాబర్బించుక చుకొనుఁడాయెను.

దొర — ఈబాలుడు మీహితైషియైయుండును. మిమ్ము బండిలోఁ జూచి యతఁ డరుదెంచెను. బహుకష్టమున వాని నెందుండి తొలగించి వైచిత్రమి. నేలబడినందున వాని శిరమునకు బలమైన గాయముతగిలెను. పాపము బాలకుడు స్మృతిఁగోల్పోయెను! కావున నీక వానిసాయమున మీరు విడువలబడయుదురనుమాట కల్ల!”

బాలకుని దుర్దశనుగూర్చి వినగనే యువకుని ముఖము వివర్ణమై పోయెను. దొర నుద్దేశించి యాతఁ డిట్లునెను. “మీరేల యీవ్యర్థ ప్రసంగము నలిపెదరు? నాకడనుండి మీరేమియు నెఱుంగజాలరు. ఇట్లని వేమాటుచెప్పియుంటిని. ఇప్పుడుకూడ చెప్పచుంటిని. మీరెట్టి ప్రబోధనమును చూపినను చూపుడు; నాభావిప్రణయ సుఖమును గుఱించి మోహమయ ప్రతిమల నెన్నేని దృష్టిసమక్షమున నంకిత

మొనరించిన నొనరింపుడు. మీమనోరథము నఫలముకానేరదు. నిక్కముగ మీతో చెప్పవలయున దేమైన నున్నయెడల నేనేల సంకోచింతును, ప్రేమనమ్ముఖమున జీవనము తుచ్చమైయుండ, కుట్రయందలి నహచరులన నెంతవారు? నేను మీపేటి నపహరించి హారనిన్నలు విలాసినుల కొనగియేయున్న యెడల, ప్రేయార్థినియై, ఇప్పుడు ముఖతహృదయయైపోగులు నెలినుకోసరమై ఆపేటన మజల తెచ్చి మీకొనగివైచువాడను! మీరు నాకీయదలంచు భాగ్యమును బడయుకొఱకు ఎవరి పగగొని పాటింపక, వేముమాటులు మృత్యువునైన హర్షోత్సులచిత్తుడైనై కాంగలించుకొనువాడను! నే నేమియు నెఱుంగన. నన్ను పిడించి పిప్పి చేసినను నావలన మీ కేమియుఁ దెలిసికొనఁజాలరు! నేను మిథ్యవచించుటలేదు. హృదయపూర్వకముగ నీజము చెప్పుచున్నాను. ఇప్పుడు మీయిష్టమెట్లో అట్లాచరింపుడు! నాగొంతుకోసినను, నాకంఠమునుండి యనువుల నూడఁజెఱికినను, నావలన నపహరణ విషయమేమియుఁ దెలిసికొనఁజాలరని మఱొకమారు నొక్కి చెప్పుచుంటిని!”

రాబర్టు నుడువులు విని దొర నిర్విణ్ణుడైపోయెను. ఇత నాతని నోటి నుండి యేమాటయు వెలువడలేదు. పెదవి కఱచుకొని — “ఈతని బంధించుట కానివనియెయుండు” నని యాతఁ డనుకొనెను!

౪

మేక్రీము కర్నలును కలిసికొనిన నాటి ప్రభాతమున నొక తరుణి భీత హరిణమువలె చంచలచరణయై పేరిన్ రాజమార్గమునుండి చనుచుండెను. ఆమె నుందరానన మొక యవగుంతనముచే నావృతమై యుండెను. హర్మ్యరాజి ఛాయ ననునరించి చనుచు, చంచల విలోల దృష్టులఁ గుట్టించుబులపై నాకుటిలాలక పఱపుచుండెను. లోకుల

కాతూహలవృద్ధిగల కాటి చన యిత్నించును, నెనరై నది దన్నునగ మించి వత్తుకేమో నను భయం బొందుచు బీహియమచ్చ ట్లాసారంగ లోచనను విహాకించునకే బోధనకుచు బెను. మార్గమధ్యమున నొక రక్షకభటునిఁ గాంచి “ఇంతా జేవి గృహ మెచ్చట?” అని మృదు స్వరమున నాశ్చర్యాత్మక బాం నడిగెను.

“ఇదే ఆమె గృహము. కార్మిచునదే ఆమెయుక్తావప్రాకారము. ఈదిన్ని గుఱ్యము నతికమించితికే, తోరణస్వారము చూపట్టుకు. దానిగుండా లోని కరుగవచ్చును.”

సీమంబిని చనెను. గమ్యస్థానము చేరకొలఁది ఆలలన నడక అల్లన కాజొచ్చెను. ద్వారసముఖమున పిల్లకొండవలెనున్న స్థూలకాయుఁ డగు నొకద్వార గక్షకుఁడు నియవంబడి యుండెను. వానిదాపునకుఁ జన తరుణి భయముఁజొంది, యటకున్న గంట మ్రోయించి, వాని నుద్దేశించి “దేవిదర్శన మపేక్షించుచుంటి” నని మెల్లగ ననెను. ద్వారరక్ష కుఁడు “నేడామె ఎవరిగాని జూడఁజాలదు. మీపేరేమి? ఎదుల్మకై వచ్చితిరి? - ”

“కొఠీపతితనయ అగుదెంచెనని చెప్పుము. ఆమె దర్శన మీయ వచ్చు” నని యిండుక కంపితస్వర హిన నామె జవాబొనఁగెను.

“అమ్మా! తమింపుడు; నేనిపుడేపోయి కబురుఁ దెల్పుదును. ఆమెపరుండి యున్నందున నట్లుచెప్పితిని.”

ఇంచుక నేపటిలో నాతరుణి దేవి శయనగుంఠమునకుఁ గొంపోఁ బడెను. ఇంకను మంచముపిడి నడచుటకు నేవిశి శక్తి రాలేదు. తల్ప మునకు నాల్గుతట్టులను విచిత్ర రాగ సంగళోభితములయిన పట్టు తెరలు ప్రేలాడుచుండెను! వాతాయనములు నానావర్ణ రంజితకాచఫలక ములతో విరాజిల్లుచుండెను! సంకయాకుల స్వాంతయై, నిద్రేశింపఁ బడిన పిక సోపాపైఁ గుసూరి కూర్చుండ, అతికోమలమై, మధురమై

తీదివ సంగీతతుల్యమైన స్వరగూఢ జేవియట్లనెను.

“మీరకుదెంచినది నేనెఱవడితిని. అతని పిమ్మట మీతో గొంత ముచ్చటించినది మీరు ముందే గ్రహించి యుండుదురు!”

కుమారి మొగము బిడియముచే నెట్లనై బోయెను. మెల్లగ నామె జేవి పాన్పు ప్రక్కకిరిగి నిలువఁబడెను.

జేవి — మీ రరుదెంచి నందులకు మిగుల నానందించితిని. మీరు రాకున్నయెడల, విమ్ముజూచు భాగ్యము నాకింత నలవడకుండే డిది! మూలలాడుటగాని, ఇటువంటి జనుటగాని చూడకని వైద్యుఁడు చెప్పియుండెను. కాని అతని నిషేధమును చెవిబెట్టఁజాలనైతిని. నిన్న నించుకగుణము కాన్పించెను. కాని మీ యింటియొద్దనుండి మఱలి రాగనే జ్వరము తీరవలెయెను. ప్రక్కవైఁగూర్చుండి మాటలాడుడు.”

కుమారి అట్లులే కూర్చుండి ఆవేగకంఠితస్వరమున నిట్లనెను.

“ఈ యవస్థయందు దర్శన మొనఁగెనుటకు మీ కనేకవందనము లర్పించుచున్నాను. మీకడ నే నేమాటయు దాఁచను. జనకుఁడను మతిఁ గొనకయే అరుదెంచితిని!”

“అందులకు నే నాశ్చర్యపడునుండుటలేదు. నిన్న నేను మీ భవన మునకు వచ్చినపుడు విమ్ముజూచుటకు మీ జనకుఁడనుమతింప కుండుట జ్ఞాపక మున్నది. అన్ని యవతరముల నతీక్రమించి, మీ రరుదెంచినందులకు నాకు పట్టరాని ఆనందము కలుచున్నది.”

“రాబట్టి నిరపరాధి కాని యుజువుచే నీ మీరు యత్నించు చున్నట్లు మేక్కిము నాకుఁ దెలిపెను. అందుచే మీకడ కరుదెంచితిని.”

“మీరాతని ప్రేమించుచుంటిరి. కాదా!”

“అవు” నని నతవదనయై కుమారి మెల్లనఁ బల్కినది.

“అట్లయ్యు మతోకసకే మిమ్మొనఁగుటకు మాటలు జరిగెనుకదా!”

“రాబట్టి చెడుపనిచేసెనని నాకందఱు బోధించిరి. అంతియెకాక

వేగమె పెండ్లి చేసికొమ్మని జనకుడు వలుచూడు నన్ను బ్రతిమాలఁ జొచ్చెను. నేనాతనికంటె పెడచెవిఁబెట్టఁజాలకపోవుచుంటిని. కాని నా హృదయసింహాసనమునుండి రాబర్థును వొలగింపఁజాలక పోవుచుంటిని. ఇట్లని లోకలెఱుంగు.”

“అతఁడు దొంగతన మొనరించెనని వారు ఋజువు చేసిరంట కాదా? ఇది మిథ్యాకళంకముగాని నేఱుకాదు. మఱొక మాటాడుటకు మున్ను మిమ్మోక్షింపఁగా మడుగుచుంటిని. ఈసంగతులన్నియు మీ కెవరు తెలిపితిరి? మీ కేమేమినింటిరి?”

కుమారి తాను వినినదంతయుఁ దెలిపినై చెను.

“రాబర్థు చోరుడని వారలు సిద్ధాంతీకరించిరి! వత్తములతో నున్న ఒక పెట్టె నవహరించిన ఆతఁకివచ్చు లాభ మేమని మీరేల నాచెనటుల నడుగఁకపోతిరి? మందనమునిండి మణినూణిక్యములు ప్రోగులై పడియుండ అతఁడేల వానిఁదాక లేదని వారినేల అడిగితిరికాదు?”

“ఇనుపపెట్టెనుండి కూడ ఏబదివేలు హరింపబడె” నని ఆవేగ రుద్ధస్వరమున కుమారి పత్తెను.

“అది వట్టి యబద్ధము!”

“నిక్కముగ రూపాయ లవహరింపబడెను. నా జనకుఁడును, దొరయు నెదుట నుండగనే విగనరీ మంజనమందలి పైకము లెక్క పెట్టెను. అప్పు డొక నోటుకట్ట వానికిఁ గాన్పింపలేదు.”

“అట్లెన్నటికి జరిగియుండదు. అంతకు మున్నొకమాటు అవహరణ యత్నము జరిగియుండె ననువిషయము మీజనకుడు మీకుఁదెలిపెనా?”

“లేదు. అంతకుము న్నట్టి దేదేని జరిగియే యున్న యెడల నేను తప్పక వినియుందును. విగనరీయే నాకుఁ దెలిపియుండును.”

“అట్టైన బాలకుడు పొరపడియుండును ; అతఁడే నా కీ సంగతి తెలిపియుండును.”

“జుట్టు మేక్కిముతోఁగూడ విన్న మా కచేతికి నచ్చియుండెను.”

“బాగుఁ డెల్లఁడెను.”

“అరోగ్యవంతుఁ డాయెననియే నా యల్లిపాతము ; కాని వాని మానసికావస్థయూ దింకను మాటును మావట్టలేదు.”

“అట్టైన మీమాతలు నందనున కితనివలన నేమియుఁ దెలియ రాలేదా ?”

“విగవరి నమక్షమున నవహరణమును గుఱించిన విషయముల నెన్నియో చెప్పియుండెనట. మతి కునుటబడినంతనే అతడు చోరుని పేరుఁగూడ జెప్పజాలనట !”

“ అట్లే కావచ్చును. రాబర్టును గుఱించిన యుదంతము నేమయిన బాలుఁ డీవఱలోనే మేక్కిమునకుఁ దెలిపియుండునని యేనూహించితిని.”

“రాబర్టు పేరినునందే యుండెనని మీ యభిప్రాయమా ?”

“ ఉండెననియే నా దృఢవిశ్వాసము. మీతోఁ గలిసికొనవలసి నాడే అతడు పగతురచేతులఁ బడియుండును !”

“మే మిరువురము కలిసికొనవలసి యుండెననికూడ మీ రెఱుఁ గుదురా ?”

“నేనన్నియు నెఱుఁగుదును. మేక్కిము నాకన్ని విషయములు విశదముగఁ దెలిపివైచెను. ఇప్పుడు మంచముఁబట్టి యున్నందున నేమియు నేయఁజాలకుంటిని. ఇక సమయమామెను. రాబర్టును వెతకి కనుగొని తీరుదును. అతనిఁ గనుఁగొనగలిగితినేని స్వయముగ నేనాతని మీజనకునిపాలికిఁ గొంపోయి అతడు నిర్దోషియని వలయు ప్రమాణములను జూపుదును.”

“జుట్టు దొంగతన మొనరించెనని మా మాతల నందఱుఁ డనెను.”

“నే నామాట మీతోఁ జెప్పలేదు; కాని రాబర్టు నిర్దోషియని శపథపూర్వకముగ నేను జెప్పగలను!”

దేవి వలకులవలన కలిగిన శాశ్వతములన్నియు మాశీర్వాదము లాయెను. అహహిళ నిక్కూర్చుచోడు నెఱుగవలయు, ఇక రానివి కళంకభంజనార్థ మా యనరాధిచే వాత్సల్యమును నొప్పొనన ట్లామెయొనరించినదియు. ఇది నిర్వహించి, అతరంగమున నామె మంగళము నాకాంక్షించుచోడంగెను. గాని పూతాత్మక నొకనందహా మామెకుఁ దోచెను. దేవి కేకలకు నిరవరానికళంకమును విమో చన కుంఠించుటకే యంత యాశురపడుచుండెనో, లేక ఆమె మనసున మరేమయిన నుద్దేశ ముండెనో - రాబట్టు నామె ప్రేమింప లేదుగద యను శంక కుహరినిఁ బీడింపఁదొడంగెను!

కుమారి స్థూనముఖయై యుండుట విలోకించి దేవి యిట్లనెను. “తామిచటి కరుదెంచి నందులకుఁ జింతింపరాదుట లేదని తలఁచె దను. రాబట్టును రక్షించు నుపాయమును మానమిరువురము యోగింప వలయునుగదా!”

“అతనినిని మీకును చెలిమి ఎంతకాలమునుండి యున్న” దని లజ్జాభరితమృదుస్వరమున కుమారి ప్రశ్నించెను.

“నే నాతని నెన్నడయినఁ జూచినట్టాలే నాకు జ్ఞాపకము లేదు. అతఁడు నాకు అపరిచితుఁడు!”

కుమారి ముఖమున హస్తకీర్తి ద్యోతకమాయెను. తన ప్రేమో దంతమును, రాబట్టుయెడఁ దనకుఁగల గంభీరానురాగవృత్తాంతమును నామె దేవి కెఱిగింప నుంకించుచుండ, పరిచారిక ఆచారమునఁ బ్రవేశించి, “మేక్రియుగా రుదెంచి ఇపుడే మిమ్ముజూడ వాంఛించు చున్నా” రనెను.

“తీసికొనిరమ్మ!”

దాసి నిష్క్రమింపంగనే కుమారి “నామాతలనందనుని కన్నులఁ బడి మఱింత సిగ్గుల పాలగుదును. ఇపు దేమి నేయిదును?” అనియెను.

“మీ రిగటి కరుదెంచిన టూత్ కి దెలియకాదా?”

“వేలుమ దక్కాయి దెలియవలెను గూడదు.”

“మంచిది. మీ రిగటిలో దువ్వెళ్ళించు” తన తలపై పునున్న కవాలమును జూపెద.

ఎలిస్ తోడనే అలాగముగ దువ్వెళ్ళించెను. అది జేవి ప్రచాళ నాగారము. మిగుల బెద్దవియ్యక నిలవుటద్దములతోడను, విచిత్ర శిల్పనపుణ్యముగ దెలుపు ముదరావళములతోడను నిండియుండెను.

శంభువాగారమును దువ్వెళ్ళించి మేక్సి మిట్టనెను. “ఇంత నుస్తీగా నున్నను, నిన్న బయటకు పోయియున్నారా?”

“అవును. కాని పని రోజులు బయటకును. ఇప్పుడు చదువుకు దగు ఫలము ననుభవించుచున్నది. కాని, ఇట్టిటూమోమో చెప్పడు.”

“చెప్పవలసినది చాలగనున్నది. కాని ఇట్టి శిల్పములను ముందుక చెప్పవలెను.”

“జర్జ టెల్లుచెను? కానికి మరల పూర్వస్మృతి కలుగునుకదా?”

“కలుగుననియే నా నమ్మకము. అప్పుడు వాని కది కలుగు చుండుగాని మరల చలించిపోవుచుండును. నేడు తాతడు కొన్ని సంగతులు చెప్పినై చెను. ఇంకొక పేళ్లయెనచో నాతడు వానిని చెప్పకనే పోయియుండును.”

“వాఁడేమేమి చెప్పెను?”

తాను వినినవిషయముల నెఱిగించి యువకుడు “దొంగతనమున జడ్జటు చోరులకు సాయ మొనరించెనని నా దృఢవిశ్వాస” మనెను.

“మారు వచించినది సత్యమారము యుండను.”

“ఇట్లని గ్రహించినంతనే మీకు క్లేశ మొదవుటలేదా?”

“ఇదొక రాజనైతికవ్యాపారముకాదా?”

“రాజనైతికవ్యాపారమా? ఏమనుచున్నారు?”

ఇరువురు చాలనేపు స్రవంగించుకొనిరి. సీహారవృత్త్యుఁడొకఁడగుమునఁ దాను నుండరిని గాంచుటయు, ఆ కాంతయొక్క జననిహీనమయిన దివ్యహస్త్యముఁ దాఁ జూచుటయు, ఆ సాధమున గాఁపుండు విదేశీయుని విహాకించుటయు, ముందనమునుండి నగలపేటక నాతఁడే యవహరించుటయు జుట్టెరింగించినట్లు యువకుఁ డొక్కొక్క సేవ యము దేని కెఱిగించెను. పదఁపడి బాలకునికడ రాబర్తునుగూరించి తాను వినిన యుదాతముఁ దెల్పుచు నాతఁ డిట్లనెను. “అతఁ డెవరి నిలయమందు బంధింపఁబడెనో వినినయెడల మీ రాశ్చర్యపడక మానరు. పెట్టెనుగోల్పోయిన రష్యాదేశస్థుడే ఆతనిబందీగావించెను!”

“ఎవరు! బారిషఫ్ కాఁడుకదా? అతఁడు కాకున్న నట్టి ఘోర పాపి మఱెవఁడు కలఁడు? రాబర్తు నతఁడు తన మాయావాగులఁ బడవైచి బంధించివేసెను! వాని కసాధ్యమైన కృత్య మేమియులేదు.”

“ఆదురాత్ముఁ డింకను వాని ప్రాణములను గొనకున్నయెడల, అదృష్టవంతులమే.”

“ఏమి! అతఁడు మానవాంతకుఁడా?”

“అతఁడు రష్యాపోలీసులపత్నేదారు! ఎట్టులయిన నవహరింపఁబడిన పెట్టెను వెతుక నాతఁడు యత్నించును! రాబర్తుమీద నీకళంకము మోపఁబడినందుననే అతఁడు వానిని బంధించివైచెను. సాధ్యమయిన, వానిప్రాణములఁ గాఁపాడుట కిఁక నొక సిమునమయిన నాలసింప రాదు. నే బూనుకొన్న నీకార్యము కానేరదు. మీరుమాత్ర మీపని యందు చేయి జేసికొనకుఁడు.”

“ఏల! నేనప్పుడే చేయి జేసికొంటినే!”

“ఏమి చేసితిరి!”

కర్నలును దాను గలిసికొనుటయు నాతనితోఁ దీవ్రముగఁ బ్రసంగించుటయుఁ దేట తెల్లముగ యువకుఁ డామెకు జెల్పెను. సంగతులు

విని విచలితయై దేని “అతడు వచ్చు చేతిలే!” యనెను.

“ఏమి - అట్లునుచున్నాడు!”

“మీరట్లు జగడ నూడినంతనే అనర్హుల రాజ్యము వశమివేయు ననియు యోచించరా!”

“నేనేమి డిర్ఘాలోచించెడిను కోపముతో అతని దాపున నట్టిప్ర ప్రసంగము నలిపితిని!”

“అందులకై నేను ఓమ్ము నిండించుటలేను. మేలు కోరియే మీ రట్లాననించుదురు. కాని, యిక్కనైన నప్రయత్నములై యుండుడు. ద్వంద్వముద్ధమునకు డిగిలనకుండు. దొరకడ కెవరిని బంపిన ప్రయోజనములేదు. పశ్రములపేటకను మాన్తగత ముండుకొనిన చోరు నకు భీషణవ్రతీకారము నలుప నాతడు బద్ధకలకణుడై యున్నాడు. అతడు కడుంగడు దుష్టుడు. దొంగ తనచేటికి జక్కినయెడలఁ దక్షణమే వానిని హత్య గావించుట నాతడు సంశయింపదు. మీరు జాగరూకులై కనిపెట్టుచుండుడు.”

“ఇది రాజనైతికచార్య మనే మీరు యోచించుచున్నారు. ఈ దారుణకృత్యమును జేయఁజాలినచా రెవరు?”

“ప్రాయశః విదేశీయులెవరైన నీపనిఁ జేసియుందురు. యూరపుఖండ మంతయు నిపుడు నిర్వాసితుల కాలవాలమైయున్నది. రష్యాయందు జరుగు దుర్భరమైన యత్యాచారములనోర్వనేరక వలువురు రాష్ట్రాంతరసీమల కరుదెంచి యాదురంతావచారములకు వలయుఁ బ్రతీకారము నల్పఁ బ్రయత్నించుచున్నారు. భాగ్యవశమున నే నాయేలిక యధీనమం దుండువాననుగాను. అందుచే కర్నలు వంటి వానితో నాకుఁ బరిచయము కలుగలేదు. కాని దుర్బలుల పక్షము నవలంబించుట నా స్వభావము. అపరాధపరిశోధకులమని చెప్పకొనుచు సిద్ధోష్ణులనే పీడించువారి యెదుఁదెయిదముల కడ్డు నిలిచి నిరీహులను

గాఁపాడ యిట్టివానియందును.”

“రాబర్టు నిర్దోషియని మీరు భావించెను. అందుచేతనే తాఁగూర్చుండి గాఁపాడఁ గన్గొనక పోయెను.”

“మీవలె నర్థముచే నిర్దోషియై! దొర పత్రముల నెవ రవహరించిలో మేమెఱుంగుచున్నాము. తన వీరాచారము దొర్చి నముఁ గాల్చి చిజ్జి టిక్కెత్తముగాఁ జేసి చేసి నిడుకడుకను అనుఁ దివిను పూర్వ న్యాయము కానందున నాని యవ్వనో నేమియుఁ జెప్పఁజాలక పోవుచున్నాఁడు. అందు దొరభూమిని కర్ణమును ప్రతిఘటించవలయును! రాబర్టునకు నె కళతమును తుడిచి తీయవలయును!”

“ఈ యిక్కడ న మీరు తోడ్పాటుచున్నాడి నగీకరించవలయును. ఈ భీమణి నీ ఘనమునకు నెంబడి న విషయములు కొన్ని మీకు విప్పిచెప్పుదును. ముందుగాను పగుల గొట్టినవలెనును యత్నిము రెండుచూడలు జరిగియుండుట మీ రెఱిగియుండు రనుకొనవలయును!” ఇట్లు మేస్సేము అన్నిసంగతుల నొక్కటొక్కటిగా నామెకు నివేదించెను. ముందసపు మరయు దొక స్త్రీయొక్క హస్తము కొన పడుటకూడ నాతఁడు తెల్పివైచెను!

“సాధారణ చోరుఁడగునని, చోరులగునగాని యీవని సలిపెనని మీరు తలఁచుచున్నారా?”

“ఏదేని విశేషోద్దేశనిద్ధికొరకే ఈవని జరిగియుండును. కాని, దురదృష్టవశాత్తు నేనును విగ్రహరాయ ముదటి సంగతులమును మరుగుపరచితిమి.”

“ఇదలఁచుఁ దలచిచూడ రాబర్టు నిక్కముగ నిర్దోషియని బోధపడుచున్నది. మొదటిమూరు చౌర్యయత్నము జరిగినపు డాతఁడు కొరీపతి యాగారమున నరిగియుండును. చోరుల కాతఁడు సాయము సలిపియేయున్నయెడల అందునముయొక్క చిత్రపు మర సంగతి నిక్కముగ వారికిఁ దెలిపియుండును. ఆ యభాగిని హస్తము

భిన్నము కాకనే అవ్వవచ్చును.

“అవును, అలాగే అవును.”

“ఈ హఠాత్తుల ముగూడ మీర లిట్లు అందు తైలంబులకు నేను విన్నవించుచున్నాను. ఒక డాక్టరునుమును నిండు పేరునును వలన ఇట్టి దోషము నానినై చెప్పినట్లే!”

ఏమనో యోజించి దేని బిరుదు నిట్లున్నది.

“మనకును శుభప్రాయమునకు జోగ్యు లిట్లుండె మెలగిన కొరీపతి తన నాంధ్రుల బ్రతికూల జగదన తనూభవము పెండిలి గావించుకొన తొత్తించివచ్చులకు రాబులుపై నీ యవనింక నాపా దించుట నాకంత ఆశ్చర్యముగఁ జోచుటలేదు. అతఁడు సాధు ప్రకృతిఁ గలవాడే యింకను, మోసపుఁ మనమున గల భావముల నన్నిటిని హృదయంగమ మొనరించుకొనఁజాలు శక్తి యతనికి లేదు. ఈవిషయ పట్టుండ, రమ్యాదేవుడగు నీ గూఢచారి నిజమైన చోరుని బట్టఁజాలక, యెదుట గానబడినవాడే యపరాధి అని నిశ్చయించెను. కాని యీవిషయమున విగనరీ యాచరణ మన్నింటి కంటె అగమ్యగోచరముగ నున్నది.”

“విగనరీ యాచరణ మనిందనీయము; రాబర్టు చోరుడని మా మాతలు చెప్పినపుడు శక్తివంచనలేక విగనరీ యాచరి నడ్డుకొని ప్రతి వాదము నలిపెనుట”

“అవును మీరచటనేయున్నారా?”

“లేదు; ఇట్లు విగనరీ చెప్పగా వింటిని. అతఁడబద్ధము వదించు వాడుకాదు. రాబర్టు వాని ప్రాణమిత్రుడు.”

“కేవలము మిత్రుడుకాదు; ప్రణయమున ప్రతిద్వంద్వకూడగదా!”

“ఎలెస్ను విగనరీ హృదయపుచ్చకముగాఁ బ్రేమించెను. కాని ఆమె తనకు లభ్యమగునని అతఁ డెన్నఁ దాసింది యుండలేదు. రాబర్టు

ఎవరైనా ప్రశ్నానంత నాతడు తెలుసుకును. విగనరీ నిక్కముగ కట్టి మునున రాబట్టున రక్షింపజాలు కత్తి అతని కున్నదెనిబి అమెగ నాతడట్లు కావించియుండును."

"నాప మామిత్రుని కొనుకొన్నతెన తెల్పిచేడు. వట్టిమామూలు జను కొనెదను."

"ఏమనవలెను? ప్రాణమిత్రునిపై దురంతాపవాదము పడుటనాతడు దుట నిలిచి కాంచెను! కాని ఏయొక్కమాట చెప్పినంతనే యిరుర చిత్తములను వేధించు సంకయము లుత్పన్నమగునో దాని నాతడు వల్కలేడు!"

దేవి యభిప్రాయమేమో ఇంచుక గ్రహించి కంపితస్వరమున నాతడిట్లునెను. "ఉదయమే కచేరి కరుదెంచి విగనరీ చూచుసరికిమంద నము తెలునబడి యుండెను. తోడనే యతడు కొరీవలికి గబురు పంపెను. అతడు వచ్చి చూచి 'ఇది రాబట్టువని' యని వాక్రచ్చెను!"

"కాని విగనరీ నోటినుండి ఏమాటయు వెలువడలేదుగా? ఈ పని రాబట్టు చేసినది కాదనియు, అంతకు మున్నొకమాటు అపహరణ ప్రయత్నము జరిగియుండెననియు, మందసపు మరయు దొక యువతి ఛిన్నహస్తము కానబడినదనియు, ఆనాడత్తటి రాబట్టు అతిథిమంజిరమం దుండెననియు, ఆచార్య ప్రయత్నముతో వాని కొనుకొన్నతెన సంబంధము లేనితటి, ద్వితీయ సంఘటనముతో గూడ వాని కెట్టి సంవర్కము లేదనియు సీమిత్రుడగు విగనరీ నోరు తెఱచి వలుకలేడు. ఈయుదంత మాతనినుండి కొరీవతి వినియున్నయెడల రాబట్టుపై నావృద్ధుఁ డిట్టి దుస్సహాపవాదము నాపాదించి యుండెడు!"

"మాతలు ఒకమా తేయభిప్రాయముఁ జెందునో దానిని మరల్చు కొనజాలఁడు. అయినను జరిగిన దంతయు తేటతెల్లముగఁ దెల్పిన లాగుండెడిది. కాని అప్పటికంగారున వాని కేమనుటకు నోరాడలేదు!"

“అట్లుగాహింసకుండు. ఆశ్రోశవశయమునను, తనపై దోషము వదు నను వెరవును అతడు విన్నవించెను.”

“విగనరీ విన్నకుండుట కు త్తరవాని నేను. ఈవిషయమును గోప్యముగ నుంచునుని నేనే అతనితో జెప్పియుంటిని.”

“ఇట్లుచెప్పి విశ్రాంతియు బూని రావచ్చున తెలిసి యహితము నల్పిరాదు. కాని యిత జనుకనని తాము తలనైన దలచలేదు. విగనరీ! ఒకచోరు జరిగనిది తెలిపినైచియున్న యెకల సంగతులు వేలు విధముగ మాత్రముండును. నిష్కేతుకముగ వాతని స్నేహితునినై నీయవనాదు వడకండెడిది. దుష్టింతకుం జిత్తునున తావిచ్చియే అతః దువాసీనుడై యుండును. ఈశ్వరు వశుడై రాబట్టుక కష్టము నాపాదించదలచియే విగనరీ యీమమ్మత్వ మునరించియుండెను!”

“ఇట్లుని యవలీలగ విశ్వసింపజాలము. ఇప్పుడైన జరిగినదంతయుః గోతీయశ్వకుని నమక్షమునఁ దెలిపివేయుమని అతనికి జెప్పినట్లయిన నందులకు సమ్మతించకపోడు.”

“ఇతనైన జాగరూకతై యుండుడు. వేళ మించినదవ అట్టి ప్రయత్నము నలిన కార్యములేదు. రాబట్టు కెట్టి యవకారము కలుగనేరదు. నాయుద్దేశము విగనరీ యెఱుంగరాదు. వానికేమియుఁ దెలుపనని మీరు కూట యివ్వనలెను.”

“ఈ విషయమున నిశ్చింతతో నుండుడు. అతడు పెండ్లితల్లివులలో మునిగి యున్నాడు. ఇతరాలోచన యేమియు నిపుడాతని చిత్తమున జొరజాలదు.”

“కర్కలు గృహమున రాబట్టు బంధితుడై యుంట విగనరీ వినెనా!”

“కచేరీనుండి నురలుతఱి నేను దొరయింటి కరిగితిని. కచేరీ కుండు రాబట్టునుగఱించి విగనరీకిని నాకును ఇంచుకతీవ్రవాదముజరిగి యుండెను!”

“జరిగినదేమో జరిగిపోయెను. ఇత మీరాదొరయొక్క యావా

నమున కరుగఁజోకుడు. మాతాత్మగఁ నిన్నుఁజెంది, నేమో మాటాని తినినానీ, యావిషయమునూర్చి మీరు పెద్దగ మోదించుటలేదని దొరయనుకొనునట్లకే నాము నడువవలయును. నేను పరలమొకేమైనఁ బెరుపునంచాక నీకార్యమందెట్టి జోగ్యము గలుగఁజేసి కొనికుడు. రాబట్టు నీయావదనుండి తప్పింపజాలువా చెప్పవైన నున్న నేనే ఆనయ్యకాలనని గ్రహింపుడు.”

“ఈయనాలోగ్యావధముండు మీరిట్టి మహత్కార్యమును బైన వేసికొనఁగలరా?”

“నాయాదేశానుసారముగ నన్నులు వనిచేయుదురు. రాబట్టు నిందుండి నుటొక తావునకుఁ దప్పింప నిపు డాదొర యత్నించుచుండును. ఇపు డొకనియున్నైన గాలహరణ మొనరింపఁ జెల్లను. మూడు దినములు గడచినవెనుక నీవిషయమునఁ గలుగుఁ దెలిసికొనుడు.”

“ఎట్లు తెలిసికొనఁ గలుగుదును?”

“నన్నుఁజూడ నరుదెంచిన నేను రోగపీడితనై యుంటినని ద్వార రక్షకుఁడు తెల్పుచో, నాపరిచారికను జూచిపోదుఁని చెప్పడు. నాకుఁ జికిత్స జేయు డాప్త రద్ధునిలుచుచో, మీకీనజులో నేనొసఁగిన ఊర్జిక నాతనికిఁ జూపుడు. పరిచారికను పిలిచినంతనే మిమ్మామె అన్యలికిఁ గొంపోవును. వైద్యుఁ డిచ్చటి కనుక్షణ మరుదెంచు టసంభవము. మీరిరువు రిపు డొకరి నొకరు గలిసికొనుట నాశ్చర్యముకాదు.”

మేక్సి మంత దేవి శయ్యాశార్యమున వ్రేలాడు పట్టుత్రాటినిఁ బట్టుకొని ఘంటారవ మొనరింప నంకించుచుండ, నాకస్మికముగఁ బ్రక్కగదినండి యార్తనాదము వినవచ్చెను! దేవి చకితయై తన్ను మున చివాలన లేచి గూర్చుండి పరిచారిక నప్పుడే పిలువకుండనను.

“అదొక యాడుదాని యార్తధ్వనికాదా?”

“ఈగదియందొక నుందరి యున్నది. కాని ఆమెయే యేల ఆర్త

రవ మొరిగిపోతే తెలియబడదు.”

“భయమునకో, అబ్బురమునకో ఏదో అట్లు కెప్పున కేకవైచిది. మీరనిన అనుబంధం అట్లొనరించియున్నయెడల మరల నిపుడే అట్టి కేక వేయకమానదు!”

“అమె యీవడికి రావచ్చును. తలుపు తెరచియే యున్నది.”

“అట్లయిన నేనిక సెలవుగైగొందును.”

జవనికాంతరాళమందలి ప్రవాహనాగారము దిక్కుగఁ జూచి దేవి యిట్లనెను. “కొంత తాళి మఱిపాండు. మీకన్నులఁ బడకుండుటకై ఒకరమణి యీగదియందుఁ దాగియుండినది. మీరు పోయి అమె నిచటికిఁ గొనిరండు. నేనామె వేడికోలును మర్పించుట లేదు. నన్నామె మర్పించుఁగాక!”

మేకీయి మెల్లఁగ నానెక్క గదిలోఁ బ్రవేశించి చూడెను. కంపితకాయయై, వెలవెలఁబోవుచు జన్మయును నెలిసె అందు నిలువఁ బడియుండెను! యువకుని విస్తమమునను మేరలేదు. నేఁ డిత్తఱి ఈస్థితియందు దామె తన కిన్నులఁబడునని అడఁచు కలనైన తలఁచ లేదు. కుమారి యేముద్దేశమున దేవి నిలయమున కరుదెంచెనో గ్రహించుట కాలఁకి నమయమున పట్టలేదు. స్మితముఖుడై యువకుఁ డిట్లనెను. “నియూర్తస్వరము విని దేవి మిగుల భయముజెందినది. అందుచేత నామె నన్ను నీయొద్దకంపెను. కెప్పున కేక వైచితి వేల? ఏమి జరిగెను?”

కంపిత కోమలస్వరమున నాబాల యిట్లనెను. “ఏమియు జరుగ లేదు. హఠాత్తుగ భయము వేసినది! నేనిక నొక క్షణమయిన నీగదియందు నిలువఁజాలను! అప్పటికి నడుపుము.”

యువకుఁడు మఱిదలచి దేవి పర్యంక పార్శ్వమునకుఁ గొంపోయెను. అమె స్థిరస్థిప్తిని గుమారి వదనముపైఁ బడినది. ఈవచ్చుచల

స్వరమున నామె యిట్లునెను. “మీకు మిల్లు కలిసిపోనిక విషయము రహస్యముగనే నుండవలెను. ఒకవేళ మన మింక గలియుంబాలిపోవచ్చును. షేక్స్పియు రిగమ్మి కంటే పలుకెనియును. అవనర మయినయెడల అశ్రువు మీ కేయూలో చుక్కయందై ను పోకట్టుడును. రాబట్టిచిరకాలం లో విడుదలంబుండని నిజకళాకముని మూపుకొనును. నెలపుగైకొనకమున్న మిమ్ము నే వేడుకొనిన దొకటి కలదు. నేను మీ రిందేమియు చూచితిరో, ఏ నేమి వింటిరో, ఏ హేతువుచేనైన నెన్నెను, నెవరి కనిన తెలుపకుండు.”

“మీ ముఖప్రాయానునార మాచరించెదనని కుమారి మెల్లనంబులికెను.

షేక్స్పియు ఘంటారవ మొనరించినంతనే పరిచారిక యరుదెంచి వారి నన్వేషికి గొంపోయెను. అరుగుదుండ దేవి వాని నుద్దేశించి యిట్లునెను. “నాకు తెలుపక ఏమీటను వెల్లడినేనుక, ఏమి గాని చేయు! ఉండవలెను నుండి! నీ నొక్కతెనే అంతయు గావించును. నామీదనే భావమంకియు నుండును.”

కుమారి యవకు లిద్వగు కలిసి రాజవీధినుండి నాగి పోసాగిరి. ఉభయులు చాల నీవేమియుం బలుకక నడువ జొచ్చిరి. కుమారి దండెరి షేక్స్పి మిట్టనెను. “నన్ను నీవేల విశ్వసింపజాలవైతివి? దేవి ఉధకు సీవరుడెందువని తెలిపినచో నొకతెవు భయమున రానక్కట లేక పోయెడిది కదా!”

“అమెను చూడవలెనని నిన్నరాత్రియే అనుకొంటిని. విశేషవ్యవధి లేనందున నీతో చెప్పుటకు వీలు చిక్కదేదు. నీకడ నన్ని విషయములు వినినంతినే దేవని చూడవలెనను వాంఛ ప్రబలమైనది!”

కుమారి యనంతర మాత్రం నిట్లడిగెను.

“రాబట్టెందుడెనో అమె యెటుగనా?”

“అతడున్న స్థానమును నే గామెనుఁ దెల్పితిని.”

“అతఁ డెచున్నాఁడు?”

“నీళ్లు పోయినది మిడియన్న మొదలుఁ దెప్పింపఁచును. రాబట్టితి నీధముఁ గోరి అవిషమును నుండి తీసి దెల్లడిఁ గామింపఁని ప్రతిష్ఠఁ గావించియున్నాను. దీనిని గురించి మే వచ్చుకల్గునుకూడ దేని మరల నాతోఁ దెప్పఁట నీవుచు వినియున్నావు.”

“అమె నన్ను గూడ నీమయు కల్లడిచేయవలదని వారించెను.”

“ఏమి దెల్లడి చేయవలద?”

“ఇత నడువఁటల! అకాంత మొక్క సాధమంతయు రహస్య పూర్ణమైయున్నది.”

“నివనుకొనినది / నము. దానిని గుఱించి మన మేమియుఁ బ్రసంగింపవలదు; నీజనకుఁడును విగనరీయు నీనిషయమున నేమియు నెఱుంగరు. రాబట్టితి కానరాదని సీతఁడ్రీయొక్క దృఢవిశ్వాసము! సత్పితఁడై విగనరీ కూడ అనందమహానాథుని ధీమతల సుష్టుతల లూఁగుచున్నాఁడు. నివాతని మిత్రునిఁ బ్రేమించితి విను నంగతియే అతఁడు పూర్తిగ విస్మృతించెను! ఈవిషయమును ఇఁజించి అతనికిఁ గాని, సీతఁడ్రీకి గాని ఏమియుఁ దెలువకుము. వారీనమయమున విలోకించు నుఖ స్వప్నము సనారకము వీక్షింపఁజాలుదురా?”

“నేనును గుట్టుగ మెలఁగవలెననియే అనుకొనుచున్నాను. వివాహ విషయమున నామనస్సు తిరిగిపోయినది. ఇప్పుడు నేను పెండ్లి కావించుకొనను. ఇట్లని జనకనకు స్పష్టముగఁ దెలిపివేయుచును.”

“విగనరీని నీవు చేపట్టననిచెప్పవో, అతనిఁ, రాబట్టును గూడ గాక మఱొక్కరి నెవ్వరినైన వివాహమాడుమని ఆతఁ డనవచ్చును.”

“అట్లయిన నే నెవరినిఁ గూడ పరిణమమాడనని చెప్పుదును!”

“కుమారీ! నామాటవిని, యిపు డీవిషయమున నివెట్టి యభిమత

మును దేవువలయు. అందుల కిది నకుయము కాదు. కలివయ దిన ములవలకు సీత కిది నేనూలుము నెత్తము. ఇంకను సుస్తీగా నున్నయను గొప్ప బలములు విశ్రాంతి యావశ్యమున దేవ్యము. ఇట్లుక వాడును దుములు గడిపినవివ రాజపురు గుఱించి కర్తవ్య మును స్థిర మొనరింపులు."

"సీతసూత అతిని పక్షియందవైతివా?" అని యావేగభర మున కుమారి యడిగెను.

"అగుణమగుచున్నాన్ని మిథ్యాపదము ప్రచారమాయెను! దానిని విశ్వసించినందులకు నాయంతకు నేనే ఇప్పుడు మిక్కిలి యచ్చెరువొందు చున్నాను. దేవిచెప్పిన మాటలు పవిత్రవాది, విగనరీయేడ గల నా పూర్వానురాగము నక్కగిల్లుచున్నది."

"ఇప్పుడు నామమునందలి మాట సీతడఁ దెలుప సంశయింపను. క్రోధక్షోభములచే నున్నాననినై విగనరీని వివాహమాడుట కిట్లు కొంటిని. ఇప్పుడు నాదిత్తము పూర్తిగ మారిపోయినది. ప్రాణము బోనన్నను నెయే నేనాతిని కేలు పట్టజాలును! ఇనుముతైర బుద్ధి గలవాడగువో, స్వార్థకాంక్ష వీడి, అర్థాపేక్ష బాసి, నాపై నాన విడిచి అతడు మును ముచ్చుకొనను!"

"మంచి దిపు డావిషయ ముందుము. నే నికఁ బోనును. దేవి యనుమతిఁ బడసినంతనే నే నెఱిగిన రహస్యదంతము నంతయు నీకుఁ జేట తెల్లముగఁ దెలిపివేయుదును."

"నరయో. అప్పుడు నే నామ భవనమునఁ గాంచిన భయదచిత్రముఁ గూడ నీకుఁ దెల్పఁ జాలుదు ననుకొనెను."

X

తన సలయమున పుడెంచి మేక్రియ భయముచూపిన నాటినుండి కర్నలు కడునుత్కంఠితండ్ల పోయెను! కాని యనంతర మాయువకుఁ

పెట్టితీరతే జాన చుకొనక విచ్చగుటగాంచి, మూడుక వీడ్చిం
తుండై యుండెను. నాని దానిచ్చ విచారించి కేయిదీ గాన నడుచు
విషయమును విన్నవను మొదలించ నూహించి తన స్వహాటిచారకుని
నాహు నగునరిచినెంచెను.

కానిప్పుడు విడిచి న్నుటకు మున్ను కొరికెను దోకనుల కార్కిరము
లనుగుజించి వికవముగ నానగడిగి తెరిచినిచ్చి నానిని నగ వశముగా
పెట్టినిగురించిన యుగంత మేమైన నెఱుగవచ్చునని భావించి, నాటికి
మిన్నగుండి, అశ్వము నధివోహించి అతఁ డన్నలి కరిగెను. బాహిర
మున కడగగనే అతఁడప్పుడుమున కేకత్తియన్న ఉచ్చేగహతము
దూరీకృతమై పోయెను! మామూలుగనే ఆవిరాష్టమున క్షబ్దమునకు
జని నెయ్యలఁచుడి అతఁ డెప్పటియట్లు ద్యూత మాడఁ దొడఁగెను.
అతఁడు మొదటిమాటయందు గెలుపొంది యొక బోవ్రటకు గుస్తులు
నర్దుగొనుచుండ నింతలో నెవఁడో అతనిమోల కరువెంచి చేతికొక
చీకియందించెను. ఎంతసేపు చూచినను అందున్న చేరెవరినో అతఁడు
గుఱితింపజాలక పోయెను. కాని అదిన్ని యుత్తరమం దొకవంక
స్త్రీకుడేశ రహస్యచారుల సాంకేతిక చిహ్నముండుట విలోకించి,
అలసింపక ఆగంతుకునిజూడ అతఁడన్నలి కరిగెను. నానినగల యొక
గదియం దాగంతుకుడు దొర కొరకై వేదియందును. అతఁడు యవ
కుడు! నుండగుడు. శుభ్రాంబరధారి. కర్నలునుగాంచి రమ్యాభాష
యం దాతఁడు సంబోధించెను. లేఖయందలి సాంకేతికపదమును జూచియు
ఆగంతుకుని గాంచియు అతఁడు తన దేశమునుండి వచ్చిన యొకరక్షక
పైనికొద్యోగి యని అతఁడు గ్రహించెను.

ఆగంతుకుడు — అయ్యా! ఈతావు మనపాట్టి వ్రనంగము నలుపు
కొనటకు ననువుగలేను. మీతో నేఁజెప్పవలసిన నంగతు లెన్నోకలవు.
నున మేదేని విశ్రామమందిరమున కరిగి ఆహారముగొని యిష్టాగోష్టి

సలుపుకొనుచు.

“నానది నీ ప్లేటోకము.”

“ప్లేటోకములు దిక్కుగ జారినట్లున్నాడు. మూడు దిక్కులు లోతు నగునగునైతరహాటివి. అది దిక్కునాడుగ నున్నది.”

ప్రపంచమునందు నిర్మల రాజభవనము బ్రవేశించిరి. మార్గము జగత్సృష్టియగుటచే, కడనభవనం దాగతులు దిట్టినారు. “నాకు నన్ను సృష్టించినాడనుట తప్పక వున్నాడు. సృష్టివీలగునట్లు సేయవలసి కలిసి మీరు నొక్కము చేయునున్నపుడు నేను బోలుచునగుటచేసి, మీరు విశేషమున కరుదెంచినంతనే నేను సెంటుపీటస్సెన్ద్ర నకు వచ్చితిని. మీరు నానుహ్యములకు యెంతయే నాకవివోగ నిదర్శనమును మీకింకను జావలేదు. ఎప్పుడు నూరినచు చూచుచున్నను, ఇప్పుడు సంకేతశబ్దము వినుచు” అని గూర్చించు దొర చెవిలో మెల్లగ నేమియో పలికెను.

“తెలిపరాసిన అక్కర లేదు. తా మేదేని ముఖ్యకార్యమున విచ్చేసితిరా?”

“నిన్నముగ నొక ముఖ్యకార్యముమీదనే అరుదెంచితివి. వేరిను సగరమునకు వచ్చుటకు వలయు నన్నా హము సలుపుకొనుటకు నేనాధిపతి నాకు రెండుగులకంటె నధిక సమయ మొనగలేదు.”

“కార్యమేమి?”

“అది మిమ్ముకు గుఱించినదియే. జగదాకాశము. ఏవకలతియైనను మన ప్రధాన కార్యాయమున నెట్లు పరీక్షింపబడునో మీకెఱిగినదే. మీరు బ్రతికూలముగ నేనాధిపతి ప్రూల నొకయభియోగము కావించబడును.”

“అయ్యో! అదెట్టి యభియోగము?”

“కర్తవ్యమునడ నిర్లక్ష్యము చూపుటయే మీపైఱచిన నేరము.

కరుణగళు ముఖమును గొప్పవ్రతముల దొర పెట్టుచుండుచు నాని
నొక పోలి అధికరణమును విత్తిగ నాచును.

“ఇట్లు వ్రతముగల్గుమాని తమోతిని, రహస్యలింగములను వాపై
నెట్టిదృష్టినివేసిందియన్నారో ఎటువల సమకదా? కరుణగళు వానికూట
దలటుండ, వింటుంటేయువారినిసహితముకమ్ముటకు పునుకాకక్కది.”

“పెట్టె విలాసినుల చేతులఁబడెదట నాదా?”

“ఈసంగతి అధికారులకుఁ బెట్టవక కే ననుచిత మొనరిందితిని.
అట్లు లేల గానింఁచితిలో మీకు నవేమిచెవను. ఈసంగతి పైకెల్లు
నచ్చెనో తెలుపుదురా?”

“మీ హుహింపఁబాలకపోయినారా? ఇంటఁ దిన్నవాడే యింటి
వానమాల లెక్కబెట్టెను! దినములుచాలనపు నీంటి పోలి మొనోయై
మునలముతెచ్చును! అంటివస్తు వన్నిగనూటును! మీ భృత్యులలో
ప్రధానుని నిస్సృతిందినారా?”

“ఏమి! ఇది నాప్రధానపరిచారకుని పరియా? ఆహ! ఎంతటి
దుర్మార్గుఁడు!”

“అతఁ జేమిచేయును. అతనికి అధికారు లొసంగి రహస్యాదేశ
మిది. ఒకరిపై నొకరు కన్నువైచి ముండవలయు ననుపిధానము రహస్య
రక్షకశత్రుల చిరంతన పక్షతియే. అందుచే నించుక యోచించిన పరి
చారకని యపరాధ మేమియుఁ గావ్వింపను. అతఁడు పై యధికా
రుల యాజ్ఞ ననుసరించి యట్లాచరించెను.”

“ఇందులకు ప్రతీకారము కావింపవలయును. ఆ దురాత్ముఁడు
నా కరిష్టము నాపాదించునని భయమందునుకే యున్నాను. పెట్టె
పోవుట మాత్రము చెప్పి అతఁ డూరకుంకలేరని తలంతును.”

వ్రతము కనుసంధాన మొనరించు ప్రయత్నమున మీకు పెర
తెలుగులబట్టితిరనికూడ అతఁడు వదించెను.”

“బోయోయో బోయోయో బోయో యాచార్యులవై బంధించితివి. ఈవిషయమునుగూడ అతడు చెప్పి గుఱచాడు.”

“చెప్పినాడో నరే! చేసినా మిమ్ములేము. మీ యాచార్యులంత యనుగ్రహకాండక జెలఁపబడిన ఆ మహా నిమ్ము వార మిమ్ము టనుగ్రహమించుచున్నాము!”

“యూరప్యోనాది సమయవర్తము నెఱుంగజాలక అతని నైవీరియా కంప చేను విశ్వదాంచుట నిక్కమే కాని యిప్పుడా సంతోషమును వదలుకొంటికి. ఇప్పుడు వానిని మెల్లగ నావలికి వాటింపగల నుపాయ మేమైనా జేరెతిలేని తాము నాకెనలేని యవకారము చేసినవా రగుదుడు. విడుదల యొసంగినయెడల నాటి కల్లోలము బుట్టించినని ముందుగ వానిచే వాదనము చేయించుకొను టుచితమని క్రోధియైన ఆ పరిచారకుడే నలహా చెప్పెను.”

“అపద్ధతి సమంజసముగనే యున్నది. భోజన సమయమున నీ విషయమై ప్రసంగించుకొందము. భోజనానంతర మొకకూటు నాట కాల సముచకులొప్పునమా?”

“కార్య సమయమగుచున్నాడ తాము చిత్తమును వివోదముల దిక్కునకు మరల్పుజాలదులే!”

“కార్యమునకును వివోదమునకును సంబంధమున్న ట్లాకింతనేపు తడవినయెడల మీకేబోధమగును. జేగమె పోటలునకు నడువ్రుడు. ఆశలి అధికమగుచున్నది.”

వివిధచానీయములతోగూడఁ గడుపాట విందారగించిన పిదప ఆగఁతురుఁ డిట్లనెను. “మీ ప్రధాన పరిచారకుని వక్షమవలంబించి మిమ్ము వదచ్యుకుఁ గావించ నకుదెందితివని మీ రూహించుచుండ వచ్చును. అట్లెన్నటికిని నలంపకును. మన మిర్వరము కలిసి శ్రస్తు శోచితమేమో కావించుదము. వృతము లవహరింపఁబడినను వానిని

మనము నాశనమైపోయినదని భయపడకపోయి. కుట్రచేస్తూ నమాళలం బట్టవలసిగాను కేరళి చావడంబట్టి భయపడి నేను ప్రశ్నచేయును?"

"కేరళి అనేది బట్టి యంభంకి ముడిచి కుట్రచేస్తూ నమాళలంబట్టం దలచుచును. రాజర్జున కీడుకమాలకృత్యములకు జేయు యున్నచో అతడెందులది కుట్రానిమోహాశ్చక్రియమైనను జిక్కియుండును. ఆ సుంపరి సామాన్యంగానై ముడిచును! జీర్ణతి సంఘమునకుం దెంచిన భన గౌరవ సమస్యతయైనదిగాను డి యిండును!"

"మీరు వచించినది నిజమైతేను గాంధీయు. కాని ఆరమణి యెవతెయో మీరెఱుంగరు. కేరళియు రమ్యాంబల సన్నంబి తిరు గుడు మీరు వృథాగా వేరారుచున్నాడు! బ్రాహ్మదేశస్తురాశీయు. తె వాసిష్ఠీ విరాసినులను నాయకియై, ఈమధ్యాంశకృత్యమునకు కారకు రాలయినది! నేను నాటకాలయమున మన మీ మహిళను గాంచగలుగవలయును!"

ఇట్లు ప్రసంగించుకొనుచు చౌద్యమొనర్చిన శ్రీమతి బల్లాటకు పెక్కు నెఱవలను రోయును నుభయును హోటలునుండి విడిచి చాలదవ్వు నాటకమందరముచుక్కుగఁ జనిరి. రాజభమున నడిచుచు దొరయిట్లునెను. "హోటలును దాటి మనము చాలదూరము వచ్చి తిమి. నాటకాల యనతిదూరమందే యున్నది"

"నే నా శ్రీమొక్క యాననమునకునమీషమందేయుండు రెండు అననముల టిక్కెట్టులను ముందే కొనియున్నాను."

"ముందే వలయు నేర్పాలు గావించితిరే! ఒకవేళ నన్నుగలసి కొనకున్నయెవల మీరెమి చేసియుండును?"

"నే నొక్కడనే నాటకమున కరిగియుండును. ఏమేమి జరిగినది వదిలదీమీకుం దెల్పుచుండును. మీరు క్లబ్బుకుం జనిరని వినియుంటిని గాన తిన్నగ నచటి కరుదెంచితిని - ఇటీవల నిండుక మనశ్శేకము

గూర్చుండియుండిరి. మేల్కొమ్మ కూర్చుండక మార్గమున నిలువబడి ఆగంతకుని లిచ్చురచేట్టలను పరిశీలించుకొనినాడెను. తనపై నాతఁ డట్లు ప్రకటించుకొని కన్ను వేసి చూడబడు వారిద్దఱును అనలక్ష్యపడెను. అనంతరము నన్నిటి నాయుగాఁగఁగించుట శిక్షియైపోయిరి. మొరాలిన్ బాపున బాగుగఁ బరిశీలించి “అస్త్రీ యింకను రాలెను” అనెను.

“ఁమె వచ్చునని విూను నిశ్చయముగఁ జెప్పగలము?”

“నిశ్చయముగ నెట్లు చెప్పఁ గలుగుదును? స్త్రీ చరిత్రమును గ్రహించుటలు టసాధ్యము. అవిషయ మటుండ, నామెవంటి స్త్రీలను గుఱించి చెప్పట శిష్టము.”

“ఇదే! ఈనైపునముడి బకనుందరి వచ్చుచున్నది.”

“ఓ! అవును! ఆస్త్రీయే! వేయిమంది నడువనున్నను నేనా నుండిరిని బాగుగ గుర్తింపగలను. అట్టి యాకర్షణాతనేత్రములు మఱొక కాంతకుండవు.”

“చూడుడు! చూడుడు! విష్యత్కాంతులలో నారమణి మో మెట్లు వెలుంగుచున్నదో! ఆహా! ఏమిసౌందర్యము! ఏమి సౌష్ఠవము!”

ఆరమణి వచ్చి వారి సమ్మిళిమునగల ఒక యానసముపై కూర్చుం డెను. ప్రేక్షులవృత్తు లొక్కనూ తాకాంత దిక్కుగ మరలెను! ఇంచుక ఒరీష్ఠించి మేక్కి మాయుఁడతిని గుర్తించెను! విస్మయావరీత చేతనున్నట్టై ఆతఁ డట్లు వితర్కించుదొడఁగెను. “ఇదేమి! సార్వంబు దొరసాని యిచటి కరుదెంచెను! ఎట్టి సాహసురాలు! అనాడు నాకడ నట్టిమాయనుచూపి చనిన యీమి విడిమియిగాని భీతిగాని లేక యిచటి కెట్లుగుడుచెనో! ఈమె వేరియ విడిచి యెందేని చననని నేడలదితిని కూడనుండు వికారాంగు నీమె స్వీయదేశమున విడిచి వచ్చి, అట్టివాని నింకొక్కరుని మరలబడయ యిత్నించుచుండ

వచ్చును. కాని నే దీక్షానియమము పాటించు. నామాతల మందనము నుండి వ్యర్థముల పోలికలను, పదలను మూలమునకు వీటిని తీర వలయును. బోధనలకు పాఠములు విధించి, గాఢముగా తి! వాని చేయిద ముఖముల పాఠములను చదివించి, కామములను, ఇప్పుడీనుడనిని విడిచిపెట్టెను. మొదటి సారి కీ కష్టములు అనాధ్యము. ఇప్పుడే నుండరి దామరనున్న అనుచును, నుండరింపనయ్యెను నడిగి చూచెను."

నామగ్రంథములను చూచెను. ద్వితీయాది ప్రదర్శన మారంభ మగుటకు గోలది నుండరిమును వ్యవధియున్నది. నుండరిని గనినిగొనుట కిచ్చు దిగిన యదనని మరల నాతఁ డాకాంత దిక్కుగ దృష్టిఁ బడెను. ముగ్ధుని సహాయముగ బొంపపు కూరుచున్న తావునుండి లేచి నున్నదిచూచుచుండెను. వారివారి దిక్కు నుండరి ముఖర వంజుల ముందుగానయు నున్నచుండెను! దృశ్యమునయు కిడు నెబ్బరముగఁ గన్పట్టుచుండెను. బొంపపు మొరాజిన్లు తలలు మచి 'రావచ్చునీ' పిలుచుచుండిరి. ఆయాహ్వన మెందులకో మేక్కి మునకు బోధపడినది. యోచించిన గోలది అతని కాశ్చర్యము హెచ్చు కావడిగెను. చోరుల సహకారము, అవహృతద్రవ్యమున కిధికారియు ఇయ్యట్లాదేవి, తరవారి శిక్షకుఁడను, యీ మాపుర కిట్టి విచిత్ర మైతి యెట్లు సాధ్యమాయె! వారి చర్య యంతయుఁ జూచుచు యువకుడు నిముగ్ధుడై ప్రభాంతుడై పోవుచున్నాడు. దేవనిగురించికూడ వాని చిత్తమున పెక్కు సంశయము లుదయింప నాతఁ డెట్లు వితర్కించు చొడిగెను. "ఇయ్యట్లాదేవికి అనేక యహృత వార్తలు తెలియుచుండవచ్చును! కుట్రలు నల్పులయల దామె యాత తేజయుఁడను! అరంభమయ్యాతిడు దేవి యుక్తశిక్షకుఁ డీ దొర ననునరించి యుచుండెనేల! దేవియెడి నాతఁడు విశ్వాసభూతుకము చూపుచుండెనా! ఒక వేళ ఇయ్యట్లా నన్ను వందించుచుండవచ్చును!

ఏమయినదో గానమ్మ, 'భక్త' పుత్రుల చాలా బట్టినారు. బాధించినా, కష్టపడగాని, చివరకు బాధించినా, కష్టపడినా, గానమ్మ నేనెంతోని జీవించాడను గాను, అందు మొదటగాని, గుడిచిని నుంచుని గ్రుచ్చి గ్రచ్చి బాధించుటకు నాకు నా పూర్వాభికారముకలదు!"

యమకుండే తోమో గానమ్మ పుట్టిచుంటేను. "ని నంటు నెంటి. కార్యము చేజొంటి. విద్యార్జివనా తోలినో కెలిచోపు నాట్యశాలయందు పల్కుచు బిచ్చుకుల పట్టుకమున నానానాటలు తొలి యిక్కడు వ్యక్తులకార్యమున నుపసన్నమైయున్న లావణ్య మును చాచు నేమిట సులభముకాదు. అంతతో కన్న చేర యిత్తిం చిన అల్లరి కాగొడు! అందుచే మేక్కిలు ముదిరవి సాగ సాహ సింపక నిలచిన తావునందే నిలచి క్రోధముచే నొడలు వడల మూపుర చేష్టలు పరీక్షించుసాగెన! హసనహాస్యకల నానమోకుల బాటపును నుండరి ప్రసంగించుచుండెను. ఇందీవరములచోలు గామె ననున యుగళమున గళీరభావను చుప్పట్టి యాజ్వలమును యుండెను! కటాక్షము నుభిస్యన్న కర్పిశమై, మోహమృత్యు గామించుచుండెను! కోమల కిరణలవములచే దొర విశ్రుతి చేవోయి బట్టుకొని నుండరి యాల్లనెను. "మిత్రమా! నేను మీ కర్మము లలింపించుటకు నేనంత యానందించుచుంటినో మీరెఱుంగరు. వేరుపడకమున కేగి నే నీనాడే మరలివచ్చితిని. ఇ తదనుక పరిచితమున నున కుగ ముకటి యయిన గానమ్మడలేను. కాము నకు, చూచినంతతో గుర్తుపట్టగలిగి నందలకు అచ్చెరపు నొందుచున్నాను."

"మి మొక్కపర్యాయము గూచిన ముటువబాలు పెట్టు!"

"అటు నెలగు గూడనివారిని పలువురు మఱుగుగు. గానమ్మేమి ఇప్పుడు మీమిత్తునితో నాకుఁ బరిచయముగ గూర్తురా?"

"బారిషఫ్ దొర మా స్వదేశీయుడు. మిత్రమా! ఈమె

నామధేయము కాకాదు దొరదాని, నన్నెందు నానక నెఱుగుదును?

అప్పుడు ముత్తన తన కప్పులను పోషకములను గొనకలను సాగనీయకొండలో నుండి బారిపట్టెదొర మును గూతీరొయ్యెను. ఈ వేషకములేదు. నాథకి జిమ్మకముగను అకమ్మకముగను నుండెను. హఠాత్తుగ నొక శ్రోత్రచూకి ననూనమునును, పకపకీ కూట్రు గ్రోవును, హుంకరించును, బింబోష్ఠీయు, నగు నొక నుంగవత్తోడి పనంగమును అతనికి మిక్కిలి వింతగ గన్పట్టెను! ఏనుగుటకు నేమి చేయుటకు నానికీ దోచలేదు. నుంగవమోహగచ్చిత వ్యూరయోగక్షక దృక్కులు చూటి మాటి మాటి కాశనిఁ దాడుకొనుచుండెను!

ఈమాటయు నామాటయుఁ జెప్పి నుంగరి “నా యీ జీవన మెట్లున్నది” అని ప్రశ్నించెను.

మొరాటిన్ - మిగుల నానందముచుముగ నున్నది. నిక్కముగ మీది యధేచ్ఛజీవము!

స్థిరదృష్టి బారిపట్టె దొరపైఁ బరపి కాంత “మిత్రుని యభిప్రాయ మేమయియుండు?” నని నెయ్య నుద్దేశించి పలికెను.

ఇక నూరకంఠట వలనగావని దొర యిట్లనెను. “మిత్రుని యభిప్రాయమే నాయభిప్రాయము. కేవల నుభానుభవమే జీవనోద్దేశము!”

“నిక్కమేనా? మీరామోదము నభిలషించరని నేను యోచించితిని. ఏదేని రహస్యకార్యముమీద రమ్మకొరతనమువారివలన మీరు నియుక్తులయితిరని భావించుచున్నాను. దానకే. ఇట్లనియే సేనాపతి నాకుఁదెలిపెను! ఏమేమో చెప్పి అతడు నాకు విమంగుఁదెచ్చెను!”

“నావిషయమును అతడు మీతో నేమేమి చెప్పెనది మీకు జ్ఞాపకమున్నదనుకొనెదను.”

“జ్ఞాపక గుండుల కుండదు? మేముండు నెలవున కనతిహారముననే మీరున్నట్లుతఁడు తెలిపెను. దప్పుననున్న పేటనుండే నా కాపురము!”

“ఏమి! అట్లా! నేనచట వసించుచుంటికో మీరెఱుగుదురా?”

“ఎఱుగుదును. ఈవరలో మీరెప్పుడో నేననేమాటలు చూచి యుంటిని. కుతూహలముతో మీరెఱుగరించి నేనాధిపతియగు నాతడు తాము ధనాధ్యులయిన భద్రపుకృష్ణులని వచించెను.”

“నాపై నాతనికి దయమెందు.”

“కావచ్చును. తాము రక్షకభటకాఖియందుఁ బనిచేయుచుందురని ఆతఁడనెను.”

ఈనుడువు విని దొర యిండుక చిన్నబోయి “పరిహాసముగ నాతఁడట్లని యుండును” అనెను.

మొరాటిన్ - మంచి పరిహాసమే! నేనొక రహస్య పరిశోధకుడనని కూడ చెప్పియుండలేదు గదా!

“లేదు. దొరమాట మాత్రమే అతఁడు చెప్పెను. ఆతఁడేయుద్దేశమున నిచటికి వచ్చెనో కూడఁ దెలిపెను.”

వెడగు నగవునవ్వి దొర యిట్లనెను. “అట్లయిన నాయాగమనమున కొక యుద్దేశ ముండెనా? విని నాతఁడనించుచున్నాను. ఈ ప్రశంస నాకు మిక్కిలి గౌరవాన్నదమైనదే!”

“విలాసినులపై దృష్టివేసి యుండుటకు మీరంపబడినట్లు వింటిని.”

“అట్లయిన నాయవస్థ రిగుల శోచనీయమయినదే. ఏలనన విలాసిను లిప్పుడు కేవలము విలాసామోదములందే కేలియాడక పెక్కు దురంతకృత్యములను నల్పుచున్నారు”

“రమ్యాయందు వారు నానాకార్యములను నల్పుచుందురు. వేరువనం దెట్లుచునలుచుండిరో చెప్పజాలము. అయినను వారిపై నొకకన్నువైచి మెలగుట మీకర్హము. నేనాధిపతిగాతో నిట్లే చెప్పియున్నాడు.”

మొరాటిన్ - ఇట్లని నాతఁడు ముందే తెలివిన భాగుండెడిది గదా! నేకూడ మీరికి దోహదపడియుండును.

“నానుగువులను విూకు విశ్వనించుట లేదు!”

“బారిపథ దొర కేటించి పోయి నాలుగు నెలలువుకుండెను. వేతికిండు నా కి లుక్కునాత (త్తమన్నది కగా! మాపరంగిముం దాటి వేతిర జానలు కతకటయెకనా ఆక (ప్రభావశ్యాము!”

“ఈ భాగ్యము ప్రకంబునునుగుదే! కాని - వీరియందు వాటికల మభిరుచి మాటలకైచే తెల్లయు కాలెను”

“నాకు కిటచి! గుంబు చే నేలుగల కెప్పుకొనవలయువా?”

“మాయభిరాగము గ్రహించి నుగుల నానందించితిరి. కతివకు కవములు వే కిరంగునానా నుగు. ఇంగుగు నన్నినాళ్ళు మీతో ప్రమోదనగల కాలము బచ్చునగును ననుకొనెదను.”

నుదరి పలుకుట విషంశకే మిశ్రులిక్కుగు పొగిపోయిరి. బారిపథ దొర నుభివృద్ధులను పొకి పం దొడగెసి! మోహిని కీకగు నాను దరిర హస్తకక ముగించుకొనినమెకల దాను కృతకృత్యుకు కాజాలనగి దొర యెజించెను.

నుంగరి - విశ్రమా! కేనిపుడేరితలంచుచున్నానో మెటుగదరా!

దొర - మెటుగను కాని నేను మీకేషయచూస నేమిభావించు చున్నానో కాని నెటుగదరా!

“నాటక చతుర్థాంకమునలి విచిత్రశృత్యములను గుఱించి నేను మో చించుచున్నాను నూనజీవనముం దట్టినంఘటనములు ఘటించును!”

మొరాటన్ - నాటకముల దిందుక మహాత్మము చూపట్టు చుండును. మనుష్య ప్రకృతులు, ప్రవృత్తుల పూర్తి మాతిన ఈనా దట్టనాని కతక తావులెను.

“మానవుల చిత్తవృత్తియం దెట్టి పరివర్తనమును కలిగినదని నేడలావను. ప్రేమకొలూన రాజనీతి కిందుక చొటున్న యెడల, నిట్టి వియోగాత నాటక మొకటి అవలగ రచించ బడవచ్చును.

ఊ దొంతనమువారికి విరోధియై; విలాసియైకర్తుక రాజాశీన
మండ్రిలి ఒక యద్యోగిల ప్రేమించె నచట; రాజునకు విరోధు
యగు వానిభూమి రాజవానామున కిచ్చి త్తు; జిమ్మలబ్ధింప
గుటపన్నెనని యోచింపుడు. పక్ష్యుల విలువ మునుగిది అము
ద్యోగి ఉద్యోగ కర్తవ్యనిర్వహణము రాజధానిమునకు జనన్యు
మి.చుచుండ మరోవారుని గణనము నామెలొభావ యత్నించి,
అమలకు హేతులకడటను దొంగిలె నచట. అవదామె
ఏమునర్చును? వలపుగాని పృథ్వీభమునకు ఒకవైచునా లేక
దాబల్నినకుట్ర నాతనికి దేకపి వేటునా? ప్రణయము నిల్పునా?
కఠోర రాజనీతి నిల్పునా?

దొర - రహ్యరాజద్రోహులగు విలాసినులను గూర్చి మీరు
కావ్యచూఢుర్యముతో పవరించుచున్నాడెంతయే. వారి ప్రవృత్తులను
నేను బాగుగ నెఱుఁగదును. వారి ప్రక్రియ కఠోరము; సాహసము
అమృతము. తమ ప్రతిపాలనార్థ మేర్పేసి దుష్క్రియలు నడప
వారు ఎన్నుకొనుదురు. వారుచేయరానివను కమియు లేవు.

మొరాటిన్ - ఈవ్రసంగ మీకే మిమింపుడు. ముంబటి
యిరువురు పీఠపురుషులు మీయింటిమికివచ్చి మీయావాసమున
మిమ్ము విశవదోరుట మీకేమియున అధ్యంతరమా?

“దీనిభావము మీరు మా సలయమునకు రానవేక్షించు
కుంటిరని కాదా?”

“మీరు సజము గ్రహించితిరి. మేము సంతోషముతో కాలక్షో
బుచ్చ నువ్విభు లూరుచున్నాము. మీయుద్దేకి మేము!”

“నే దెచటను నృత్యనభలు లేవు.”

దొర - మువ్వరము కలిసి భుజించు మీనందకరము. వింద్రా
గింప మానదనమున కర్పణైతిరా!

“సాగ్నహమున తప్ప మఱొకరి యింట భోజన మొనరించు నలవాటు నాకు లేదు.”

“మీకిందు సజాలయమున్నదా?”

“ఉన్నది. అది మోవనతి కనతిమారమందే యున్నదని చెప్పి తిని గదా! నే నందొక్కతెనె వసించుచున్నాను. మీనిలయమునఁ గాక మానిలయమునకే విందారగింప రండు.”

మొరాటిన్ - మీయాతిథ్యము మాకెంతయు నాహ్లాదకరమై యుండును.

నువరి తన గృహమునకే యరుదెంచిన బాగుండునని యోచించుచు దొర యూరకుండెను.

నువరి - నాయాతిథ్యము కర్నలుగారికి నమ్మతము కాదు కాబోలు?

“అట్లన భోజుడు. మీయాతిథ్యము నాకత్యంత ప్రിയము. మీతో గలిసి మీయింట విందారగించుట కంటె నాకుఁ గావలయున దేమి?”

“మీకు లాతివారగు విలాసినులపై దృష్టి పఱపుచు అన్యథా నియుక్తులగుదురు. నేదలచితిని.”

“ఇట్టి సుఖదినమున వారి యాలోచన మన కెందులకు?”

“అట్టి విలాసినులలో నేనొక తెను గానను నిశ్చయమేమి? వారి యం దొక తెకును నాకును బరిచయమున్నట్లు మీకుఁ జెప్పఁదలచి యున్నాను. ఆమె నవాకాయల మంగళామంగళ విషయమును యోచించుచుంటిని. ఒక శుడుగుములిమనకు వైచిన యెడల నేఁ గూడ వారిలో నొక తెను గాగలుగుదును!”

మొరాటిన్ - ఈసాయంనమయమున మీసాధమున కరుదెంచిన యెడలఁ గుటదారులగు కొందఱు బందిపోటుల చేతులఁ జిక్కుకొందుమా? మీనుడువులం దిట్టి గూఢార్థమున్నట్లు తోచుచున్నది.

నవ్వుచు నుండరి 'విద్రోహినులు విలాసినులు చేయరాని పనులుండవని దొర తెలిపియుండదా!' అనెను.

దొర - విందారగింప నుండెను మిమ్ముల మాని విద్రోహినుల యడలేని ప్రపంచమందలి పద్యంక్రియలు లంపరితోఁ గూడి విందారగింపవలయునన్నను, మేమందులకు వెనుదీయము. విలాసినులందొక తెయ్యునుమానెచ్చెలి., ఆమెను చేపట్టినహితుఁ గూడి నాహృదయపుడు. ఆందటము కలిసి ఎట్లానంపింతుమా చూతురుగాఁ!

“మీనుడువులు కడు హృద్యముగ నున్నవి. కాని నేటి విందునకై నా న్నిహితరాని రాజాలను. అమె రిహృదయకథలుల చేతులబడి సెంజీవీబుర్గు బద్ధనకుఁ గొంపోబడి యుండును.”

మరల నవ్వులాటలు, పంహానప్రసంగములు ఆరంభమయినవి. గార్బన్ దొరసాని సభిష్టచిత్తయై ప్రేక్షకుల దిక్కుగఁ జేటిచూడ నాగెను. నాటక మించుమించుగ ముగిసిపోయెను. అకస్మాత్తుగ నామె తన దృక్కులను మఱొక్కదిక్కుగఁ బఱచెను. దాపువాపున నున్న రెండానసములపై సరువులు స్త్రీలు కూర్చుడియుడిరి. వారివెన్నచీకటియందొక పూరుపుని అస్పష్టాకారము చూపట్టుచుండెను.

మెల్లన గార్బను దొరసాని యిట్లనుకొనెను. “ఏమి అశ్చర్యము! అతఁ డిచటి కే తెంచెను!” అనెను.

మొరాటిన్ - ఏమి! అతఁడు మీవరిచితుఁడా?

“అతఁడు నేడిచటికి వచ్చునని నేడలచియుండలేదు.”

“మీవిలాసిని సఖమణియే అట్టి వేషమున నిలిచియుండలేదుకదా!” అని పరిహాసస్వరమున మొరాటిన్ పలికెను.

“ఎవరైన మీకేమి?”

“అయ్యువురి యూదువారి వీన్నె నట్లు నిలిచినవారెవరో యెఱుంగ నారంభ పడుచుంటిమి! ఎంత కేటిచూచినను అతని మీనములుతక్కు

యిచటి కేసుముగ గనబడుటలేదు. ఆ యాడువారైనను జిన్నులు
కారు. వారిమొగమున సౌందర్యశ్రీ యేసుముగ జూపబ్బుటలేదు.”

నుండరి — ఆ యాడువారి నిజరూపాది నేనెఱుఁగుదును! వారు
భోగాపేక్షతో నంచును విశంకవులు. గొప్పవారి చిరువును చేపట్టి
వరిణమునూడి వాడుతన ప్రదుక్ష్మముల చేయుచున్నారు. వెనుకఁబలిచిన
వాని వాలిఁజూచి, నే ననుకొన్న మాతఁడే యని తోచుచున్నది.
ఎంత విస్మయకరము!

“మీరు తన్ను జూచి న తుల్యముచున్నట్లుతఁ డెఱిగినచో ప్రముదిత
చిత్తుడై మీఁగుల నిలచును.”

“అట్లని తలఁచను.”

“అట్లయిన నాతిఁడు చాటున దాగియుండుట కేదేని కారణ
ముండును. అతని గుర్తింపఁగలరేమో పంకిలింపుడు.”

“నేను పేసినునచున మిఁచల నెరుమగ నుండును. నాటకాలయమునకు
వచ్చువారి సంతిగఁ గలుగుతుపట్టలేను. కిర్రలుగారి నెడిగిచూచుడు.”
కిర్ర లొగిక్కిరిం జూడనాగెను.

నుండరి — దొరగారు గుర్తించియుండురు. అతఁడు రాబర్టుకాదా?
రాబర్టుపేరు వినినంతినే దొర యిండుక చకిత్తుడై “ఏమందురు?
రాబర్టు?” అనెను.

“అట్లని యనుకొనుచున్నాను. మీరాతని నెఱుమఁ జూడనేలేదా?”

“వలుమారు చూచితిసి; అతనిని గుర్తుపట్టఁగలను.”

నుండరి — ఆరమణులిర్వురు రాబర్టును ప్రేమించియుండురు.

దొర — నీరుపేద యయినను నతఁడు వారిని జేపట్టి సంగీకరింపఁ
జనుకొనెదను.

జురల నాతట్టుగఁ జూపులు నిగుడెంచి గార్చునుకొరసాని యిట్లు
నెను. “అశ్చర్యమాశ్చర్యము! నేను సరిగనే గుర్తించితిని. అతఁని

యిప్పు డందు నిలిచిన దాకయు గాన. అతఁ డందుండి చీకటిలో వెళ్ళి పోయి యుండును. రాజ్యమును నిపుడు కాపాడుచుండితిని ఎట్టిదానికి యను లేదు.”

“ఆయువకుడు విక్కిలి భాగ్యశాలినిని పోయెనుచున్నది. మీ రాతని చింతయందు ముగియింప, అట్లు కల చెదరు. ఆయువకు డెట్లు మీయొకరినొకరు హరించెనో తెలిపెదగాని అని మొగిలిన పరిణాన పూర్వకముగఁ జెల్లెన.”

కోపదీప్తనడకయై నుండరి యట్లనెను. “మీద్రక్ష కడుంగడు అనుచితమైనది. నాన్నేహితురాలొకతె గావును గూడ. చివ వార్తఁ దెలుప నన్ను వేడిచినది. అదిచే నాతని కష్టయములు ఆశ్చర్యతఁ దెలిపితిని. ఆమె నాకడ నొక పెట్టెనుచి, ఆయువకుడు కాపాడిన యెడల దాని నాతనికిను వేడెను. నాకన్నోక్షేపములేదు.”

దొర చకితుడై యట్లనెను. “పెట్టెను నాన్పివచో గానిని నేనాతని కడ కంపునునది. నేను వాని విలాసము వెలుంగుచును.”

“మీఅనగ్రహమున కానంగించితిని కాని పెట్టెను నేనే న్యాయముగ వానిచేకేకిచ్చెనని నాహితురాలికి మాటయిచ్చితి. ఈకార్యము నాపైఁ బడవేసికొలి రిక్కలోఁ బడిపోతితి. ఏమన, నేను న్యాయముగ నాతని నివాసమునకు పోఁజాలను. వానిచేరున నొకలేఖ వ్రాయుదును. మాయింటికి వచ్చుట కాశీఁ డంగీకరింపకపోదని నాయభిప్రాయము.”

“ఎందల కంగీకరింపఁడు! ఇక కా హరణ మొనఁపఁజెల్లెడు. ఏలనన, అతఁ డేమహారముండైన పేరినునగరమును వీడిపోవచ్చును. వాని నదువులనుబట్టి చూడ, కేపు అనరాష్ట్రకాలమువంటి పేరినును. వీడి చనవలెవని అతఁ డూహించుచున్నట్లు పోయెనుచున్నది.”

“అతఁ డీపట్టణమువీడి చన నత్కంకుఁ డగుట అక్కజము కాదు. ఇట్లుచుపాయపేయి!” అని నుండరి వెల్లగ ననుకొనెను.

దొర - అతఁడొక నిక్కముగ మీరంత దీర్ఘిన్నియై యుంటిరా? అంతగ జూడవలెనన్న నేడే మీకు వానిని జూపుదును.

“అట్లయిన వానితో పాటు వెంటనే ముగిసిపోవును. మన విందున కెట్టి విఘ్నము కలుగలేదు.”

“మంచిది. నేటినుండే వాని బన కరిగి మాట్లాడుదును. నే బోవు నప్పటి కతఁ డింట నున్నచో తప్పక మీసాలికిఁ దోడ్పెట్టును. ఒకవేళ కాన్పించనిచో నాపేరున రెండుకంట్లు వ్రాసి వానిని రప్పింతును.”

“ఒకమా తెల్లయిన మీ రాతని నానమ్ముఖమునకుఁ బంపఁ జేయఁచో మీయెడ నదా కృతజ్ఞునై యుండును.”

“మి మ్మింటికిఁ జేర్చి అతఁ గొనివచ్చుటకై మేము వెళ్ళెదము. ఇంచుక కాదును. మే మిదే బండిని గొనివచ్చెదము!”

ఇద్దరు మిత్రులు ఆననములనుండి చనిరి. వానిలో నెవరుగాని మేకమును జూడలేదు.

పడచుచు నడచుచు మొర్రాటి నిట్లనెను. “మొదటనేమీకు నేను మంచి యోచనఁ దెల్పితిని గాదా? చోరులలో నొక తె యునునను గాకపోయినను వారితో నేనుండనికి వరిచయమున్నట్లు నృప్తయము నదికదా! ఇప్పుడు మీఁచుక కౌశలమును జూపఁజాలుచో, వారు వన్ని న జాలమండే తనకరులను పడవే కుఁజాలుదుము. ఇంక నెక్కడికి తప్పిపోఁజాలుదురో చూతుముగాక!”

“కాని కడు జాగరూకము కాకపోయినచో, మన యత్నము లన్నియు వ్యర్థములగును.”

ఇద్దరు వలయు వెరవుల నాలోచించుకొనుచు మేడమెట్లమీఁది నుండి దిగి యీవలకు వచ్చిరి. “వెంటనే మన మొకఁటి కుదర్పవల యును. ఇంక నొక నిమిషముననున నాతసింపరాదు” అని దొర యనెను.

సార్వభౌమదొరసాని ననుసరించిచన మేక్కిము క్షతసంకల్పుడై హితుని నహితముగ దొర నాటకాలమునుండి నిష్క్రమింతుడగుటఁ జూచియు మఱుగుతావునఁ గూఁచుచునుండెను. అప్పుడు కిన్నె రిక మరల దొరని అతఁడు యోజించెను. అందుచే వారింనుఁ జేరతిగోఁ దిరిగి వచ్చుటను జూచి అతఁ డబ్బురపడి, ఏమి జరుగుచో యని చూచుచుండెను. దొరసాని ఆసంఘమునుండి లేచి పెల్లగ ద్వార మీవలికి రుదెంచి సోపానాభిముఖముగఁ జనెను. దొరయు, మిత్రుఁడును యిరుదట్టులనుండి ఆమె ననుసరించి నడుచుచుగిరి.

“వీ కిర్దుగు మందరి వెంటనంటి ఆమెలయమున కరుగుచుండ వచ్చును. ఈ మూపుర గగ్గరసఖ్యతయందు నిశ్చయముగ నేదేని రహస్య ముండియున్నను. కాఁత్రి యంతయు వీరి వెంటఁ జెళ్ల వలసినదైనను వెనుదీచుక పోయి యీ రహస్య మేమో భేదించి తీర వలె” నని మేక్కిము నిశ్చయించుకొని వారి కన్నులఁ జడపుండ వెంట నడువసాగెను. ప్రాంగణద్వారముయొద్ద నిలిచి చేనన్నచే వారెవ రిలో నిలిచిరి.

తోడనే ఒకబండి వచ్చి గుమ్మముముందు నిలువఁబడెను. మూపు రును అందు గూరుచుండిరి. ఇతఁ తడయగాదని గ్రహించి బిటబిట అవ్వలికిఁ జని పథ పార్శ్వమున నిలిచియున్న యొక బండిని నమీ పించి, బండివాని చెవిలో నేమో యూది మేక్కిము చివాలున దానిలో నక్కి కూర్చుండెను. చతురుడైన యాబండివాడు ప్రక్క నున్న చిన్నమార్గముగుండా ముందుఁ జను శికటము ననుసరించి తన బండిని పోనిచ్చెను. ముందరి శికటము కడు పెల్లగ నడుచు చుండెను. అందుచే దాని ననుసరించి చనుట రెండవదానికిఁ గష్టము

కాలేకు. శతకయశిశాలవధనులూ దాటి శకటము నడుచుచుండెను. బండివాడు బండితోలుటయందు బాగుగ నలవాటు పడిన గడవరి. చుట్టూ చూచి యెక్కువ బాగుగ కనిపించుచు చాతఁ డాటిలేటిన నాడు. ముందు శకటము నార్జును దొరసానియొక్క నిర్జన నిలయ సమ్మఖమాన నిలుచుటకు జూడగానే వేక్కిము విస్మయమునకు మోకరించెను. చతురుడైన అశినిబండివాడు “బాబూ! బండిని అబ్బదువా? ముందు బండి నీ స్త్రీతోగూడ అబ్బద్దము దీరి. బండివాని అబ్బకూడ ఇచ్చివేసి. ఇంకా వానికి బండి అక్కరలేదనుకొనెన” అనెను.

“త్రోవ కావలివైపునండి మెల్లగ బండి తోలుము”

శకటమున గూర్చుండిన యువకుఁ డా మువ్వోదెన దృష్టి సారించుచునేయుండెను. ఇంచుకనేవజీలో సహచరసహితయై యారమణి సాధమునఁ బ్రవేశించెను. మేడిదాటి బండి రోడ్డుమూలను పరశనంతనే వేక్కిము బండివానిభుజముపై దట్టి “గబగబ బండిని కుడిప్రక్కకు మరల్చుము. సంగమమాలనే నిలిపియుంచుము. ఈముకు వది నాణెములను ముందు పుచ్చుకొనుము. ఒవలశా రాత్రి యంతయు బండి తోలవలసియుండును!” అనెను.

“బాబూ! మీ యుద్దేశము బోధపడినది. నే నింతకుముందే బండి గట్టిని. నాగుడ్డము రాత్రి యంతయు బాటుపడిగలను.”

“మంచిది.”

“ఈమారు బైబార్డును గలసికొని వానివలన నిపు డీమేడను గుఱిందిన యువతయు సంతను దెలిసికొని అందఱు జరుగునో చూడవలయు” ననుకొని వేక్కిము జేబునందలి గడిమారముఁ జూచి “వదిగంటలవరమాత్ర మున్నది. వానిని గలసికొనుటకు వేళ మింతలేదు” అని విశీర్షించి, బయిటార్డు గృహసమ్మఖమున కరిగెను. అందుండి నార్జునుదొరసాని గృహము బాగుగ గన్నట్లు

నుండును. శిశిముగుటచే నెల్లయెడల నిస్తభ్యత విరాజిల్లుచున్నది. తా వంతయు నిబిడాంధకారబంధురమై యున్నది. ఎందునచూడ దీపకాంతియే చూపట్టుటలేదు. బయిదార్లు మేడ క్రింది గది కిటికీనుండిమాత్రము చిలువలుచునునె యంచుక వెలుతు కీవలికిఁ గన్నట్లుచుండెను. కిటికీవాంత కరిగి పిక్కిము లోనికి తొంగిచూచెను. దీపముముందుఁ గూర్చుండి బయిదార్లు నాటికాయంకాపు వార్తా పత్రకను జరుపుచుండెను. చాసి నాపున నొక పెద్దబాగిలము పసుండి యున్నది. పంజరమున నొక రాచిల్క నెదురెంచుచున్నది. కిటికీ తలుపుపై యువకొండు మెల్లఁగ నెట్టెను. అది నొక మనుష్యాకారము గాంచి తొలుపుదెఱచుటకై బయిదార్లు లేచి నిశ్చలమై యుండెను.

“భయములేదు. నీవు నన్నెఱుఁగదువు. ఈవిజలో నన్నొక మా టిందే చూచియుంటివి. ఈయెదుటి నుండి మేడలో నుండు వికారాంగుని గుఱించిన యువంతయి నీవు చెప్పి యుంటివికదా! అవును పోలీసుల సాయమున యీసాధమున పరిశోధించి యుంటిమి. జైప్రికి వచ్చినదా!”

“చిత్తము జైప్రికివచ్చినది. ఇంతరాత్రివేళ దయచేసితిరేల?”

“నీతో కొంచెము పనియున్నది. తలుపు తెఱచుము.”

“చిత్తము. ఇప్తమువచ్చినంతనేపు తూరించువిశ్రమింపవచ్చును.”

“రెండుగంటలనేపు మాత్రమిందుండి పోవుము.”

ఇంటి యజమాని యిందుక యెప్పుడవదలుక జూచి ‘మేక్కిము “అయెదుటి మేడలో నివు గేదేని వింత జరుగవచ్చును. ఇత నీవల తడయరాను. త్వరగా తలుపులే యుము. నేను ఆమేడలోని వాల్చెప్పరి కన్నులబడరాదు!” అనెను.

“తీయుచున్నాను, బాబూ! తీయుచున్నాను.” అని బయిదార్లు తోడనే తలుపు తెఱచెను. తోవలఁ బ్రవేశించి మేక్కిము “నెంపునే

దీపమార్చి వేయము. లేకపోయిన నొకమూలనుంచుము. నామూలముగా నొకఁ గలుగు శ్రమకై ఈయిరువది నాణెములు వుచ్చుచొను" మనెను.

పైకమును జేబు నందుంచుకొని, బయిటార్డు దీపము బల్లకింద నుంచెను.

మేకీము - ఇటువచ్చి మెల్లఁగ నీకిటికితో నొదిగి కూర్చుండి కాపుకాయుచుండుము.

యవకని యంతకరిగి యింటియజమాని యతఁడు చెప్పినచొప్పున నొచరించెను.

మేకీము - ఆమేడలోని వారెప్పుడు మరలివచ్చిరో ఎఱుంగుదువా?

"ఎరిలివచ్చిరా! వారిజాడగాని కబురుగాని లేనేలేదు. నెలవదిహేను దినముల క్రింద వికారాంగుఁ డెచటికోబావుట మీరెఱుంగుదురుకదా?"

"వారితక్కుమున్నే మరలివచ్చిరి. నీవు చూచియుండవు"

"వచ్చు పెవరును జూడలేదు"

"ఇప్పుడు వారందున్నారు"

"బాబూ! పొరలుడియెందురు. ఆమేడ చాలదినములనుండి పాడు వడినది. ఆ పప్పుడు దయ్యములు కాపురమున్నవని అందరు చెప్పు కొనుచున్నారు. దయ్యముల మాటలుండ లెక్కలేని ఎలుకల కది నివాసమై యున్నది."

"ఇప్పుడే యిరువురు పురుషులు ఒక స్త్రీ ఆమేడలోని కరిగిరి. వారంగుఁ బ్రవేశించుట నేను స్పష్టముగాఁ జూచితి!"

"వికారపురుషుఁడు కూడ వారితోనుండెనా?"

"లేదు. ఆ యిరువురు పురుషులు విదేశీయులు. వారల నెఱుంగుదును! ఆడిది నుండరియగు సార్వంటు దొరసాని!"

"అట్లయిన నాగృహము నిశాచరుల కనవరత మాలవాలమైనది. ఈవరిగతి పోతులకుఁ బెలుపుదునా?"

“వలదు. ఇప్పుడందుజొచ్చి నామిచేయవలసి చూడవలయును. అందుకొంతకే నేను యింటికి వచ్చితిని.

“నుంచిది. ఈతావునకంతము బాగుగ కానరాదు.”

“అమేడనుండి అవ్వలికరుగుటకు ము జేత్రోవయొకనున్నదా?”

“మేడకు వెళుక నొక తోటయున్నది; ఈచరలో పోలిక లా చోటును సోచాచేసినపుడు నేనుగూడనంటిని; ఇంటి వెళ్ళ నాకే గుమ్మము కానబడలేదు.”

“చూడుమదిగో రెండవయంతెట్లుపై గదిలో దీపము వెలుగుచున్నది.”

“అవునవును. పైనగల పెద్దచావిడిచోగూడ దీపము వెలుగు చున్నది. నిశ్చయముగా గొండ్ జూయింతున్నవారు. నిముసములో నా యంతస్థంతయు విద్యుద్దీపకాంక్షలతో బ్రకాశింపమయినది. ఎంత విడ్డూరము! భోజనాగారముందుగూడ నొక్కటొక్కటిగ నన్ని దీపములు వెలుగుచున్నవే! నుంచరి నేడు విందో లేక నృత్య సభయో కావించును. మరియంతలోకే యంతమంచి పరిచారకులెట్లు వచ్చిరి? శంకాభయవీడితులగు నిరుసపోరుగునా రిపుడాయించి జూచిలేని మేడయందు నేడు పెనుభూతముల మహాసభజరుగు చున్నదని తలచక మానరు!”

“ఈనడుమ నా మేడలో నెవరును ప్రవేశింపలేదా?”

“మానవులమా టటుండ, అందొక మార్జాలమయిన ప్రవేశింప లేదు. ఈమేడలోనివా రింకను నిదురింపకున్నయెడల తమ కిటికీల గుండా ఎదుటజరుగుచానిసంతయు జూచుచునే యుండురు! అందుచే నిపు డేమయిన అల్లరి జరుగవచ్చును. ఆమాల్గమున పల్వరు గుంపులై చేరకమానరు!”

“చూడుము, చూడుము, పైచావడి తెరపై చూడుభూయలుకాన బడుటలేదా?”

“అవును. రెండుఛాయలు పొడవుగా నున్నవి! మూడవది చుక పొట్టిదియై యున్నది.”

“ఇద్దరు పురుషులు. మూడవది వారి హితుగాలు. ఇంకనువిందు నన్నాహములు శేషింపలేదుకాబోలు. వారెన్నోకొఱికో తడయు చున్నట్లు తోచుచున్నది.”

“చూడుడు, చూడుడు. ఒకరికొకరు వందనము లాచరించు కొనుచున్నారు. వారిలో నొకడు వెడలిపోయెను. అతఁ డచటి కరిగి యుండును?”

అయిదు నిమిషములవరకు ఏమియు జరుగలేదు; రెండు ఛాయ లొకటితో నొకటి కలిసిపోయెను. దీపములు మునుపటట్లే వెలుగుచుండెను. హఠాత్తుగ తలవ కిలి తలుపులు తెలువబడెను. మొదట నొకఁ డీవల కరుదెంచెను. వాని వెనుకదీపము పట్టుకొని పరిచారకఁ డొకఁ డీవలికి వచ్చెను. దీపపు వెలుతురులో మేక్కిము బొరిషఫ్ ను గుర్తించెను. పరిచారకుని కేదియో చెప్పి దక్షిణాభి ముఖముగ దొర చనెను. తోడ్కోడినే మేడతలుపు మూయబడెను. నుందరి రెండవపురుషునితో పై అతనుపైఁగల చావడిమూల కరు దెంచి, అందలి కిటికీనుండా మార్గమున దూరముగ దృక్కులు పఱపు చుండెను. కొంతొకదూర మా చూడ్కులు దొర ననుసరించెను. మేడపై నిలిచిన మిథున మెవరికొఱికో వేదమున్నట్లు చూపటైనను.

“వీధి చివరవరకు నే నా పోవువాని ననుగమింతును.” అని మేక్కిము మెల్లఁగ బయిదార్తుతోఁ జెప్పెను.

“నుంచి దట్టె యనునరించును. మెల్లఁగఁ దట్టినయెడల నేను మెల్లఁగ దలుపుతీయుదును.”

ఇంటిముఖముని మెల్లఁగఁ దలుపు తెఱచెను. యవకుఁ డల్లన నావలి కరిగెను. కొన్నియడుగులదప్పున బొరిషఫ్ అతని ముందు

నడచుచుండెను. అనతిమూరగున మఱొకడు మార్గమున మెల్లగఁ బఱచుచేయుచుండెను. మేక్కి మాతలి బురుజుపట్టెను. వాఁడాతలి బండివాడు. “ఇవియు నొక మేలే! దొర చరణతనే అతఁడే దిక్కుగఁ బోయెనో బండివాడు చెప్పుగలడు” అని యవకఁ డనుకొని చీకటిలో దాఁగుకొనెను.

దొర దృశ్యగామియై చుచు, బండివానిజూచి, వాని సమీపమున కరిగెను. ఇరువురు చాలనేర్ప స్రవించుకొనిరి. మరల దొర వడి వడిగ నడువదొడఁగెను. అతఁడంధకారమున నప్పివ్యుఁడాయెను. మేక్కియు మెల్లగ బండివానిఁ జేరెను. బండివాఁడాతఁడూచి నవ్వి యిట్లునెను. “ఆపెద్దయ్య! నాయొద్దనుండి గుట్టతీయ ననుకట్టెను. కాని పాప మాత్రమయెత్తు వడిచడకాదు. బుట్టలోఁ బడవైచితిని. నాబండిని జూడగనే అతికికి సంజేహము ఏటైన. వైద్యుని తీసికొని వచ్చినదియుఁ అతఁడీపెద్దయి టిలోనికి రోగిని జూడఁబోయెననియు, బండిని వానికై నిలిపియుఁచితినియుఁ విదుముకొనకుండ చెప్పితిని. నామాట లాతఁడు నమ్మెను.”

“తాతా! నీ తెలివి తేటలు మెచ్చుకొనదగినవి. నీకు మంచి ఇనా మిచ్చెదను. ఎక్కడ్నికైన నన్నాతఁడు బండి కట్టుమనెనా!”

“కట్టుచునినాడు. తనయింటిఁ దీసికొనిపోవ్వున్నాడు. ఇచటి నుండి అది చాలదూరము లేదంటు.”

“ఆమూల పేజలోనికిఁ దీసికొని పోవ్వునెనా?”

“అవును. సరిగ నూహించితిరి. నాగతఁడొక మొహము ఇచ్చినను, నేను పోవువాడను గాను. నావలనఁ దన కేవలియుఁ జూగదని గ్రహించి అతఁడు వెళ్ళిపోయెను అతఁడీపాటికి ఇల్లు సమీపించును.”

“చాల తెలివిగ మెలుగితివి. నీకు మంచి బహుమానమిచ్చెదను.

ఇప్పుడే అతడు తిరిగివచ్చును. వానిపై నొక కన్ను వేసి అతనిబాడ కన్నులెట్టవలయునుమీ! నేను తిరిగి రాగఁ గా వేమేమి చూచినదియుఁ దెప్పవలయును. అవసరమయినయెడల నిన్ను బిలువ వచ్చునా?”

“తప్పక బిలువుడు. ‘అచ్చి’ అని పిలిచిన చాలును. ఏదేని కొట్లాట జరిగినదో, కన్ను డిరిగొల్పుడు. నా భుజ బలమెట్టిదో, నా చేతి దెబ్బయెట్టిదో మీరు కన్నులారఁ జూడఁగలను!”

“మంచిది. అవసరమయిన యెడల నిన్ను పిలిచెదను”

అని చెప్పి యవకుఁ డందుండి తేజలి బయిపాద్మ గృహమున కరిగి మెల్లఁగఁ దలుపుతెచ్చెను. ఇంటి మాశఁడు తోడనే తలుపుతీసెను. మేకీము లోపలఁ బ్రవేశించి “అతఁడు దగ్గర పేబలోనికి బోయెను. మరల తిరిగివచ్చును” అనెను.

“అతఁడు రాసంతపజకు, వారు విందునకై కూర్చుండరు.”

“హరికొసము. అదిగో! చూడుము! వాళ్ళురు మనుష్యులీ దిక్కుగ వచ్చుచున్నారు. చీకటిలో మెల్లగ నడగి మడగి, పొంది పొంది వచ్చి వారు మేడ గుమ్మమున కిరువైపుల నిట్రాతులవలె నిలువబడిరి.”

బిజిలిట వచ్చు నొకబండి చప్పుడు హఠాత్తుగ వినబడెను! చూచుచుఁ జూచుచుండ పిద్దబండి నుండరి మేడకెదురుగ నిలువబడెను. శకటమునుండి ఒకఁడు చివాలున క్రిందికి దిగి గుమ్మమునుండి వ్రేలాడు గంటను మ్రోయించెను. తోడనే తలుపు తెఱచుకొని పరిచారకుఁ డొకఁడవలికి వచ్చెను. ఆగఁతువు వానితో నేమేమో చెప్పు బండి గుమ్మమునకే కరిగి ఒండివాని కేమో తెలిసి తలుపుతీసెను. తోడనే రాబట్టుబండినుండి దిగి మేడదిక్కుగనడచెను; ఇరువురారతని వెన్నంటి చనిరి! ఇదంతయుఁజూచి మేకీము మిగులవిస్మితఁడై పోయెను. వెన్నంటివచ్చువారిలో రాబట్టేమో చూట్లాడు చుండెను. వర్తితీలింది

చూడ బలవంతముగ వాణ్ణిచూచి: గొని వాండవీతుల తోను చున్నది. మేడతలుపు తెరిచియే యుండెను. పరివారములు గుమ్మము కడ నిలిచిపో యుండిరి. లోపలినుండి వచ్చిన శబ్దమును రాబట్టు ఆగమనమును బ్రతీక్షించుచుండెను.

“ఈ విపరీతమంతయుఁ జూడ, మేడలోఁ జేరినవా నాయవకుని హత్యగానింపఁ దలచినట్లు తోచుచున్నది. కేరికి చుట్టప్రక్కల వారినిపిలుచుకొనివచ్చిన బాగుండువని కానరావచ్చుతో రప్పెను!”

“ఇప్పుడుకా దిప్పుడుకాదు. వారిరుద్దేశమేమో నుండు కనుపెట్టు విలెను.”

“మీది చావడి దిక్కుగ పడింది చూడుడు. తెప్పై మరల నిర్వహింపడలు చూపట్టు చున్నవి!”

“మిత్రునితో నుండరి అంగు నిలిచియున్నది. బంకినచ్చుటచూచి వారు మరల కిటికీ దెతకు వచ్చరి.”

“వారిక అచటి తలుపుఁ దెలువ రనకొనెదను”

“అచప్పుడేమి?”

“మనమేడ మూడవయంతస్తుపై కదైకున్నవారు తమతలుపు తెరిచిరి. చూడుడు, దుండగులకు బువెపోటు లెట్లుయిన గొరుల కన్నుల బడకుండ నుండ యత్నించుకారు! చూడుడు! తెప్పైగల కీడలు ప్రక్కకు తరిచిపోయినవి. ఇప్పుడు మనము విధిక్షై గన్నుంచి యేమి జరుగునో పరీక్షించవలెను.”

కాని కీధియందెట్టి యశ్చతఘటనము నంఘటించరేదు. నిలిచి యున్న బండి లట్టులే నిలువఁడిగానున్నది. ఈవలఁజేస మువ్వరు పుగులు గోడనంటి నిలిచి నీరవులై కావు గాయచుండిరి.

ఇవ్వరు భృత్యులననుసరించి రాబట్టు గుమ్మము ధావునకరిగెను. మఱికొడు అతనివిన్నంటి నడచుచుండెను. మేకీము విస్మయము

నక మేరలేకపోయెను. కార్యకర్త బారిష్టర్ నిలయమున బంధితుడై యుండెను. కేసి విశేషము ఆయన నాని చట్టికి గొప్ప నేని యోచించుకొనిన మేక్సిము డోహంబోలననుసమానముడాయెను. కదల మెదలక పని అశుభాలి కర్మము చేజి చూడసాగెను.

పోలీసులను విలువపెంచును నూనూ నకును కడుపు నాతని మనసున కిట్లు. కాని అంగులకించు నేన కాదేదనియు, నించుక తడయు బుచ్చినినియు బంపడి యోచించి అతడు మన్నకుండెను. ఏ దెట్లు పరిగొలుపని క్షణ, ఇదలి కహస్యమును భేదింపవలెనని తోడనే అతడు కృతఃకృత్యముం డయ్యెను.

రాష్ట్ర నేడగున్నముక కలిగిన, విశేషిని నిస్తభతనుభేదించుచు “కొక్కరోకో! కొక్కరోకో! కొ - క్కు - రో - కో!” అను కూత వినిబడెను.

“చూడవయంతస్తుపై అద్దెకున్న ఒకడు మంచిహాస్యగాడు. ఇప్పుడు జరిగే తమాషా పరీక్షింపడు!” అని మెల్లిగ మేక్సిము నుద్దేశించి బయిడార్లు పలికెను.

మేక్సిముకొని యుండెను. విశిష్ట పరిచారకుల కేకలువిని అదేమి యని యతడు వెకిలీ నామెత్తి చూచెను. ఎవ్వరు కాన్పించలేదు. మరలహటాత్తుగ కుక్కుటర్వని యయ్యెను. రాష్ట్ర వడివడిగలోపల బ్రవేశించెను. పరిచారకులు త్రోవ విడిచిరి. రాబట్టుతోనున్న ముగ్గురుభృత్యులలో నొకడాతని వెన్నంటి లోనికివెనెను. తక్కుంగల యిరువురుభృత్యులు లోపలబ్రవేశింప నుద్యమింప గుమ్ముముకడ గల పరిచారికుం డేమివదించెనోగాని వారట్లే నిలువబడిపోయిరి. గుట్టపు వాడప్పుడు కల్లెమును బండి తలుపునకు గట్టివైచి పైనుండి క్రిందికి గుఱాలున దుమికి, గోడనంటి నిలిచియున్న పరిచారకులలో నొకని చేతియందు కొరడా యుంచెను. వాడు దానిని గైకొని తురగనమ్ము

భమున కరిగి నలువబడెను. ఈవల్లవైపునకుఁ దిరిగి, గుఱ్ఱపువాడు నలుదిక్కులు పరీక్షింపఁదొడఁగెను. మేల్చియు దిక్కులూకిని మొగమున బడెను. తోడనే యువకుడు వానిని గుర్తించెను. అతఁడు గుఱ్ఱపువాని వేషము ధరించిన బొంబఫ్ దొర!

వానికూపమునుగాంచి మేల్చియు కుక్కిలిమక్కిజపఁజెను. దాపున నున్న బయిదార్లు ముందునకుఁ దేజిమాచి యువకునుద్దేశించి యిట్లు నెను. “చూడుఁ! చూడుఁడు! పైగనులందలి దేవములన్నయు నశస్మాత్తుగ నారిపోయినవి. అతిథులు రాఁగనే లోనివారు దేవముల సిట్టే యార్చివైచిరి. ఏమి యద్భుతము. చీకటి కోణమందుండి పరం దలు కలసి దాగిలిమూత లాడుదుకవా! బండివాడనుండి బట్టుంచిన గుఱ్ఱపువేషధారుఁ డీవిపరీకిముఁజూచి విస్మయపడఁగలచున్నాడు. చూడుఁడు! అతఁడు వెనుకకు మరలి పైకి చూడుకల నెల్లు సగిడిచుచుండెనా! ఏమిమాయ! నిమిషములో నెట్టిమాపు! మేడ యంతయును గాఢతమానావృతమైపోయినది.”

బొరిషఫ్ కొండొకవనీ పీఠినడుమ నిలిచి, ఏదికూం యోదించి పడఁపడి వెన్నకుఁ దరిగి సంగిత్తుగఁ జూడుకలు సగిడిపఁ దొడఁగెను. కోడకూత కూసినవాఁ డింకను ఎదుటి మేడపై నిలువఁబడి యుండనేమో పరీక్షింప నతడెల్లు చూచుచున్నట్లు అోచెను. కూత కూసిన వ్యక్తి యూరకొనియుండిను. దొర యపుడు నుదిరి మేడివైపునకుఁ దిరిగి, సగము మూయఁబడియున్న ద్వారప్రాంతమున కరిగెను. గుమ్మమున కిటుతట్టుల నపుడు కూడ వాని యనుచులు కాపుఁ గాయుచుండిరి. ఇంచుక తెలువఁబడిన తలుపులుఁదా అతఁడు లోపలఁ బ్రవేశింప యత్నించినంతనే, చివారున కవాలము బంధింపఁబడెను.

“ఊగు! ఊగు! మంచి సరాధవమయినది. యజమాని నాహాన్వ

సిండినట్లు తన్నుఁగూడ విందునకై పిలిచినట్లు గుఱ్ఱపువాఁడు తలఁచెను గావోలు!" అని బయిబాఱు పలికెను.

"అతఁడు గుఱ్ఱపువాఁడు కాఁడోయి" అని మెల్లగ మేకిమనెను.

"అట్లని ముందు నాకుఁ గూడ కొందఱము నశశశుము కలిగెను. ఓ! చూడఁడు, చూడఁడు. అతఁ డెట్లు కిప్పులు వ్రొక్కిన కోతివలె చిందులక్రొక్కచున్నాఁడో! ఒకతెఱుగకదూఱుఁడు కవాటమునెట్లు గుఱుచు ప్రార్థమ తన్నుచు రోజును ఒడితితో బాగుచుండెనో! ఈవల నున్న వానిపంచారకులకూడ అతనితోఁ గలిసి తలుపుపై పిక్కిగుడ్డులు కురిపించుచున్నారు. కాని వారెంత తన్నుకొన్నను ఎంత కొట్టు కొన్నను, అతఁడుపుం బ్రద్దలగునది కాదు. అది యుక్కుతలుపు. ఓ! ఎంత అల్లరిచేయుచున్నారో చూడఁడు. చుట్టప్రక్కవా రందరు లేచి యిక్కఁ బర్వెత్తికొని వత్తురు."

"వచ్చిన మేలే!"

"ఏమి యబ్బురము! నున మేకమీఁది వారెంతను గ్రొందఱి కిగి పోలి నులను పిలుచుట లేదేల!"

'ఊరకంఁగము! మేకపై చావడి కిట్టి యొకటి తెఱువబడుచున్నది. ఎవఁడో ఒకఁ డెచట నిలువబడియున్నాఁడు.'

"అతఁ డెవరో వెచ్చు బాచి గుర్తింపఁగలిగితిని. లోనికిఁజరిసిన యువకు నడుసరించి పోయిన పరిచారకుఁడు, గుఱ్ఱపు వేషధారుఁడు కిటికీ క్రిందకి చనుచుండెను. వారెవో నూట్లాడు కొందురు."

"వా రేమిసికొందరో వినవలయును. - మెల్లగ నున కిటికీ కొంఁగము తెఱువుము."

సుందరి మేకపై నిలిచినవాఁడును బారిపక్షను గడు తత్తరమున నేదియో బ్రసంగించుకొనుచుండిరి. కాని రమ్యా భావయందు వారు మాట్లాడు కొనుచున్నందున, ప్రసంగమేమో మేకిము బయిబాఱు

లకు బోధపడలేదు.

“నాజ్జంటు దొరసాని, రాజులు, శిరవారికత్తులు - ఈమూపు రెవటి కరిగియుండును!” అ. మక్కి మనసు.

“చెప్పలేము. చూడుడు. మేడమీడి నెలకొన్న వానికి సాయమునల్పబడు గానోలు గుట్టపువాడు బండిని నరిగి కిటికీ క్రిందికి తోలుకొని వామును. పైకికి బండిమీడి కుతుకంట కంత కష్టముకాదు. వారు మొట్టాడుకొనుట మున్నెచిరి. ఇత మన కిటికీ మూసివేయుదును.”

“నీపూహించినది సరికాదు, మేడమీడివాడు క్రిందికి దిగడు. బండిమీడివారే మేడపై కెక్కినుండుచున్నారు. చూడుము! ఇద్దరు మెల్లగ బండి పైభాగమున కెట్లగ బ్రాకుచున్నారో. బండి మీడినండి వారు నేర్పన పైకికి జేరుదురు.”

“అహ! ఏమి! వారినాహనము! పైకెగబాకి కిటికీ పగులకొట్టి లోపలప్రవేశింప నుండుచుచున్నారు. ఏమి! ఆరుండిగుల ముండి ధైర్యము! వారు తిప్పక బందెపోలులే. ఎల్లయిన మనము దొంగల నామేడఁ జొరనీయరాదు. మీరడ్డుపెట్టని యెవల చుట్టుప్రక్కల వారిని బిలిచిగొని వత్తును. అందరికిని నేడు నిద్రాదేవత బాగుగ నావేశించినట్లున్నది.”

“నే నేల అడ్డుకొనెదను?”

“ఇప్పుడే వారిని బట్టఁ గలిగిన మేలు. దుండగులను పాటిపోనీయరాదు. నేనేవోయి అందరిని సిదురనుండి మేల్కొలుపుదును.”

యవకని పల్కులు ముగియకమున్న హతాశమాటు కోడికూత విసబడినది. తోడనే “కూనీ!” “కూనీ!” “బందెపోటులు!” “దొంగలు!” “దొంగలు!” అను కేకలు విసబడెను.

గుట్టపుబండిపై నిలిచి మేడమీడి కెక్క నుండువారియ్య

రాకేకలు విని అట్టే నిలువబడిపోయిరి. బయిటార్థ మేడ కిటికీ లన్నియుఁ దెలువబడెను. “అదెఱుచు లేచిరి. ఇప్పుడు మంచి తమాషా జరుగును” అని అన దగ్గుబాటిచేడ, మేడ యజమాని పలికెను.

నిమనములో నాకావున పెద్ద విల్లరి చిట్టెను. ఒకఁడు చెప్పిస్తున్న మున “ఏమిఁహోరము! ఎవటి మేడలో బందెపోల్లు కిటికీలు తెఱచి లోపలుఁ బ్రవేశింపుచున్నారు. వాలీసులను పిలుపుడు — “వాలీస్! వాలీస్!” అని కేకలు పెట్టెను. అప్పుడెందుడిమో “కూనీచేయుము, కూనీచేయుము — తుపాకీ పేల్పుము పేల్పుము” అని స్త్రీ స్వరము వినిబడినది.

“దుర్మతి! పోకము! పిలుపుము! ఇదె నీపొంగణచెడను. తుపాకీ తుపాకీ పవట!” అను వారొక శబ్దము వినిబడెను.

మేకీము బారిష్టర్దొంగపై దృష్టిపెలికి యుండెను. తాను దలంపని యీవివరమునకు దొర భయముజెందెను. మొగముజూచిన, వాని చిత్తము విచలితి మైనట్లు తోచుచుండెను. క్రోధముచే నతఁడు కంపించి పోవుచుండెను. అల్లరిచేయుచు చుట్టను గురుకూడిన వారి తఁడు పిడికిలిజూపుచు కిసులెట్టజేయుచు లేచిగాంధీశ్యముఁ జూపదొడిగెను. ఇతఁ వెలాయనముకిక్క వేలువెక్కువు లేనిని తృటిలో నాతఁడు గ్రహించెను. అతఁడు దేశమున బండి మీఁదినుండి ఒకఁడు నేల కుటికెను. మేడ యంతస్తుమీఁద నున్న వాడు చివాలన బండిమీఁది కుటికి మరొక దుముకన పేల్చెఁ బెట్టెను. అత్తటి హఠాత్తుగ బయి టార్థ మేడక్రింది గదినుండి పిస్తోలు చప్పుడు విన బడెను. బారిష్టర్ తడుత త్రరమున తన బలగముతో బండిలోనికుటికెను. వాని పరిచారకుఁ టోకఁడు బండి ముందుభాగమున కెగిరి విద్యద్యేగమున దక్షిణదిశగ కేకటమును దోలెను. నిమనములో నది అంధకారమున లీనమయ్యెను.

“వారిపోవుచున్నారు, దొంగలు పారిపోవుచున్నారు. వాటిపో

నీయకూడదు. తేనిగు తేనిమి వారిని బట్టినాడు. అదే ముందు పోలను వ్రేవను ఉన్నది. బండిని నిలుపుతేని వలెను! అని బుడార్లు అటచును మేక్కిమును ముందుకుకు బురికొల్పెను. బుడార్లు మేక్కిబలు రాజ వధముఁబడిరి. బొంబులను వట్టుకొనలెచును గుచుకొన కంత యాతు రత లేదు. కాని రాజుడు, చుండరి, అస్త్రశిక్షకులు - ఈముప్పు లేనుము నాలో ఎటుఁగనాతఁ డుత్తరతినిఁ జాయెను. వారా మేడచుండు బధిఁపఁబడినను, బుడార్లు మేడచు దిద్దెనున్న వారి సాయముఁ గొని వారిని విడిపింపవలయునని యుత్తరం యోజించెను. ఇంతలో నాతఁడీవటలోఁ గుదుర్పుకొనిన అంకిచ్చి అశనిఁమోల నిలిచెను. పిస్తోలు శబ్దమునిని, వేగమున బండివాడు వానిని లోలుకొనినచ్చెను.

బుడార్లు - ఇదిగో బండి. ఇంక వారిని వెంటదరుముడు.

బండివాడు - బొంబుయ్య! వా కెక్కినబండి సామాన్యము నది కాదు. దానిగుట్టయు పండువ వెంగుంది. శ్రేష్ఠముననిన. మంచి దమునను నాగుట్టలు పందెమున దానిని గొలువవేరదు.

మేక్కి మిఁక ముందుకుకు జరిలేను.

ఇంతలో పిస్తోలుశబ్దమునుగుఱింది చుట్టప్రక్కలవారియందుఁ గోఱాహల ముదయించెను. బుడార్లు మేడలోని వారందఱు తొక్క రొక రొక నీవలి కనుదెంచి గుమికూడిరి. ముందరి సాధమును పరిశోధింప వారి సాయముఁ బడయవెంచి మేక్కిము “ఈ యుద్భుత ఘటన మును నేను కన్నులారఁ గూఁతిని. ఈ దుండగ మేమో వానము కనుగొని తీరవలయును!” అనును.

వారిలో వృద్ధుఁ డొకఁడు గంభీరస్వరమున “అయ్య! తను రెవరు?” అని ప్రశ్నించెను.

వృద్ధుని వాగ్మంగికి యావకునికి కిన్న జరిందినను దానిని ప్రశ్నింపనీయక వారి నెట్టులయిన సంతృప్తి పరుపఁ దలంచి యతఁ డిట్లు నను. “ఇందేమియు నాకుఁ బ్రసక్తిలేనివాడి నగుటచే మీరు సందే

హిందుచున్నాను. కాని నేను మేకయ్యమూనితో నిండుకప్రసంగింప వలెనని నచ్చితిని. మఱిపోవుచుండ నుండనో అందెరొట్టులు బండి మీదవచ్చివశి. పాప మొనెడలొని వారికి సాయము నలుప నెంచి నేనిండు వేదముంటి. కొంతవరకు వర్జ్యమునకి నేను మేకల్లుడను”

వృద్ధుడు — ఓహో! వాణిజ్యమున వానికెంతో నేరున్నది.

బయిదార్లు మేడలొనుండు రోజుడు “మీమాతలు! కొరీయందు పనిచేయు కిగిలెనని నేను బాగుగ నెఱుంగుదును.” అనెను.

మేక్కిము — అటునా?

“మా యిద్దరకు కాల్య మైతికలదు — గొలాస్థానూ! అతని నీవుకూడ నెఱుంగుచువుకాదా?”

రెండవనూతడు — ఎఱుంగుదును.

మేక్కిము — అతడు నాకు విరుద్ధమిత్రుడు. నేడుతని మిత్రు లిద్దరు కర్మమునంగలకు మిగుల సంతసించుచున్నాను.

ఈవిధోలాహమించుక యడంప పిదప నుంగరి మేడలొనికరిగి పరిశోధనముగావింప వారు నెక్కామిరి నూతన మిత్రులిద్దరను దోడ్కొని మేక్కిము మేకమీదికెక్కి భోజనాగారమున బ్రవేశించెను. మిత్రులలో నొకడు దీపము వెలిగించెను. అందెవరును లేరు. ఆచటి కల్లుపై భోజన పాత్రములు విక్రమము వేర్పబడియుండెను. కాని అందేపదార్థము నూట్టలేదు. పైగడుగు తల్పు లన్నియు బంధింపబడియుండెను. మేక్కిము నూతన మిత్రు లిద్దరు యింటివారి నుద్దేశించి కేకలిడుచుండ నింతలో పోలీసు లచటికి వచ్చిచేరు కొనిరి. క్రిందనున్న వారు దొంగల వృత్తాంతమంతయు వారికి బోధ మయిరి. పోలీసుల సాయములేనిదే మేడను దాను సోదాచేయగా దని గ్రహించి మేక్కిము సహచరు లిద్దరతో గ్రండికి దిగెను.

రక్షకభటులు లోపల బ్రవేశించిరి. సాధాధ్యంతరము ఘోరాంధ

కారబంధురమై యుండెను. ఇంతలో బయిబాద్లుకూడ నొక లాంతరును గొని వచ్చెను. కచే, భోజనసృహము, ప్రసాదసాగారము మున్నగు తావుల పోలీసులు బాగుగ వెలికి చూచిరి. ఎవరను ఎవరును కానబడలేదు. పడవడి అందఱు మేడవెళ్ళి తట్టునగన్న ఉద్యానముఁ బ్రవేశించి, దాచి కలయ నెగురక జొచ్చిరి. ఎవరను దృగ్గోచరముకాలేదు. మేక్కిము అనుచరులు లాంకపైకెత్తి చెట్టు కొమ్మలను, చుట్టు గోడను బరీక్షింపఁబొడవరి.

“అదిగో గోడకొక నిచ్చిన యున్నది.” అని మేక్కిము కేకవేసెను.

“వారిపోయిరి ! గోడ కావల్సివైపున పెద్ద మైదామున్నది. ఈ పాటికి వారు కాలదూరము సాగిపోవుదురు” అని బయిబాద్లు పలికెను.

పోలీ సాకడు ప్రాకారమెక్కి పరీక్షించెను. అవశిష్టము గూడ నట్లే నిచ్చిన యొకటి నేయబడియుండెను. ఇంటిలోనివారు పాటి పోయిరని నృప్తముగ నందఱికి బోధపడెను. పోలీసుల యాక్షుణ్ణతయు వ్యర్థమయిపోయెను. అందుకూడఁవారి పేరలను ప్రాసెగొని భటానాయకుఁ డనుచరులతో నందుండి నిష్క్రమించెను. మేక్కిము కూడ తవపేరును విచారమును నొసగెను. కాని ఆ నాటి రాత్రి తానుచూచిన విపరీత పంఘటనముల నాతఁడు పోలీసులకడఁ బ్రకాశ మొనరింపలేదు. బయిబాద్లునకు తగుబహుగాన మొసఁగి తనకై నేని యున్న అద్దెబంపినెక్కి అతఁడు నెడలిపోయెను. పోవుతఱి నూతన విత్తుల నాతఁడు తన నిలయమునకు విందునకై యాహ్వానించెను.

2

ఆరాత్రి తాను గాంచిన విచిత్రపంఘటనము లాశ్చర్యవంఠ్రమనంశమునకుఁ జోటావంగుఁడు జిత్రమును విచలితముజేయుచుండ మేక్కిము నిజవాసముఁ జేరి పరులడెను. కాని కన్నులుమూసివను, విచి

ద్రావణముందే యశకు కేషించిన లేము గరువవలసి వచ్చెను. ప్రభాతమున నతడు కనులు మూసి కొని లేచెను.

అశకు కూడ అతఁ డాతఁడు జన్మభ్రాంతి చేకూర్చున యత్నించికనుక తాము యశకుతో విశేషమును గూర్చిన తలంపులే జిత్రమున ఒప్పులెత్తఁ నొడిగెను. “నాలుకశాలలో నిర్వచ మునలేన యా త్రికోక నుండి బయటకు దొర కహితముకుట నిజము. దొర కారినది యా రకుడి కౌశలమున రాబట్టు నర్థమిచ్చిరి. మరోమోహిని యగు నా సీనునిది కట్రవారుల సహకారణి యయి విచ్చిన్న హస్తముగు కాంకికు నఖి. కాని కార్యకర్షియగు రాబట్టుకను నామెకును సంబంధమేమి? ఆయనకుని కోనమై వేల నాకాలిత విహర్షిని లభించిరి? ఇక్కరి నడుగు నెట్టి బంధ నము లేకన్న మెడల నిర్దేశములుకము ఘటించ జాలనా? యోచించి చూడ యుండు డా తఁడే చేకూర్చుకొ డగినది, ఆమె దుష్కృతి యందు సహచరుడగినది నోచుచున్నది. ముగ్ధవృక్షయాయెన ఎలిసు కుమారిని రాబట్టు వండించివైదిరాడు. అతఁ డాకాలపవిత్రపాణి పశ్యమునందుంట కష్టముకాదు. దొంగల నాయకియయిన నా యపూర్వ నుండరియొక్క క్రేమాభిలాషి కానియెడల, ఆమెకుఁ జిత్ర విగ్రహ మొరలించకున్నయెడల, విడుదలఁబడసిన పినవ నామెనుగూడి యతఁ డదృశ్యుఁడు కానే? ఆనూపరంజి కింకోక రహస్యధావనముండి యుండును. ఆమె యా విగూఢ ప్రదేశమునఁ గన ప్రేమోపాసకుని దాది అతనిఁ గూడి సుఖవనధి మునుఁగుచుఁదేలుచు నుండవచ్చును. అహ! యోచించినకొలది నాహృదయము పరితాప పరిపూర్ణ మగు చున్నది. రాబట్టు అపరాధియకుటలో మాతలుఁడు అన్యధా తలంపలేదు. నేనే భ్రాంతిచేతస్కుండనయి యీదుష్టునిఁ గాపాడ యత్నించుచున్నాను. అహ! ఎలిస్! కనుమకోమలవృక్షయవగ

నీవు దేవునిగ భావించి యెడలచరణతంమున నీజీవన సర్వస్వమును నమర్చుగా మొనరించితివో అతియ నిర్భయ గుణముతోడని ముంచి వైతెను! ఇంచుకైన విరక్తములును లాలోచించి యీదుర్మార్గుల నీకు మును నమర్చింప దొంకొని నేనెట్టి మూర్ఖుడనైతిని! పర గుణము నీజముగ సంశయింపదగినది. చుండే సంశయించితి. కాని ఇహాలౌ దేవి వేఱుతలపును నామనసున జొనిసి, అనూచకులమున నాలోచ చిత్రమును కూడ మునుపటి తలపునకు ముట్టికైది, నిర్వాణోన్ముఖమైన ఆమె ప్రేమప్రసీపమున తైలమువోసినది. కడపన లేయి విరక్త ఘటన ములు సస్పృశయముగ రాబర్తునకుఁ బ్రతీహులములముకన్పట్టుచున్నవి.

అనుతాప పడిగ వ్యాకముడైన మేర్పిరిక తడకుక ఇహుల్టా దేవి కామ యస్త్రకేషికని విశ్వానభూతుకము నెఱిగించి, వివర లిని వాటికరిగి ఆమె మోహమురీచికను మలుమాయము గావించి నైరాశ్యపీడిత చిత్తుడైన పిగినరీ కాశ్యాన మునగవలెనని నిశ్చ యించుకొనెను. సంకల్పానుసార మాచరింప నతడవ్వలికి జనదిగు వలువలు ధరించుచుండ పరిచారకుఁ డగుదేవి ఎవరో పెద్దమరిషి ఆతనిదర్శన ముపేక్షించుచు విలువలవేది యుండెననితెలిపి వానివేళి యుంవొకి చీకనుంచెను. దేవి చికిత్సబడిగు విలాగన్ పేరుజూచి ఆతని రాక కేదేని ముఖ్యోద్దేశ ముండును యోచించి వానిని గొని రమ్మని యవకుడు పరిచారకుని కాజ్ఞయొసంగెను. వైకుంఠ మేక్కి మున్న యాగారమునఁ బ్రవేశించెను.

వైకుంఠ - హతాత్తుగ నన్నియజూచి మీరాశ్చర్యపడుచున్నారు కాబోలు.

మేక్కియ - ఆశ్చర్యమే కాదు ఆనందము కూడి పొందుచున్నాను.

“మీరస్తులగు నొకరివార్తఁ దెలువ వాఙింపనియెడల నే నీవని యమున నిచటికి వచ్చువాడను గాను.”

“ఇట్లు దేవిని గుఱించి చెప్పదు రనుకొనెదను. ఆమె యెట్లున్నది?”

“నాగుగ నేయున్నదనుకొనెదను. నేటియుదయమునుండి నేనామెను చూడలేదు!”

“వాపరామె లేవలేని యవస్థకుం దుండుటగాంచి మిగుల విచారించితిని.”

“అట్లయిన మీరామెను జూచియున్నారా?”

యవకుఁ డధరదంశన మొనరించుకొనెను. కాని యింక గుట్టునిలుపు కొను నుపాయములేదు. అతని నకల్పము వ్యర్థమైపోయినది. అత రంగముపలి భావము నాననమునఁ దోఁపనియొక అకఙ్క్షిల్లునెను.

“అవును, ఆమెను జూచితిని; కాని నేను మీమాట మఱువలేదు. ఆమెతో పఞ్చకాలము ప్రసంగింపలేదు.”

“నామాట వటింప కున్నందుల కామెను నేనేమియు మందలించను. దానివలనఁ బ్రయోజనము లేదు. ఆమె నామాట వినునదికాదు. మీపై నామెకుఁ బ్రీతిమొదు. చిత్తము నపుడపు డన్యథా మరల్చుచుండినయెడల సత్వరమే స్వస్థతచేకూరునని ఆమె యభిప్రాయము! — నేనిప్పుడామె పషయమై ప్రసంగింప మీయొద్దకు రాలేదు.”

“అట్లయిన నెవరిని గుఱించి ప్రసంగించుదురు?”

“రైదు నెలలకు మున్నొకనాటి నాయుంకాలమున నాటకాలము ములో మీకొక సౌందర్యకిలకను జూపించితిని. జ్ఞాపకమున్నదా?”

“చిత్తము.”

“మఱునాటి యుదయమున నాయువతి చతురతగుఱింపి చెప్పుచు నామె యుదంతము నెఱుంగ మీరు కుతూహల పడితిరిగదా! విదవ మీరామెను కలిసికొన్నారా?”

ప్రశ్నికు యవకుఁడెట్లున్నది గుట్టుబయల్వెట్ట దొరకొనక “మఱొకమా తామెను నాటకాలయమునఁ జూచితి” వ్రనెను.

“మీరామెతో ప్రసంగించారా?”

“లేదు. ఆమెతో నపుడొక విదేశీయుడు ఉండెను.”

“ఈవిషయమున నీకిది సందేహములేదు” అని పట్టాభి దనలో ననుకొని చికిత్సకుదు ముహూర్తకాల ముగిసి యేడయో యోచింపబడినది.

మేక్రిము — మీరాకాంత నెఱుంగుదురా?

“నాకు బంధితుడయిన వ్యక్తియొక్క దామనెఱుంగదు. ఆమెను గుఱించి అతడొక ముచ్చటైన కథను చెప్పినాడు. దానినిటాకు దెలుప నరుదెంచితిని. స్వచ్ఛంద విహరించును నానీయతిని రమ్య దొరతనమువారియెడ ప్రోహముహించిన మీదినులలో నొక తె!”

మేక్రిము అబ్బరము నభివ్రుంచి “ఏమి! ఇది సమ్మదగినదే! అనుందరినిగురించి మీమిత్రులు తెలిసినది సత్యమైన యుదాతమేనా?” అనెను.

“అతడు తెలిసినది సత్యేతరము కాజాలదు. ఇప్పుడే అది ఋజువు చేయఁగలను.”

“నుందరిమరల తనవలదుము కరుదెంచెనని అతడు తెలిపెనా?”

“తెలిసెను. దాని నెఱిగించుట కే నేనిపుకెచటికి వచ్చితిని. నిన్ననే యామె యరుదెంచెను. ఇప్పుడామె తన గేహమున నిన్నది.”

“మీమిత్రుడు పొరబడినాడు. ఆమె యిప్పుడా సాధమునలేదు.”

“నిన్న సంధ్యాసమయమున ఆమె యందుండెను. రాత్రి సమయమున నామె యవ్వలి కరియందును. ఇప్పుడా స్త్రీ పేరినునగరమున కేలయందెంచెనో ఎఱుంగుదురా? నహచరుల నావదనమున గలిసి కొనుటకే ఆమె విచ్చేసింది. నా కీయదంతము దెల్పిన వ్యక్తి నాకింటి మిత్రుని ప్రేమిడు. అతడు మీయంతరంగ మిత్రుడు డనుకొనెదను.”

“ఎవ రతడు?”

“రాబట్టు.”

“ఏమి! రాబట్టా!”

“అవును. ఈమనసునికి శుభముఁగూర్చుచున్నందునకు ఇయ్యట్లా దేవి నీశముగ ప్రమలోక పడి నట్టివును గ్రహించుకొనినా!”

“దేవి మితని హితకాంక్షి గును సంగతి నేనెఱుంగ నేయెఱుంగను.”

స్మిశములుఁ దైచిత్సరుఁ డిట్లునెను. “అవును — అవును — సంగతి గుఱ్ఱగమండ నామె మీతోఁ జెప్పియుండెను. తానొనరించు పూని కకు నేలంగీకరింపననిన నామెడ నామె యుచిశ్వాసమూని యున్నది. రాబట్టును వెతకి పట్టు యెను. మీరు మూల యిచ్చిపట్లు కూడ నేనెఱుంగును. నా కెదియుఁ దెలియకుండగ లేదు.”

“అర్యా! మీకేమిమిదిన్నారో నాకు వోధపడుటలేదు” అని మేక్రియు కలపితస్వరమున పల్కెను.

“మీరు కడుజాగ్రహమున వివేకిమయునది. దేవి నాకలతయు నవిస్తరముగఁ దెలివేసినది. అందుచే మమ్మువానిని గుఱింది ఏమియు పడుగఁదలఁచు కొనలేదు. మీరు మిక్కిలి యాతురతతో నెవరిని వెదకుచున్నారో, వారిని గుఱింది ముఖ్యవార్తఁ దెలుప వచ్చితిని. రాబర్చిపుడెచట నున్నావో నను బాగుగ నెఱుంగును.”

“ఏచటనున్నాడు?”

“అతనినిగుఱించిన జోక్యము మీకేమియు నక్కఱలేదని ఇతరు మున్నే కదా మీరు తేల్చితది. వానియున్ని నెఱుఁగుటకై మీరింత తొందరపడుచుంటి రేల.”

మేక్రియు మస్తకము నవనత మునరించెను. చికిత్సరుఁడు రహస్యమును జాలవలయు భవించెననియు, దేవి గాతఁడు విశ్వాసభాజకుడగుటచే నామె నిశాఢోదతమతము దెలిపి ముందుననియు యవకుఁడు గ్రహించెను.

ఓకత్తరుడు - నయననరుడు. నిన్ను తాత్పర్యము నిన్ను
 త్రువను నానించి నేని నానునకు తాత్పర్యము. తనకు నానించి నేని
 నానెను. ఇందు మిగుల నేని తాత్పర్యము నానించునట్లును. తనను
 కొంటెకేరి, తాత్పర్యము నేని మునునకు నేనునును తాత్పర్యములు
 దును. నాని మునునకు నానించు. నానించు నేని. నున్నాడు.
 నాని నిన్ను బయటకు నినిచ్చి నినిచ్చి నేనించు నానించులు
 దును. అతను నినిచ్చియుని మునునకు నానించు. నాని
 మి మునునకును నున్నట్లు. నానించు నానించు.

“సజ్జనుగ వాల్మీకి”

“మంచిది. ఇప్పుడు నుంచికొన్ని శత్రువులను తొలగించవలయును. ఇప్పుడామె తన రెండు పక్షాల్లో నొక వానియొనగొన్నదిని తూచుచున్నాను.”

“వధచర్మమందలి నక్షత్రముల వామ భాగలి నక్షత్రములు”

“అట్లేన నామె కార్మికత్వము చేసితి నని చెప్పి యున్నాను. కావునకు మన మరుగవలసియున్నది.”

“ఎవరు?”

“నేటి గాత్రోదయ చీకటిపడిన పిదప బోవునము. మన మాస్త్రీయులు సొచ్చుట లోకుల మాడరాదు. ఈచి కుత్తరమునఁ గల పత్రముందాకు యిచ్చుచున్నది. ఆపత్రము మీరెఱిగి నుండును”

“ఏమి అక్లిష్టమందరి యాపాడు శైలమంద వసి చుమానా?”

“అవసరమైన నా మెరత్నా కారవిధు పితమయి, లోకల చిత్తము నాకర్షించును. లేక బికారినే వేషముధరించి మార్గముల వెంటఁ గ్రుచ్చుచు బిచ్చమెత్తఁ దలంచును. స్వార్థసిద్ధికి విద్రోహపరతంత్ర తన విలాసిను తెట్టివదిలై న వెనువీరుడు”

“సిక్కుముగ వారి చరిత్ర మధ్యతముగ నున్నది. నుండరినిగనుటచే

మీరిన్ని వికటములను వాడుకదేయు టాన్నిచ్చుముగఁ గోచుచున్నది.”

“మిత్రు! చాస్త్ర అమెదు గతినిగఁ జూచుననుకూల నాకుఁ దెలియవచ్చినది. ఒకప్పుడతఁడాసుదరి కలపుఁబూర్తిగఁ జిక్కువడి, ఉన్నప్పునిలె నుచుండు. కాని విఘోషియు తెగఁబడినది వఱతయని యెఱిగినవెంటనే హృదయమునుఁగి అతఁ డాప్రణామచేరిమరుదుచివ్వేనాడు. ప్రాప్తించామె కెట్టి యాపదయు ఆపాదించనేరదు. ప్రేమాస్పదనిమ్రాల ప్రాప్తియుగ నిజకళియుల నృశంస శ్రమోదంతముఁ దెలుపుదు అమె సంతోషమునుఁదెలిసి.”

“కొకఁడూదు జరిగిన చౌర్యమును గుఱించి ఆమె ఏమియుఁజెప్పలేదా?”

“లేదు. గతకర్మము గ్రమ్మకాలమున నామెకు న్నేహితునితో నేర్పాటు కలిగినది. కలిగిన వానికి కేళిమఁదే యియ్యంగతము జరిగినది. - సతే, ఆమాట కేమి బూచుటకి రాకలగుచున్నారాలేదా?”

“తప్పు రాకలగుచున్నాను మరదిష్టత మెకటఁ గలిగొనవలెను?”

“సర్వసంతు రాత్రి రెండుయూదులు లప్పుడు నన్నుఁ గలిసి కొనఁగలుగుదురా?”

“అఁ”

“యనినది. అందుండియే మనయు పుండఁగృహమున కరుగుచుము”
ఏవిధమున నుంకరిం జేరజరవలెనో పదపడి నారు ప్రసంగించుకొనిరి.
మాటల నందర్భమున కేక్కియు “ఇయట్టాదేవి యధీనమునఁ బని చేయు వారందఱు విశ్వాసయోగ్యులేదా?” అని యడిగెను.

“అందుకు సందేహమేమి? ఆమె కోసకమై ప్రాణముల నర్పించుట కైన నారు వెనుదీయరు.”

“అమె యాశ్రయిక్షకుడు కూడ విశ్వసనీయుఁడనియేనా మీయభిప్రాయము?”

“అతడును అందరివంటి వాడే!”

“నేనాతని నొక్కరుని మాత్రమే చూచితిని. అతడు పోలంకు నీచువాడా?”

“అవును. మిగుల నుత్సాహము కలవాడు. అతడు విక్రోహుల దళములోని వాడుకాదు”

“సుందరికిని అతనికిని ఎట్టి సంబంధము లేదా?”

“వారిరువురకు నెట్టిసంబంధముగాని ఎందుకూడను! అతడెవరికిని అగును వాడుకాదు. కాని, ఆర్యా! తామిట్లు ప్రశ్నించికో?”

“సుందరితో వానిని జూచివల్లుజ్ఞాపకము వచ్చింది. ఇప్పుడు వేషము మిగుల నాడ బగముగా నన్నట్లుగా కూడ జ్ఞాపకము. ఇక వేళ పొరపడితికేమో తెలియదు”

“ఓజముగఁ బొరపాటే. అతడు రాజపుత్రవేషధారియై వచ్చినను సుందరి వానిగూడ బహిరంగమునఁ జరింపదు.”

వైద్య - సుందరి నిలకుము దనుక నాతడుకూడ చనెనని యూహించి రనుకొనెదను.

“ముందట్లే యూహించితిని. కాని, యిప్పుడు కేవల్లు తలఁపను”

హఠాత్తుగ భిషక్కు నయనద్వయము ప్రదీప్తమై పోయెను. ఏదేని గూఢ విషయమునకు పలముప్రయాణముఁ బడఁకుఁ జాల దినముల నుండి యుత్పించుచు, ఇప్పుడువాని సందఁజాలెనని చూచుచారికిఁ జోఁచురీతి వానిమొగము కన్పట్టెను!

చికిత్సకుడు - ఇప్పుడు చదివవలెను లేకుంక మన మీపని చేయవలయును. నడిరేయి యగునదికి సర్కసులోఁ గలిసికొనవలెను. ఇదే నిశ్చయము. ఇంక నేనరిగెదను. చాలమందిరోగులను జూడవలసి యున్నది.”

“తప్పక సర్కసువందుఁ గలిసికొనెదను.”

“మంచిది. ఇకాల్లా దేవి వల్లెమాయటకై చనును. నేడు వర్షము కురియచున్నది. తోడ్పడకే శీతవాతులగు కూడ ప్రబలమైందికాని, దేవి తనవయన మాపునదికాదు. ఇప్పుడు పరిన్నర గంటలాయెను. ఈపాటికామె గమ్యస్థానమున జేరుదును. ఆమెను మనము తేపు కలిసికొండము.”

ఇకాల్లా దేవి స్థానాంతరమునకు జరిగిన కతన మేస్సీయు పూర్వ నంకల్పును పరివర్తించి మామెను. చికిత్సకుడు నిష్క్రమించునకే, అక్కడు మాతులాలవామన నిలిచెను. వర్షస్వాసని జూచి, “తండ్రీ! విచ్చేసితివా? నిన్ను గుడిట కొన్ని విచిత్రవార్తలను విన్నాను” అనెను.

“అశేష! — నేనొనరించిన శేష!”

“చాలగా నొనరింకితివి! రాబట్ట నిర్దోషియనియు, నిర్దోషక ముగ నతడు నిర్వాసికుడాయెననియు నీవు నాపుత్రికి జెప్పితివి. నీ నడుపులను నిశ్చయించి, విగతరీతి పరిణామనూకుట కామె యిపు డీద కొనుటలేదు ఆమెనాము నిన్నయై, యందునని భయనంత యయలు జేక ఆమె వ్యాధిచూచున్నది. ఆమెనిశ్చయమట్లే యుండుచో, మామార్చ్యో సుఖజీవనములపై నిరశనార వోసివల్లుబ్బుచు, గర్వమున మెలకెడి జాతులకు మాయుకపురమాటటుండ, నీ నేస్త కాని యాశలక్ష్యము నడుగంటజేసితివి. ఒక్క యాఘాతమున నా కూర్చితనముభావిసాఖ్యమును నష్టమొనరించి నీ వేల పూచుకొని వాపు? కన్నవానివలె ప్రేమతో నిన్ను బెంచుచు వచ్చినందులకా తండ్రీ! నీవుకు నాకట్టి ప్రతీకారము గావించితి?”

“నిజముగ నేననుచిత మొనరింకితిని యొప్పుకొను చున్నాను.”

“నీవు తలపెట్టిన దంతయు, నిట్లు తప్పింము నొప్పుకొని నంతనే తీటివోవునది యనుకొనుచున్నావా?”

“అట్లునుకొన చుండుటలేదు. నేనొనరించిన బెయదమునకుం దగు

ప్రాయశ్చిత్త మొనరింప నశక్త్యయే యదాకించదితి. నా యుద్ధేశము విఫలము కానేరదు. నేనీ విషయమును జేసిగోరెననక మున్నప్పు టేమన నంగీకరించి ఈ మాటోహ్వయము - నానాట నున్నాను”

“కార్యము మించినది. నీ వల్లదు ప్రముఖ జ్ఞానస్థుల కుమారికి
దెలిసినది, ఇప్పుడామె నీ మీటల జేసివెళ్ళును.”

“ప్రత్యక్ష ప్రమాణమును బడసి యెవరి, నావిడవు నాలిది నిశ్చయముగ నామె ప్రస్తుత సత్యమును మూర్ఖునియనుచు. మంద నమునుండి పక్షముల పేరిక నహించిరి రమణేన నాన్వర్తి సహ కారియనియు, ఆమె ప్రేమ భిక్షకుడనియు రూఢిపడచుటకు వలయు ప్రమాణములు నాకిడనున్నవి నేనవును చెప్పబోవు గూఢవృత్తాంత మును విని మీరు మిక్కిలి యిక్కడ బడికయాచరు. ఇవివెట్టె నుండి వశ్రయల బరణి, ఏబరివేరి నాణెమల నోలుకట్టి అపహరింపబడికము గొక్కిమాటు చొర్యయత్నము జరిగియున్నది. విగనరీ, నేను, అందులకు ప్రత్యక్ష ప్రమాణమును బడరికిమి.”

“రక్షిషయమును నాశ్రమి మీ రేల చెప్పిరి కాదు?”

“విగనర్ ఔషధమ్యమించెనుగాని వలదని నేనే వానిని నాశించితిని.”

పదంపడి యువకుడు చిన్నవాస్త్ర సృష్టాంతములతో మూతులు
నగుఁ దెలిపెను. అత్తజీ నేవకుఁ డగుచేంచి “బారిషపు దొర మీ
కొఱకై వచ్చి, వేచియున్నాఁడు. - మిక్కిలి యవసరమైన పనియున్న
దట” అనెను.

మేక్రియ - రమ్మని అతని కినుమతి యొనంగుచు, మీ దివ్యమైన సంగీతమొనరెడి, నేను దాపున నుండును. అతడు మీ పూర్వకార్యదర్శిని గుఱించి ఏదేని చెప్పరచ్చ ననికొనియు.

“నీ పట్టుకు కొంటేవేళ! నాది అతని నిత్యము చాల జరుకో
నున్నది. అందుచే నతడు కొత్త పనిమీద వచ్చి యుండును.”

“గొతీ పవిత్రమైన చాలేకని నాయభిప్రాయము. మీ పిల్లలు ప్రసంగి చుకొను తటి నన్ను, గూడ నిందు కూరుచుండ నిచ్చితినని, క్రొత్తన గతు లెక్కని మీకుఁ దెల్లము కాంగలవు.”

“ఒక కళ ఇతడు రహస్యముగా మూటాడఁ గోరిన యెడల కీవు పోయి నాగదిలోఁ గూర్చుండుము. వినప నీవిషయమున మనము మాట్లాడుదము.” అని కొతీపతి దొరకు గొనిరమ్మని పరిచారకుని కాజ్ఞ యొసఁగెను.

దొర ప్రవేశించి, అభివాదము మొనరించి, “అర్యా! నేటి సాయంత్రమును మును కేను న్యక్షేపమున కరుగుచున్నాను. పోవక మున్న మీ పిల్లన మభిలషి చి వచ్చితిని.” అనెను.

“నీ కుచేయుడు — ఇతడు నా మేనల్లుడు. మీ రిట్ల పడి నచో మనము మూటలాడు కొను నపు డితఁ డెందుఁ గూరుచుండును.”

“ఇంతకు ముక్కొకమాటు నే నీయువకునిఁ జూచితిని. నే నిప్పుడు చెప్పిబోవు వృత్తాంతమున నీతనికిఁ గూడఁ గొంత సంబంధమున్నది. అందుచే నీతిని నిందుఁగాంచి, మిగుల సంతులించుచున్నాను. — నేను పేరిను పడి పల వెడలిపోవుచున్నానో మూరెఱుంగుదు రనుకొనెదను.”

“ఎఱుంగను.”

“మా ప్రభుని ప్రాణములఁ దీయ మఱొక కుట్ర గావింపబడినది. విద్రోహు లతఁడుండు ప్రాసాదమునకుఁ జిచ్చు ముట్టించిరి. అదృష్ట వశాత్తు సామ్రాట్టు జీవములతో నీవలబడెను. కఠివము సైనికులు మాత్రము అగ్నియందు మరణించిరి.”

“ఎ.త ఘోరము! దలపెట్టిరి! ఎట్టి విద్రోహముఁ బూనిరి!”

“ఎట్టి విద్రోహుల సణప నిశ్చయించి, మా సార్వభౌముడు, ప్రభుభక్తిపరాయణుల నాహ్వానించి, వారిసాయముఁ గొనుచున్నాడు. అట్టి వారిలో నేనొక్కఁడను.”

“మీరు మంగళమగుగా! ముడుతల భస్మప్రాణముల గొను సరాధములై ధిష్ణుగవండవమురకైన వస్తువు. ఇప్పుడు మీనిత్రముఁ ద్రొకొనవచ్చితి రనుకొనెదను. ఇప్పుడే మీకు దాని నొనగుచును.”

“పైకమును తీరికొనుటకే గాక, మఱొక విషయము గుఱించి మాట్లాడుటకై కూడ వచ్చితి. రెండేళ్లనుండి నేను పేరు నగరము దేల వెసిండుచున్నానో యెఱుఁగురా?”

“ఇంక నుఖముగ, స్వచ్ఛందముగఁ గాఁముఁ గడువచ్చితి రనుకొనుచున్నాను.”

“మీరు పాపపరిగారు. దొరతనముఘోరి యాజ్ఞ నొదలఁబూని విద్రోహమునకుఁ దొడరిన విలాసినుల జాడలఁ ద్రొవ్వవచ్చితి.”

“రాజ సీతి పిశారములగు మీవంటి వారిపై నీకర్తవ్యమిది మీ రాజ్యము కడుంగడు సముజశృంగార మొనఁపెడు.”

“కీవలము రాజసీతిజ్ఞులవలన సీప్రకార్యము కొనసాగలేదు. నేను మాదేశ రాజు మాత సహచరుణినుగాను. మాదేశ రక్ష కోద్యోగుల ప్రతినిధి. పోలీసు శాఖకుండునువాడిను.”

మొగము విడిచికొని, “ఏమి మీరు పోలీసు శాఖవారా?” అని నర్తర్యు వల్కెను.

“మీరు నేనొనఁగిన నగలపెట్టెయు దత్త్యనకములైన వక్రములు కొన్నికలవు. విదేశముండు దాగియున్న విద్రోహుల పేరుల పట్టిక, వారు కావించు కుట్రల వివరము, ఆంధ్ర విశేషకరింపఁబడియుండెను.”

“ఇట్లని నేను ముందే ఎఱిగియున్న యెదల, — ”

“— నాపెట్టెను దాచకపోవువాగు. — అట్లని నేను ముందే గ్రహించితిని. వక్రముల పేటిక అవహరింపఁబడెన గదా. మీయిది సమున్నతవిశేషము నుద్యోగులలో నొకఁ దానంగతనమునఁబడినది. మీరు కూడ వట్లే తలఁచి, మీకార్యదర్శిమగు రాబర్ట్ అసని

గావించెనని చెప్పియున్నారు.”

“ఇప్పుడు కూడ నే నట్లే తలచుచున్నాను. ఆవంశనమును రూఢిపఱచుటకు వలయు ఋషివ్రత నా మేనల్లుని కడనున్నది.”

మేస్సెయు ముఖమున దీనదృష్టి బహు దొర “అయితే! అట్లున నాయనచూసినది మిథ్యకాదు. ఇతడుకూడ సేకృత్యమున నున్నాడు.”

“ఏమనుచున్నారు?” అని మేస్సె మించుక ప్రశ్నించుననెరిగెను.

“ముందుగ నే జెప్పవలసి వచ్చెను. మీకంశము బోధపడును. రాజుడు చౌర్య మొనరించిన విద్రోహుల సహకారి యగుటకు దగు ఋషివ్రత నాయొక్కదేవుని. నేనాతని శతకపట్టి, చాల దినములు నాయూవాసమున ఉండునని యాశించితిని.”

“ఇట్లు నాకు జెప్పితిరి కాదే?”

“తెలుపవలసిన అక్కఱ లేక పోయినది. ఈవిషయమున గావించవలసిన పరిశోధనాభారమంతయు దాము నాపై బడవైచితిరి. నిజాపరాధమును వానిచే నొప్పించనూహించి, అతని మీకప్పగింప కుండి నందుటకు సంకల్పించుకొంటిని. కాని నిజహితవర్ణమువలని భయమువలన నతఁ డేమియు బ్రకాశము కావింపలేదు! అందుచే నాపంతలము సిద్ధిపడలేదు.”

“ఇప్పుడాతని నేమిచేయఁ దలచుచున్నాను? ఈనగర పోలీసుల కతని నొప్పించఁదలఁతురేని, నేనందుల కధ్యంతరము పెట్టక. కాని—”

“అతఁడు పలాయన మొనరించెను!”

“ఈసార్తఁడెరిపి, నాకు మీరెవరేని యపకారము గావించి తిరి. ఇప్పుడు నేను జాగరూకుడనై యుండును.”

గత రేయి చిత్రభుటనమును, రాత్రి పలాశునృతాంతమును విచలముగఁ దెలిపి, దొర యిట్లుచెను. “మాజేశస్థునివలె బ్రచ్చును నేషియై వచ్చి, నన్ను మోహించినవాడు విద్రోహులలో నొకఁడని

నాకిప్పుడు తెల్లనుయినది."

"నేను నరిగి గ్రహింపఁబడితిని." అని యావకకుడు వత్సెను.

"అట్లైన, మీరితని నెఱుంగుకూరా?"

"ఎఱుంగను గాని చూచితిని."

"అరుగ్రహించి అతని నెఱుంగ జూచితిరో తెలుపుకూరా?" అని దొర వ్యంగ్యపూర్వక పోజువ్యవహరమున అత్తెను.

"నన్ను మీతోఁ గలసి అతఁడు పశుబలమున భోజన మొనరించుచుండఁ జూచితిని. నాటకశాలలకను నేను మీవెఱ్ఱుఁటి వచ్చితిని."

"అట్లైన, మీరు కూడ అవసరపరిశోధనము నలుపుచున్నట్లు తోచుచున్నది."

"అట్లే తలఁపును. రహస్యమును భేదింపవలెనన్నఁ జరిశోధనము నలుపుటనిచార్యము కాకా?"

నర్జర్యు - యవకా! ఎంత -

దొర - అతని కడ్డురాజుడు. - చెప్పగలఁచినఁ దానిని జెప్పనిండు. అతనిని గొన్ని ప్రశ్న లకుకవలయును.

"నే నెంత దూరము విమర్శనసరించియుంటినో యెఱుంగ గోరుచుంటిరనుకొనవలయు - అయ్యా! నేనంతయు నెఱుంగును. జరిగినదంతయుఁ గన్నులారఁ జూచితిని."

"మీరు కను ధన్యులు. విద్రోహులు యోగ్యుడైన ఒకనవాకారిని బడసిరి."

"విద్రోహులకును నాకును పట్టి సంపర్కములేదని తాము బాగుగ నెఱుంగదురు."

"లేదు." అని మీరు నొక్కి చెప్పఁచుట, మీమాటను నమ్మి తీరవలెను. సావము నాకుఁ దోడ్పడుటకే మీరు నడికేయివలెకు మేల్కొని యుండిరాకాబోలు!"

“అట్లు ప్రసంగింపకుడు. మీ రొక వ్యక్తిని బలవంతముగ బంధించితిని వింటిని. అతడు నిరపరాధి యని భావించితిని. మీ రాతని బంధించి ఏమి చేయుదురో ఎఱుంగఁ గాతుకవడితిని.”

“మండిది - ఇతడు రాబట్ట విషయమై మీయభిప్రాయమేమో ఒకమాట నిశ్చింతమరా?”

“గతరాత్రి తన చాతుశ్యము చూపి నమ్ము వండించిన రమణి కాతఁడు మిత్రుడు.”

“బాగు! బాగు! చౌర్యము, గృహహారము నిరహశ్యమున్నగు ఘోరదుష్కృత్యముల దాడిశేతన విద్రోహులలో నామె యొక్కతె యని మీరు కూడ విశ్వసించుచున్నారా?”

“జిమ్ముగ నట్లే విశ్వసించుచున్నాను. అందులకుఁ దగు ఋజువులు కూడ నున్నవి!”

“అ వేమో తెలిపుదురా?”

“తెలిపినదన న ఘోషము! ఇతఁ దేశమునకుఁ దిరిగిరాని నిశ్చయముతో మీ రిందుండి వెడలిపోవుచున్నారు. కఠినయన ఘటనముల వలన మీకుఁ దెలిసిన విధమున సిద్ధాంత మొనరించితిని. వాని నన్నియు నిప్పుడు విశేషకఠింపఁజేయుచున్నాను. గాఢార్థన కీర్తనాగతన మన సంబంధ మున్నదని నా దృఢవిశ్వాసము. మాయలాడి మీ దేతులకుండి అపరాధిని దప్పించివైచినది. ఇప్పు డతఁ డాసుంకరి చెంగట నున్నాడు.”

“తగు విషయములనే గ్రహించితిరే!”

మీకంటె నధికము గ్రహింపలేదు.”

“రాబట్ట రహ్మాదొరతనమువారియొక విద్రోహము పూననో, లేదో కొనెరి కక్కటలేదు. కాని వర్జ్యముగా రతఁడొనరించిన చౌర్యమునకుఁ దగు ప్రమాణముఁ గోరుచుండె ననుకొనెదను.”

వర్ణము - నిక్కము వచించితిని. కుట్రల నెఱుంగు కాతుకముకంటె దొంగయని నిశ్చయించుటకు వలయు ఋజువును యోజించుచున్నాను.

దొర - అతడు నాచేతులలో బడినపుడు నాల్గులవలె వాని యొడలంతయు బరిక్షించితిని. అతని జేబునందే పంచేల నాణెముల నొట్లకట్ట యొకటున్నది.

“అ కట్టయే నా మంగనమునుండి అవహరింపబడినది. ఇది తీవ్ర ప్రమాదమే!”

మేకీము - అట్లవి నే నవలీలగ విశ్వసించజాలను.

దొర జేబునండి నొట్లకట్ట నీవలికి దీసి “ఈకట్టను చూడుడు. రాజ్యక్షణమునకి నేం బుచ్చుకొనివుడుకూడ నిది యిట్లే యున్నది.”

మేకీము - ఇది యే యనుకొను తెట్లు?

వర్ణము - ఈవిత్త మెందుండి వచ్చెనో ఋజువుతో విశద మగునంతవఱకు నీకిది గ్రహించు.

“ఈవిత్తము నాదికాదు. దీనిని గైకొనుట కిష్టపడలేని బీద సాదల కిప్పుడే దానముగావించెదను. రాబట్టు దానప నాపాపిం దీనిని నేను సంగ్రహింపజేడని ఋజువుపఱచగలక.” అని దొర కార్యదర్శి జేబునందు దొరకిన పత్రమును వృద్ధునిచేతి కందించి “ఇప్పుడియ్యత్రమునుగుఱింపి ఏమి యోచింతురో చెప్పు” డనెను.

జాబునుచూచి, కొంతటి “ఇం దెవరి స్వాత్మరములు కేపు; ఊరు పేరులేని ఇట్టి యత్రముద్యారా పెద్ద యుత్తము బదులు తీర్చబడు నని నన్యుజాలము - యవళా! నీవేమందువు!” అనెను.

“కార్యసిద్ధికోసరమై, ఈకమ్మ నృప్తింపబడినట్లు నాకు దోచు చున్నది.” అని మేకీమునెను.

కొంతటి - వర్తకులందుఁగాని, విశేషవిత్త మిచ్చి వుచ్చుకొను వడ్డీవ్యాపారస్తులందుఁగాని రాబట్టు జనకున కెట్టి విశ్రుతులు లేరు. నను

ప్రేమివారిలోఁగాని అన్యులలోఁగాని ధనవిషయమున నశఁ జెట్టి సంబంధము కలుగఁజేసికొనువాఁడు కాదు. ఏ న్యాయపరమైనను దొంగబానిస వ్రాసి ఏబదివేల గాజెముల ఋణముచేర్చును.”

దొంగ — ఈ యుత్తరముఁబట్టి చూడ న్యాయపథమున నీవిత్తము రాబట్టు పడవొంది కాదని స్పష్టపడినది కదా!

కొత్తపతి — స్పష్టపడినది.

దొంగ — మీ యభిప్రాయములలో నొకఁడు పూరిన దుండగ మునకుఁ దగు శాస్త్రిగ నానిని బీల్చి పిప్పికేముటకు వదిలిన అత్త మును మీకిదే యిచ్చి గోవుచున్నాను. ఈ యుత్తరమును, విత్తమును మీయొద్ద నుంచుకొనుఁడు.

“అమ్మ! బుచ్చుకొని నేకేమి చేయు?”

“ఏమి డిష్టమో అప్పుడు నానముఁ జేయుఁడు. ఇత సెలవు. మరల నేనీజేతమునకు గాన, మీకుమారికి నాయాశీర్వులు తెలుపుఁడు. మీ కన్నతి కుఁగుగాఁ!” ఇట్లని దొంగ మేక్కిమునుద్దేశించి, “అమ్మా! రాబట్టు నొద్దరింప శుశ్శించు వారి ననునరింపకుఁడు. వారు మీ ప్రాణములు దీసివేయుదురు. నానలహా పెడచెవిఁ జెట్టుకుఁ” డని, అంగుండి నిష్క్రమించెను.

కొత్తపతి — ఈ పాపపు విత్తమును నాకడ నుంచుకొనఁజాలను. తిరిగి దీనిని దొంగ కిచ్చివేయు టుచితము కాదా!

మేక్కిము — తొందర పడకుఁడు. విత్తమునుగుఱించి నాకుఁ గూడ మొదట నించుక నంది యము కలిగినను, దొంగ విశ్వసనీయుఁ డనియై, అతఁడు ననించినది నిక్కమే యగుననియు నేనిప్పుడు యోచించుచున్నాను. రాబట్టునకుఁ గళంకము నాపాఁపించుట కాతఁడే యీ మొత్తము నిచ్చిపోయెనని మీరూహించుచున్నారా?”

“అతఁడు నత్యమే వచించెనందువా?”

“అవును. ఇప్పు డీయుత్తరము చ్రాసిన దెవరో యూహించ వలెను.”

“రాబర్టునును, విక్టోరియానును గాఢమైత్రి యున్నట్లు మీరు చప్పిన యదంతమువలన దెల్లమగుచున్నది. కాని, ఈవజ్రా నీ వొసరించినయవతారము మావగుకెట్లు? సత్యమునకు నీమహిమికి నొక్కచెప్పవలెను. ఇప్పుడు నాయుత్త యెట్లున్నదో నీవెఱుగవు. నా బ్రదుకు దుర్భర మయిపోయినది. కుమారి చాలమైత్రుడైనది. నిద్రహారములు విడిచి, దుర్మతమైన మనస్తాపమును లేదవలులు విచారించుచున్నది. విగవరీ విగతజీవుని కైవడి యుయ్యెను. వాతా శుద్ధి యతఁడున్నాడై పోవుచని భయ మందుచున్నాను.

“నా కొక దినుము గడువించు — ఇరువురుకలగూడ నేను సంతులస్థయుఁ జిక్కగ బోధపఱతును.”

“అలన్య మేల! రమ్మ! కుమారికడ కలుగుదము.”

“తొందరపడకుడు. నేడు సంస్థానంతమున హితులతోఁగూడ రాబర్టును బట్టి తీరవలెను.”

“నీ కీసావాస మిందులక? దొర యేమనెనో మఱచితినా?”

“భయములేదు. నాశ్రాణముల నెవ్వరు దీమును.”

“ఎట్టి విక్టోరియాలు! రమ్యాసామ్రాట్టు దివ్యభవనమును బుగ్గి గావించిరంట!”

“నేను సామ్రాట్టును గాను. రమ్యాదేశస్థుడను గాను. వాకేవియు భయములేదు. ఒక్కడని పోయెదను.”

విచారస్వరూపవైకా యనుపట్టున్న విగవరీ యప్పు డవటి కలు జెంచెను.

గోతపతి — ఓ! రమ్మ నీతో చూట్లాడవలసియున్నది.

విగవరీ “వైకా సెలవిండు” అనెను.

“మందనమునుండి ధన మవహరింప ముందొకమాటు యత్నము జరిగిల్లు చెప్పతివి కాదేల? విస్మయము నభిసంపాదము. నా కంఠము దెలిసినది! చిన్నహస్తోదంతము నంతయు మేక్కిము నాకుఁ దెలిపెను!”

“తమాట నేను ముందే చెప్పవలసినది, కాని దానిని గూఢముగ నుంచుము! అతఁడే నన్ను బలవంతపెట్టె” నని విగనరీ తత్తరమునఁ బలికెను.

మేక్కిము బాగులు ముడిచివైది అతని మొగము పరీక్షించెను. మిశ్రునిపై దోషభారమంతయుఁ బడవేసి నిజాపరాధమును బ్రతి పన్న ముసరించుకొనవలెనను వాంఛ అతనికి మిక్కిలి కలదని యువకుడు గ్రహించెను.

కొత్తపతి - అట్లని యెఱుఁగుదును. అందుచే నీపై నంతగా గోపించుట లేదు. ఇపు డీరోట్లకట్ట నొకమాటు పరీక్షింపుము!

నోటులను లెక్కబెట్టి అతఁడు “వేయినాణెముల నోటు లేబది యున్నవి. ఇవి ఎచట లభించెను?” అనెను.

“ఇవి నామందనమం దున్నవి. మూల గుండునూదితో మొదట నెల్లు గ్రుచ్చబడినో, కట్టఁ జూచినంతనే స్పష్టముగ బోధపడినవి. దొంగతన మెట్లెవరివలన జరిగెనో యిప్పుడు తెల్లమాయెను. ఈవని తా నొనరింపలేదని తెలుపుట కిది రాబట్టు కెన్ని వేల గుండెలుండును!”

“అతఁడే -”

“అతఁడే యీవని చేసియుండెను. ఇపు డాతనిఁ బట్టి పాలీసులచే నంకెలలు వేయించవలెను. అతఁ డిప్పుడు పేసునందే యుండెను. వాని దుష్కర్మమునకుఁ బ్రయాణము మా చేతులందే యున్నది. అతఁడు జనకుని మిత్రులలో నెవఁడైన ప్రాతఃఖణముఁ దీర్చి దీసి నాతఁడకడ కంపియుండునని నీవు యోచింతువా? - ఇట్లన నతఁడు

సాహసించునా? ఈ భావము వెలిబుచ్చుచు, అశోకాక దొంగజాబు వ్రాయించెను. ఇదిగో ఆ యుత్తరము. దీని జరివి నీ యభిప్రాయ మేమో చెప్పుము.”

లేఖఁ బాడఁగనే విగసరీ మొగ మేలలో వెల్లనై బోయెను! కత్తి వ్రేలు వేసెను, నొక్క రక్తప్రజ్వలము వడస ట్టకవి యానన మంతయుఁ దెల్లవారిపోయెను! కంపితచిముల సతఃకు కమ్మను గైకొని యిల్లనెను. “ఇది వట్టి మోసమని తెల్లనుగుచున్నది! రాబట్టు మిత్రులలో నెవరో ఆతని యలియతానాము దీని లిఖించియుంచురని తోచుచున్నది. కాని యీ హస్తాక్షరము లెవ రివో నేను గుర్తుపట్టలేకపోవుచున్నాను.”

“నీవు రాబట్టుమిత్రుల నెఱుఁగుదువుకదా మీ ఇర్వురకుఁ జాల మైత్రి యుండెడివకదా.”

“ఆతని మిత్రుల సంఖ్య మిగుల సాధికము! కళాశాల సహాధ్యాయులు పలువురున్నారు. ఇందెవరివాత మోసెట్లు చెప్పిజాలదును!”

మేక్సిము - పత్రలేఖకుని వెతికిపట్టజాలము, మనయత్నము వృథయగును.

విగసరీ - నేనుకూడ నట్లే యోచించుచున్నాను. కాని, కత్త రము నా కొకచూ తొనుగితీరేని -

“వలదు. వృథాకాలహరణ మేల! నా యభిప్రాయమును గుఱించి సంకయపడువారి కది సత్యేతరము కాదని సూచి చేయగలను. ఈ యుత్తరమును నాయొద్దనే యుంచుకొందును.”

ఆ సమయమున కుమారి ఆగారమునఁ బ్రవేశింప నుండి, అందఱును అన్నికతన మరలిపోవుచుండెను. “అమ్మా! లోనికి రమ్మ!” అని శండ్రి ఆవేశము బిలిచి మేక్సిము నమ్ముఖమండే అమ్మ

వృధాభిప్రాయమును నడలించెనెంచెను.

విగనరీం ముఖగుమరు బిలిచి యీవకా! సీరాశం జెందకుము. త్వరలో పెండ్లికొడుగువు కాంగవు అని వృథుండెను. గభీరచింతా శరధిని ములన నుండి అవసరమస్తకుండై ముందుండి నెక్కు మించెను. కన్నయ నుద్దేశించి శతీవతి "అమ్మా! శుభక్షణమున నీవు గదియందు ప్రవేశించెను. ఇటుక మున్ను వచ్చియుంటివేని దొరవర్తియు గూడ లభించినవే అనెను.

"ఇంతకుమున్ను రాగ గూడ నంకిసింపదున్నాను - అతని సందర్శనము నే నక్షేపింపదానిదాని."

"అవు. ది నెఱుగుమరు. ఏలనన, నావలె సతమకూడ రాబట్టు వార్తయని విశ్వసించియున్నాను. ఇక బాపితకమేల! హృదయ పూర్వకముగ నివేదనిఁ జేమించితేవో వాడు సవల్లభుండగుట కెంత మాత్రము తగడు!"

"ఇట్లని మీరు పలుకాఁడు పలికియున్నారు. కాని, మీమాటలు విశ్వసించరాదను. మేక్రిముకూడ టూ పెక్కులను విశ్వసించలేదు."

శతీవతి - అట్లా! అయినను రాబట్టు విషయమై ఇపుడాతని యభిప్రాయమేమో యశించూడుము. ఇదే మంచికరుణము.

ప్రశ్న జిజ్ఞాసుఁడైనయై, కిము రిమువగుని దెసఁజూచెను. మేక్రిము ముఖ మారక్తిమమై పోయెను. అకిండేమియుఁ బలుకక అట్టెకూరు చుని యుండెను.

శతీవతి - నాయనా! ఇపు డూరకొనకుము; ఈ యమా యిక బాలికకు ఏమియుదాపం సిక్కుము వదింపుము. కార్యదర్శి రాబట్టు విద్రోహులఁ గూడ చరించుటలేదా? - నా బిడ్డ ముంక్షల మాటఁ గ్రవిప్పుకొనకుము.

"ఏలద్రవిప్పుకొందును! నే నవత్తము వదింపడు."

నిర్విణ్ణయై, మృశస్వయమున కున్నది నాల్గునెను. “ఏమి! నీవు కూడ అతని ద్వజుని కైతేవా? నీవు తేనెను నివదల్చుకొన్నావని నీవు —”

“అతనిపై నన్నా బాగుగ గోచరమైతి ను బడినది నిన్న నమ్మి యుంటిని. కాని, పొరపడినది నేనుకూ గుర్తింతుంటిని. ఒక యాదువాని వెన్నంటి కడకు పాజీబోవుటఁ గలదుగా జూడతిని. అతని హితురాలు నారాగవ! నందరిని నేనుముగ్ధు!”

విచలిత హృదయయై నీవునా! “ఏమి! — జనునీమి! — హితురాలా” అనెను.

“అవును. ఆదునినే! అపనైక నా బాన్సువు స్త్రీగాదు. సరహంతకలై, విప్లవముం దాటివేడిన నీ దోహదము కామ సహకారిణి!”

“అతఁ డాయాదువానితోనుండి పాజీబోయెనా? పాజీబోవ నిన యవసరమేమి కలిగెను?”

“అభాగిని! అప్రియములగు నీ విజ్ఞానము లన్నియు వెలుంగ నాతుర పడకుము. నీవు మాదిగ యువకుని ప్రకృతి ముగిసికానని మాత్ర మెలుంగుము. ఇంకేమియు ననుకొనుట.”

“ఏమి! నుంచి ప్రకృతి గానా?”

“కాదు. దుండములం దాటివేడిన అట్టి వ్యక్తి నీపాణివంకజ మంటుటకుఁ దగఁదు. నానూట నమ్మనూ. అతని పక్షము ననలా చింప సాధ్యమైనంత దగఁక నేను వెనుకే బుడేను. నాని గుఱించి నింద చాటవలె నను నుద్దేశము నాకు లేదు.”

పొరలి పొరలి వచ్చు నుభయము కలిసివున్నున నడచుకొని, కుమారి డగ్గుత్తికతో “ఎట్టి మాటాడుచుంటి! అతఁ డిప్పుడెవట?” అనెను.

“ఎవట! అతనిజూడఁ బెన్నెత్తెనా నేమి!”

“నామనోకాంతుఁ డెంతఁడో నాక డెఱవవలెను.”

“ఎటులంటున్నై నీకంఠ యాతువా! అతఁ డారమణి స్వరూ

మందే యున్నాడు!”

“నీవెలుగులు విక్రమగులని ఋజువు నేనుము.”

“ఎట్లు ఋజువుచేయుదువు? నిన్ను నే నా ప్రదేశమునకుఁ గొని పోవాలను. అది వివాదము. నేటి సాయం సమయమందే నే నచటికిఁ బోదుక. వాయి, దుర్వృత్తి జరించు నామిథునము గలిసి కొందును. వదంకి వారి చెడు చెయ్యపులను గుఱించి కీకుఁ దెలువ నక్కటయున్నచో, తేపు తెలుపుదును. వారిపుడు నాపిడికిట నడచి యున్నాడు.”

“ఇప్పుడు చెప్పినది చాలును. ఇంకేమియుఁ జెప్పనక్కటలేదు. ఇప్పుడు మృత్యువుకక్క నాకొకవేళు తెరువులేక.”

గొతీవతి — ఏమి! మృత్యువా! ఇట్టి కృశఘ్నకయా! పుట్టిన దాచి నీకశిల్లియుఁ ద్రాడియు నేన యైనందులకా ఇట్టి కురూహా? ఇక నీవు నన్ను పేయించుటలేకని నృప్తమగుచున్నది. అందుచేతనే మరణము మాట యెత్తుచున్నావు? నీకు నేనేమి చెప్పినదిచితి? నాహృదయమున నట్టి నికీతాఘాతము వేయుచున్నావు? ఇహలోకమునండి పరమేశుఁడు నన్నుఁ గొనిపోవఁతకాలము నిన్ను విడువను. తల్లీ! నీ ముగుసలి బిడ్డపై నెంచుక జాలిఁజూపలేవా?”

జుగుని యాలింగనమున బంధింపఁబడి కుమారి వెక్కివెక్కి యేడువ దొడఁగెను. ఆకృశ్యమును విలోకించికంతనే మ్రోనున్న యావకుని కన్నలనుండి కావ్పవైచిని పొంగిపొరలసాగెను. ఆవేగభరమున నాతఁడొననమును వంచుకొనెను.

“నాయనా! నాహృదయమునకుఁ గ్లేశమొనగూర్చుట తనకు భర్తము కాదని నాకన్నతల్లికి నచ్చజెప్పుము. పరిణయనూడుట కీయ కొనక ఈముసలితనమున నాకు మనస్తాపముకలిగించుట తన కుచితము కాదని యామెతోఁ జెప్పుము.” అని గొతీవతి కన్నీరు విరిచుచు

మేనల్లుడు నుద్దేశించి వల్లెను.

జనకుని బాహుపాతమునుండి విడిపడి గర్హకంఠియై కుమారి ఇట్లు నెను. “తండ్రీ! నీకు నే నెన్నఁడు మనఃక్లేశమును గూర్చును మీచరణ తలమున నాత్మసమర్పణ మొనఁచుకొనఁగలను; కాని, నాహృదయ పీడమున నాసీనుఁడవించి, భక్తిప్రసూనముల నెవని నశ్రాంతము పూజించుచున్నానో వానిని నాకంఠమున ననువు లున్నంతదనుక విన్మృతించఁజాలను. అయినను నతని పవిత్రశామము నితఁ గన్నత. క్రిష్ణుని వగు నీమ్రోలను చ్చరింపనని ప్రతిపక్షముచున్నాను. మీరిప్పుడు కూడ నితఁ నీచూటను నాకడ నెత్తుకుఁడు. మీఁబ్బు నేరేరు భిక్ష యిదియే!”

“జననీ! మే మింక అప్రియములైన మాటలు నీమ్రోల నెత్తము. నీయిష్టమెట్లొ యట్లే మెలఁగుము. కొంతకాలమునకు నీగుఱను చూడక యుండదు. నేఁజూచుచు మిన్నకుంచును. అమ్మా! ఇంక భోయి విశమింపుము.”

కుమారి వెడలిపోయెను. తోడనే కొంతవఱి మేనల్లుడు నుద్దేశించి ఇట్లు నెను. “తండ్రీ! మున్ను నీయెడల నాకెట్టిచుక్కవయున్నదో, ఇప్పుడు కూడ నట్టిగుక్కువ కలిగినది. - మరల నీవు పూర్వపుట్లు నా ప్రేమ భాజనుఁడవైతివి. నీనిట్లుతోడ్పడకనే పోయినయెడల, ఈనంటమున నింకేవెరపు నుండకపోయెడిది.”

“నానోద్బాటు వలన నేమైన మేలుకలిగెనని తలఁపను.”

“నాయనా! అట్లు తలఁపకుము. నీనడువు లామె హృదయమున బాగుగ నాటినవి. కాని కొంతకాలము జరుగవలయును అపుడామె హృదయావేదన ముపశమించును. అత్యాచారియెడ నామె యను రాగము చిరకాల ముండనేరదు.”

“అట్లే యగుఁగాక! కాని నామనసున నట్టియావ పొడముటలేదు. ఆమె చాలవట్టుదలకలది. కాని ఇందులకొక యాసాయము - ”

“నాయనా! అదేమో చెప్తున్నాను. - నానర్హస్యము వ్యభిచారము చేసి, నాకూర్చి తనకు హృదయవ్యధ కలుగజేసి, చిత్తహింసన మునుపే అనుభవించినట్లు చెబుచున్నాను.”

“వ్యయమువలన నేటికి నానుకూలముగాదు. నాప్రాథన మొకటి కలదు. వాయిదావచ్చిన వారినిగూడ కేంద్రీకరింపు డామెను బంప నంగీకరించునా?”

“నీకయగుగ నంగీకరింతును.”

“ఇంక నెలవీసినాడు. ఇంక గాలహరణ మునంగింపజెల్లను.”

“మరల నెప్పుడు కాన్పించును?”

“నాచని మంగిలించితే వచ్చును.” అని మేకీయంబుడి నెడలి పోవుచు “ఇకట్లా దేవతార్థ మెవ్వరును నీమీ మనసు ద్విష్టజాల” రనియనుకొనెను.

౨

వ్యాకల చిత్తుడై, వ్యభిచార హృదయముడై, మేకీయము మాత్రులాలమునుండి నిష్క్రమించినవాని మాధుర్య ప్రతిమలుగు ఎలిను యువంతమీ యతని మనోవిధిని సుడిదియగుచుండెను. తోడ్పాడనే భద్రాంగునయగు ఇకట్లాదేవికూడ చిత్తచిత్తువున నాతనికిద్యోతక మగుచుండెను! “మధురహృదయ యగు దేవియొక తెయే ఈమారి దగ్ధహృదయమున సాత్త్వికసూక్ష్మాధారవోయ జాలును. తాను బ్రేహిం చిన యవకులకుఁ బ్రతికూలముగ నీ యనద విషమవిషయముల నెన్నేని వినినను, ఆతఁడెడగల నిస్తులభక్తి నీమె కోలుపోలేదనియు. దుస్సహదురంతగాధతమ దుఃఖితమనముచే నామె హృదయకహము నిండియున్నది, అంబాశాన్వర్ణ ప్రదీపము వెల్లుచునే యున్నదనియు భోధపడుచున్నది. కాని, యాయభాగినియొక్క అంత్యోక్షము, ప్రేమ

మరీదికను దూరీకృత మొనరింపవలెను. దేవతలను నొరులెవ్వరు పట్టు
కావింపనేరరు. ఈదుష్కర కార్యమున నేరామెనఁ బాసేమన నాయము
నలుపునును.” అని విశ్మయించుచున్నచో దేవి విక్షేప నాథుర
వదుచు యువకుడు ఒడ్డును గృహభిముఖుడై చరుచుండినది. చింత
నగుడ్డై ముండ హఠాత్తుగ గమనసోధ ములుబదే సకలదెచ్చు తల
యెత్తినాడెను. ఎరులు శకలము పూర్వముగి యుదాయము ను
క్రిచు గుట్టము నొకరమణీలలామ అతకొకలగాన వల్లముగని లాగి
పట్టి నిలువ యత్నించుచుండె . అప్పుడు మికి ముండుమోసినచో
సిహారణముగ యవకడు దాని పరితలమునఁ బడి ప్రాణములఁ
బాయువాడు. యవకుఁ డొక్కగతులఁ బ్రక్కగఁ దప్పగొస తన
యలక్ష్మమునకై యామెను మట్టించిపెరిసినగా వేడి నుకొంది,
ఆమెను కేటిచూచెను. ఆరమణి అనరచితకాన. ఇదిల్లా దేవియే.
అతిష్టమున గుట్టపు కల్పెము నొడిపివట్టుచు, భీతపాండురవదనయై
ఆమె “మీరా?” యనెను.

విస్మయమున యువకుడును “ఇదేమి! మీరా!” అనెను.

కంపితకంఠయై దేవి “త్వరగా బండిలోనికి రం” డనెను.

మేకీమొక్క యులుకున దేవి పార్శ్వమునఁ బార్పుండెను.
అంతట నామె కల్పెమును విడిచెను. అశ్వమికి వేగమునఁ బర్వెత్త హగెను.
దేవి — చాల భయమైనది. మీరొక యువకు ముందు వైది
యున్న యెడల గుట్టయు కాళ్ళకిరివిఁ బడినోయెడి వారు.

మీరు నాప్రాణములఁ గాఁపాడినారు. మీకొకకు వేదియుండట
చాల కష్టము. అదృష్టవశాత్తు వెంటనే తిరిగివచ్చినారు.”

“తిరిగి వచ్చుటేమి? ఒకగంటకుమున్న కదా నేపట్లు కదిలితిని.”

“పేరిమిని కనశిమూరమందున్న యొక దుర్గముఁ జూచుటకై నేటి
యుదయమున మీరు నగరము వీడినోలేదా?”

“లేదు, లేదు!”

“మీదికిక్కుకుండు విలాగన్ అట్లని నాతో నేల చెప్పియుండెను?”

“మూరాతనిఁ జూచితిరా యేమి?”

“అవును. నేటి యుదయమున నతఁడు నాకడకు వచ్చెను.

“మీతో సతఁ డేమేమి చెప్పెనో దావక విప్పి చెప్పుడు.”

విస్మయమున యువకుఁ డంతయుఁ దెలుపఁదొడఁగెను.

“బాగు! బాగు! ఇప్పుడు నాకేమి మూడనున్నదో బోధపడినది” అని దేవి తనలో మిల్లగ ననుకొనెను. ఆమాట యువకునిచేరిజొచ్చెను. ఆబ్బురవాలున సతఁడు, “మీ లేమనుకొనుచున్నారు!” అనెను.

“ఏమియు లేదు. చెప్పకోసిండు; ఇంకకు మున్నే కదా, రాబర్తు దుర్మతియని మీరంటిరి? వైద్యుని యుద్దేశ మదేయేకాబోలు!”

“నే నతని మతావలంబిని. ఈవిషయమున సతఁడు నానందియ ముల నన్నిటిని బాఁగ్రోలేను. బంధితుఁడై, పదంపశి సౌధమునుండి పలాయన మొనరించిన యనంతరము రాబర్తు లేమేమి యొనరించెనో అతఁడు నాకుఁ చెప్పివేసెను. ఆరేయి జరిగినదంతయు మీకు తెలుపుటావశ్యకము.”

“అది తెలుప నక్కఱలేదు; తరువాత నేమి జరిగెనో చెప్పుడు.”

“మీరడుగుచున్నపు ధూరకొనుట యనుచితము. రాబర్తు తన యుపపత్నితోఁ బలాయన మొనరించెనని వైద్యుడు చెప్పెను. ఆరమణి అతనిని నిజాయమున నుంచుకొనెనట!”

“ఈవృత్తాంతము సత్యమని మీరు నమ్మినారా?”

“నమ్మక పోవులేదు! - నేటి రాత్రి వైద్యుడు వన్నాసుందరి భవనమునకుఁ గొనిపోవుదునని చెప్పెను.”

“మీరు పోకుడు. నామాట వినుడు.”

ఏల నన్నిట్లు వారించుచున్నారు?”

“పోయితేని కృత్యములును నుజుకవలసినప్పుడు !”

“ఏమి !”

“వైద్యుడు మిమ్ము వలలో బడవేయఁ బ్రయత్నించుచున్నాఁడు. నేటిరాత్రి మీరాతని వెన్నంటి కెళ్ళితేని జీవములతోఁ దిరిగిరాల్తు.”

“నా ప్రాణములను దీసినందున వానికొదవు లాభమేమి?” అని యువకుడు నవ్వుచుఁ జలికెను.

“మీ కాతఁడు తెలివిన సంగతులన్నియు నామ్రాల మీ లేకరువుఁ బెట్టకుండుటయూ, మరల మీరు నన్నుఁ గలసికొనకుండుటయు నతనికిఁ గావలసియున్నది. మిమ్ము నావారికి రాకుండఁజేయుటకే మీకడ కరుదెంచి అతఁ డబద్ధములు చెప్పెను. అవ్యప్తకేమున నాకిస్మికముగ మన మిందుఁ గలిసిఁ స యంపక పోయినయెడల మరల మిమ్ముఁ జూచు భాగ్యము నాకుఁ గలుగకుండెడిది. తెల్లవారకమున్న మిమ్మిహలోకము నుండి వెడలనంప నతఁ డూహించెను.”

“ఏమీ! మీకు మిగుల విశ్వాసభావముడై యుండువాడే ఇట్టి దుండగమునకుఁ బాల్పడఁజూడెనా? అతఁడు మీకుఁ బ్రతికూలముగఁ గుట్ర పన్నెనా? నన్ను మీరు మీపక్షములోనికిఁ దీసికొనినను అతఁడు మనకు విరుద్ధముగఁ గుట్ర యేల పన్నుచుండెనో నాకు బోధపడు చుండుటలేదు.”

“నా పలుకుల నాలింపుడు - భయంకరమైన విషమావస్థ తటస్థ మగుచున్నది. సంగతి యేమో బోధపఱచుచుంటిని. ముందుగ నా మాటల కత్తరముల నొనఁగఁడు. నన్నరాత్రి అట్లు జరిగివ పిదప నేడు మీరు మీమామ కుమార్తెను గలిసికొనినారా?”

“ఇంతకుమున్నే ఆమెను గలిసికొంటిని. మిమ్ము త్రోవలో వాచి పవు డచటనుండియే వచ్చుచున్నాను. మా మిత్రులుండ కూడ నవుడు కుమారికడ నుండెను. రాబర్తును గుఱించిన నా యభిప్రాయము

నామకడ దాపలేదు. నా మాటల కామె యెట్టి ప్రతివాదము నలువ లేదు. కాని, తా నెచిదితమున సంకెపనిగాని పెండ్లి చేసుకొననని చెప్పినది.”

“ఈ మాటల యర్థమామె మీవాక్కుల నేమియు విశ్వసించ లేదనుకదా? ఆమె తిన్నప్రియుని యాశాపథమును నిరీక్షించుచునే యున్నది. కుమారి ప్రేమయును, దృఢచిత్త. పవిత్రమనస్క. ఎందఱెన్ని యశ్శీలములు వదించుచున్నను, ఎట్టి యవవాదము వేయఁగూచు చున్నను, ఆమె తనవేశ్వానమును గోలుదాలేదు.”

“ప్రేమ ముగ్ధయైన నీ దాతకినకల్పములైన నుత్తమమైనదనియే మీ యభిప్రాయమా? నచ్చుకెప్పి ఆమె చుల్లమును మీరు చల్లవఱి చేదరని నేడబడఁగిని. మీ మాటలం దామెకు గాఢవిశ్వాసమున్నది. ఏలననె దన ప్రియుని విషయమై తిక్కలగల వారివలెఁగాక మీ కెట్టి దురభిప్రాయములేదని ఆమె యెఱుఁగును.”

“నా పల్కులను జెవి బెట్టినయెడల ఆమె తనప్రియుని బడయుగలదు — ఆ విషయ మటుండఁదల; ముందునంగితులను మాట్లాడుకొందము.”

ఇంతలో దేవి యశ్వశకల ముద్యానద్యూరిమునఁ బ్రవేశించినది. ఇందుండి వారిరువురు దిగి యారముమునఁ బ్రవేశించిరి. యువకుఁ డామె వెన్నంటియే యుండెను. కొంతివరకుఁ బచారుచేసి కొంతొక వృక్షవాటికయందు వారిరువురు వసనితులయిరి.

అంత దేవి “మన మీశాంతి నికేతనమున స్వచ్ఛందముగఁ బ్రసంగించు కొనవచ్చును. మనకెవరు నడ్డురారు” అనెను.

“మీ వైద్యుడు కూడ రాలేదా” అని యువకుఁడు శత్రువుఁ బలికెను.

“రాలేదు. అతఁడు నా కోసమై వచ్చినను, నే నింట లేవని విని పోవును.”

“మీరకు పఠనిగలిసికొనరా?”

“హతాకమాటు కలిసికొంటాను. అదే కడపటికూర్చి!”

“అత్తైన నీకు మరలాది? దోడ్పడ స్థిరమయ్యారయ్యె?”

ప్రశ్న విని దేవి ఇంక చికిత్స “లేదు. నేనే అతని కృతజ్ఞుడలనుచున్నాను” అనెను. కన్నము కన్నాకలోరగా జై యువకుడు తనవక దృక్పాత మొకరించుచుంటుంటుంటుంది దేవి “రండు! మీ కన్నసంతులు తేలుతెల్లముగ చెప్పును” అనియెను. అత జన్మను లగు నా యిద్దరు లేది యాతనిచాటికనుగల యొక కుంజకటీర మందలి రమ్యుననుచున్నై నాటికాయుని. “అత్తైన దాము కన్న రాతి రాజుడును జూడితిరా?” అని దేవి యువకు కడిగెను.

గతరాత్రి తాను నాందిన కంతయు సంక్షేపముగ చెలిపి మేక్కి మిట్టనెను. “ఆ మాయబాడి ప్రియ కౌశలమున రాజుడు నర్థించెనో తెల్లముగ గాకున్నది. ఈ సందర్భమున మీ కొకమాట చెలువ నయింపను - మీ యాశ్రయితులకు దామాయబాడికి దోడ్పడియెననునీ!”

ఈ వార్త వినినను దేవియొకమున నబ్బురపాటేమియు దోష కుండుట నాందియువకుడు విస్మయముడై పోయెను.

దేవి - అత్తైన మీరు మా నాశ్రయితుని గుర్తించినారా?

“అతి శేషిన విలాసపుకప్పురినలె నతడు వేషము వేసెను, నే నాతనిని గుర్తుపట్టితిని. బొరిపభవు దోడ్కొని హూటలున కాశకు చనినపుడు, దొరమననున నావంతయేని సంకెదుము కలగలేదు”

“అతడు మిగుల చతురుడు!”

“అట్లనియే గ్రహించితిని, కాని అతడు మీయొక విశ్వాసఘాత కుడై మెలగలేదా?”

“మీ నిట్లుగ్రహించితిలేల!”

“విద్రోహినియగు విలాసినితో నతడు నఖ్య మొనరించెను. అయి గలిసి నిన్ను నిశేధిని నతః తొలగించిన యద్భుతక్రియ ఇంకను జ్ఞా

కన్నులకుఁ గట్టినట్లున్నది.”

“అమె విద్రోహిణియో కాదో నేనెఱుంగను; కాని ఆమెకుఁ దోడ్పడిన యతఁడు నిర్వాసితుఁడైన బోలండువానియని నేనెఱుంగుదు. రష్యాసూత్రచారల కుట్రలను వ్యర్థముచేయు సభికార మాతనికీ గలదు!”

అట్టైన సతఁ డాదొంగలకు సాయము సలిపివండులకు మీ కితనియెవఁ గోపము గలుగుటలేదా? మందనముఁ దెలిచి వత్రముల పోలిక నవహరించినవానికి మీ యాశ్చర్యకీడుకుఁడును, రాబట్టును శిక్షయముగ సాయ మొనరించుఁడును.”

“ఇది కేవలము భ్రమ. రాబట్టుచును, అతఁకినిఁ బరిచయమేలేదు. మఱి యానుందరి మీ కాశ్చర్యస్థి నిన్నటిరాత్రియే మొనటిపారిచూచెను.”

“కాని నుందరి చోరాంగన యని యొప్పుకొనవలెను.”

“రాబట్టెట్లు చోరుఁడు కాఁడో నుందరికూడ నట్లే చోరాంగనకాదు!”

“అవహరింపఁబడిన ఏబదివేల నాణెముల నోటు లా దురాత్ము నొద్ద లభించిననంగతి మీ రెఱుంగరు. నేటి యుదయమున దొర యా నోట్లను మా మామకుఁ దిరిగి యిచ్చివేసెను. తన యశ్వశ్యమును గప్పిపుచ్చ నాతఁడు నృప్తిందిన దొంగజా బాకటి నోట్లకట్టతో దొరికినది. తన తండ్రి మిత్రుఁ డెవడో తన కా విత్త మంపెనని యొరులనుకొనుట కతఁ డట్టి మాయఁ గల్పించెను.

“ఎవఁడో పగతుఁ డతని మట్టుబెట్ట నయకట్టి నోటులకట్ట వాని కడ కంపింపకూడ మనము యోజింపవచ్చును; రెంటిలో నేదియో యొకటి సత్యమగుట నిస్సంశయము.”

దేవి యీ విధమున రాబట్టుపక్షమును సమర్థించుట బాహ్యగ నే మేల్పియు విస్మయమునకు మేరలేకపోయెను. అబ్బురమున నించుక నే పాతఁడూరకొని పిదప దేవి నేమో యడుగ నుంకింప నింతలో నేదియో చప్పుడు వాని చెవులఁ బడెను. తోటమాలి యొకఁడు

కీటకములతో పోలిక కలది. ఇది మన దేశమున కున్న అనేకములకు నగు
దేవునియొక్క పుట్టినిల్లను సూచించుచున్నది. ఇది మన దేశమున
జూచి నదియగు నాది కట్టె నున్నది. ఇది కీటకములకు నగు
వేల వేలముల దెందులమును నున్నది. ఇది మన దేశమున
రికిం దొడ్డున కట్టె నున్నది. ఇది మన దేశమున
బూర్గుము నాట్టె నున్నది. ఇది మన దేశమున
వికారాకాదు. ఇది మన దేశమున
యితని కింతయునుండి విన్నయనుచున్నది. ఇది మన దేశమున
దట్టె నిలువించెను.

దేవి - ఏమిట్లులికివదిలి?

కంపితస్వరమున నువకుడు "అతడు - అతడు - ఎవడు?" అనెను.

"అతడు నా మిత్రమునాటి. వచ్చి నాటికలొకటి వచ్చు
చున్నాడు. ఇది నన్ను జూచి నతను న్నకుడై మరలిపోవుచున్నాడు."

"అతడుకూడ దొంగ నటులని. గతరాత్రి గానబడిన ఆశ్రు
శిక్షకునకును సుందరిని ఎంతన్న హా మున్నదో, ఇతనికిని ఆమెకును
గూడ వంత న్నే హామున్నది. చెప్పినే! మొదట నతడు సుందరి
నిర్జనభవనమున నిసించుచుండువాడు. ఇది విడి రిమ్మవాసిగా
బ్రచ్చన్న వేషుడై బారిషను మాయ చేసి సుందరిని హితుడై
రావద్దను విడిచిపెట్టెను. వేషులువురము కలహించుకొంటిమి. మఱు
నాడు ద్వంద్వయుద్ధమునకు దొడర మేము యత్నించితిమి."

"అతనితో యద్ధమునకు దొడరియెన్న యెడల నొక సామాన్య
భృత్యునకుల తాము కత్తివెత్తియుండువారని ఇళుడు గ్రహించితిరా?"

"కార్యదర్శి హితురాలగు సుందరికి నీమాలి దొంగతనములో
నహించుడని వినినను మారు విన్నయనుచుటలేదే!"

"విన్నయనుచుటలే! ఇంతదనుక మీయొద్దనే నడచియున్నాడు."

యములు పొందెను. బ్రహ్మ మొనరించినయను దినము లేక పరు
దెందెను. ఎవరు, ఏయే భేరిమాట విచారించి పరిపూర్ణ కలుగును.
కూ మూతల మందలమునది. ఒక రహస్య గూఢచారుని
కేటిమాత్ర మకహించెను. బోధింపజేసె. విత్తముకూడ
బోయెనని రూరకము. పాపము విశేషము. పెట్టెదొంగిలించినవాడు
విత్తము గొంత లేదు. అచట కంఠమునమును పట్టింకి వివరములు
పైకి గాక మిటుగూడకే యున్నవి.

“అట్టైన చార్మముల విచారణలే కలియూమురు. నేనుగద వట్లు
భావించితిని.”

“హాషభను తను గూఢచారునిగ నియత్త గావించిన దొర
తనమువారిని రహస్యవిచారణలేదు. అగ్రగణ్య ప్రభుకూడ గలము.
ఒకప్పుడెవరు పోలెడుదేశముగోనరకై వ్యాసము రుధిమును జిమ్మి
నేడు దేశాంతరగతులై యున్నారో వా రీరహస్యదొరతనమున రెండొక
నవిర్యచసీముడును జూపుచూపుచుండును. కేవలము రహస్య విలా
సియలపై గమ్మజెది గనపెట్టుటకుమాత్రము దొంగ యిచ్చటికి రాజేను.
జీతములైన స్వదేశముల నగ్రాచారుల చేతులవండి రక్షింప నిపుడు
కూడ యత్నించు పోలెడువాసుల జాడలనుగూడఁ గనపెట్టు టాతని
యందైక. రహస్యవలిక మహ్మదమునకుఁ బ్రతికూలముగ దేశ
మంతటను బ్రచరిన కుట్రలను రూఢిఁజూచు లిఖిత ప్రమాణములు
మందనమడలి పెట్టెనుండుండెను. పృతమ్ముండెను ఒక దేశద్రోహి
ఈవత్రిములను రహస్యదొరతనమువారి కప్పించెను. కాని అచనటి
తన యపరాధమునకుఁ దగు శ్రాయశ్చిత్తమును బడయు తప్పించు
కొనిపోలేదు. వత్తములు రహస్యపాలకుని కరముల బడినంతనే విషాద
కూపమున బడనన్న దేశభక్తులు శాని నట్లమున మావ్రగత
మొనరించుచు యత్నించి తను నంజల్పసిద్ధికై ప్రాణములను సంత

తము బలి మొనరుల ప్రసాదమునఁ బ్రాప్తమగు న్నదేశమున గురించిన బార్త కులము లెవరినైనను బార్త వీరముదలు పెట్టెను గంటలవఱకు నొకేయి మునిగియున్న నా బుర్రలోని మొటిగి చోరుని నేను బుర్రలోఁబ్రము బుర్రము నానెను. కుండనంబడిన.”

“అత్తైర కొరీతియను నా నెర్రేయి. అది నొకరింజె నకునానెను.”

“ఉండకదని మొప్పకొనఁ బరకెదని బార్త, బార్త చోరుల నమాకారి గాఁడ కదెదలుచుండ కారని నొకరింజె దెనలో మెఱుగవనినె యెనకమహా? బార్తచోరు పెర్రములను హరించ, నాదేశభక్తలలో కలవును ముందంబ కలెనె.”

“అయినపురిలో నొకఁడు ప్రేమానంద”

“అవును. ప్రేమ! న్యదేశమున భక్తము ప్రాప్తముల కప్పుచు నంశ యిందఁ ప్రే. గారీదేవన పాఠశాలము. పితృశ్రమము సహితము మాతృ భూమి మంగళార్థము మహాత ప్రాప్తితో బలి మొనరుల నొకరింజె మొన కంకతి! — ఈ నామానన్దమును బాసెనుండి కను తోమునకు సాయము నలువ నుదెంచి. వ్యక్తి మొన పొందెను. న్యదేశము కొఱుకై దీర్ఘకాలము సైబీరియా ఖమ్మమునకు వెళ్లితిమి. పీడిన బడిన యుగారహృదయును. పీడితములను పట్టుకొని దను మత్యాచార మునకు గుటిజేయ రహ్మావౌశికమునా మహ్మత్తమునకు దగఁ ప్రతీకారము నలువ. గృతనంకల్పించెన శూరశిఖామణి.”

“బాగుగ వచించితిరి. పగతురకుడగు ప్రతీకారము నలువ గృత నంకల్పించెన ఆ శూరశిఖామణి హృదయును పీడితముల నిష్ఠుర యాతనలను బాచినంత కి ద్రవిభూతమైనను, గాకచోయినను, భగమున్న మందనము గాచినంతనేయని బుట్టుమునదనెటకు నంశములను.”

తేని యామాటలను తెలియెట్టక, ఇట్లు శురుకచోరింజెను. “తన యుద్ధేశసీద్ధి కై యో యర్హు కొకనాటి సంధ్యానయమన బుద్ధు

త్వదలి మీ మామ కచేరియందును పరిశోధిరి. అదొకటి పారితే
వేచి గుండి, వారు పారితే ముదనపు బీగముతోను. పారితే అను
నంకేత పదమును వారికిఁ జెలిపి నీసెను. అంత నా స్త్రీ యునుపపెట్టును
దెలువ దొరగొనెను. ప్రమాదకరమైన నాన కయుకల చూసి నలగన్న
మై యుండు టాను చెబుటకును. తాళముగఁ జెవి జొనిపి సంతకే
యంత్ర మామనినినెయి బలముగఁ బట్టుకొనినది. ప్రక్కకొక్కము
నొక్కి చానిని దెలుచుట జారెకగును. ఎంత యత్నించినను చేయి
రాలేదు. కాలము గడిచిపోవుచుండెను. అది మన కంత చేవరు వచ్చి
పడుదుగో యను భయము వారిని వేధింపవోడఁ గిను. స్వయంజీవన గు
బాటేగాక వారి మహాబోధ్యము చెడుటయు, వాన శిక్షాపాత్రులగు
టయు వానఁ బట్టస్థించును. అంతయునఁ జదియక, నొక కరపల్లవ
మును శీఘ్రమే చేపించి వేయి చానిని చూచు పుత్రమును బుర్రొట్టెను.”

“అట్టి భయఃకృశ్య మొనరింప నాతఁ డీచుకొనెగా?”

“అతఁడాను యాజ్ఞానువర్తి — అది వార్యునిగుఱచే నాడుంగన
యాజ్ఞాపాలన మొనరించి తిరెను. వానకడ గాడియైన నొక ఖడ్గము
కలదు. తోడినే యక్కఁ డా గాంధీ కరమును చేపించి వేసెను.”

“అట్టి భయఃకృశ్యము జరుగగా నావీరనారి మూర్ఛితయై నేలఁ
గూలలేదా? ఆమె ప్రాణములు పోలేవా?”

“ఎట్టిబాధనైన నహింపఁజాలకై ఆవెలఁదకిఁ గలదు నహికారుఁ
డొకప్పుడు సైన్యమునఁ బనిచేసినవాడు. అస్త్రసంచాలకమున నాతఁకిఁ
దగు అభిజ్ఞతకలదు. మానసి మణిబాధమునకుఁ గట్టుకొట్టి తోడనే అతఁడు
రక్తప్రవాహము నరికెట్టెను. కాత లేచినిలుచుటకైన నశక్త యుయ్యు,
మల్లగ నావూరువును బుజును బట్టుకొని యెట్లో యన్యలికి చాటెను.”

“అర మణి యువుడు పురుషవేషము ధరించియుండెను గదా?”

“అవును.”

“అట్లున వివాహము జరిగి నేను చాతమును గొట్టాననుచుండే తావ
లకుఁ బోయియుంటేనే యెప్పుడైన నా దిడువులే నాకు నానాల్ల”.

“శావచ్చును. విదప దొంగతనము జరిగిన గదిలో ఎవరూ ప్రవేశించితిరా?”

“ప్రవేశించితిని - పరామర్శనముకాని అదేమా యని యెఱుంగు విగసరి నాంత్యంతియి దయ్యను.”

“మూరండు చిన్నహస్తమును జూచి యుండును. చేయి నీవలికెఁ దీయు మూమిత్రులకు పెట్టె నంటిన నొక్కెమును నొక్కెను గదా! అత్తతీ మూరెద్దకు మూత్ర ముడుచి తీరని మూత్ర కలఁచుతీరి. కాని మాటులన మఱొక్కడు పోచి నొకటి మామూల ప్రకార మెవరుచుండును. మూత్రమును నొకటి, కమియినను నొకటిగా చోరు ఈ విధపఁ జెల్విన నది. కంకణము మూత్ర ప్రవాహములు, చాఁచిన్నహస్త రమణితై వెతలులు ము చుండుటగాఁగల మూత్రముత్తము లన్నియు నప్పటి కప్పు డా కుతుఁ దెలియుచుండుడిని.”

“అ విశ్వాన ఘాతీకుఁ డెవఁడో మామాటను విని, ధనాశచే
పాని నామె కెఱిఁగించుచుండువాఁడు.”

అతడు ధనాశయే సాక్షాత్తుడవలెగా నుండుటలన్నియు దెలిసి
కొని కలకణమును మురిల పరగళ మొనరించుకొనునని ఆరభుణి
ప్రశ్నించెను, తన కార్యనిర్వహణార్థము అతలసహాన సంపన్నయైన
యొక మానసిమణిని నియమించినది. నిజనసాధమున మీరు
చూచి యున్న నుండరినో మీమే. ఎన్ని చిక్కులం బడినను, దశ
వంకల్యమును వీడక తుదకు నుందరి కంకణమును సంగ్రహించియే
తీరను. తదుపరి జరిగిన సంగతులన్నియు మీరెఱుంగనే ఎఱుగుదురు."

“అవును! నేనొక్కటియు మనువలేదు. నుండరి చోరాంగన
కాదనియు, అమ్మల యాదేశమున నల్లు క్రుమ్మరుమందిననియు నేను

ముందే యూహించితిని. ఏలకన నామె రెండు మాన్త్రముల సుపయోగించి యేనువైన నవలీలక జేయజాలిడిది. ఈముంబట్టిమాడ నామె రహస్యప్రవలె కాగన నోచుచున్నది.”

“అటు ప్రాప్తదేశము శ్రీరేణు. ఒకబోలండువాని బుద్ధిగలిగినినది.”

“ఎట్టి హఠాత్కారము నామనకును నొక నందెయిమున్నది. నుంగరి కావలసిన స్థితిప్రమాదనాభివృద్ధియైన మొదటియందే తుది వలకు నుండుట నామె నోచుచున్నది.”

“అతఁడామె జీవి శీఘ్రమును.”

“జీవి శీఘ్రముగా! కళశ్రముయొక్క ఇటువంటి చరిత్రముం జూచియు అతఁడు విన్నవించెనా! నిన్ను గలదుటే గాన పామిము కూడజేసెనే. అతఁడు ఎట్టి నెట్టివాఁడనికొనుచున్నాను.”

“అకాంత విషయమై మీగునుచిత ముహించితిరి. ఆమె చరిత్ర మనింగ్యమైనది. ప్రాంతమొడ నామె కిర మునర క్తయై మెలగు చుండును; పతి యొక శ్రమును, దన యజమానురాలి యొనను, ఆచార పాలిండును అంతయే!”

“గ్రహించితిని — నని ఆమె బుద్ధిను దానియించునీల; దొర బారినుండి అతని గక్షించి మహావీరానమే యొనరించెను. కాని, పరపురుషు నొక్కనిం దన చుట్ట నాచియుండుట అగాధపతిభక్తితో నెట్లు సరిపడెనో నాకు బోధపడుట లేదు!”

“మీగు వినినది సంపూర్ణమిథ్య. నుందరి రాబట్టు నొక భద్ర ప్రదేశమునకఁ గొంపోయెను కాని, అతనితోఁ గలసి కాపురము నేయుట లేదు. నందరి భూమియును అస్థిశ్రమును జిక్కికుండు మూతోఁ జెప్పించునాడు. మిమ్ము విపాకకూపమునఁ బడద్రోయుటకే అకుమరి యొక్క శ్రమగలిసి గల్పించెను. మీరాతలితోఁప కడ్డయితిరి. మీ రెదుట నున్నచో, దన సంకల్పము సిద్ధింపదన

(గ్రహించి అతడు మిక్కిలి దొంగిలించాడని తప్పుబట్టెను.)

“అబ్బా! భార్యకంటెను కంటే నీవు నాకంటెను తక్కువ నీలవలేదు. వాని నుకల్పమేమి! అతడు కూడ గుట్రదా! నాను? “కలను.”

“నే. చెప్పిన గుట్ర కంటికి అతడు ప్రభావపాలించెను. రమ్మ గవర్నమెంటు కొం బ్రహ్మకూటుని చూగు క్కుట లన్నిటి నాతడు నడుపుచుండును. కత్తుకై కృష్ణి నడుపుచుండును వానికంటె నాటితేతిన వా రెవరును లేరు. అతడు హుగోయా నీకుంసి ఇచ్చి అందఱు తలచుచును. కాని, అతడు రమ్మ దేశస్థుడు. వాని మేని పిల్ల గవ్ కాదు - క్రీసేస్కో! అతడు దుష్టుడు!”

“నుందరీహంబుల యాదరమందుచు, బ్రీతిపాతుండగు చుండ నీయమాయకుని హృదయమున నంత గరళమున్నదా? ఇట్లుని కలనైన దలచలేదు. భార్యమున సతడుకూడ నుండెను కాబోలును.”

“పత్రముల పేటిక నవహరించు కుట్ర సతడే వన్నెను. రాబర్టు అదృశ్యుడై నట్లును, అవరాధములేనది అతనిపై హోమాహోవాము గావింపబడెను. ముందే యాతఁ డెట్టి గను. నిరపరాధులను నిగ్రహించుటగో నాతని కెంతని యానందము. నిజముగ దోషి యగు వానిపై నెవరికిని నందియము కలుగలేదు. పత్రములను బడయ నిశ్చయించిన ప్రధాననాయక నిర్దోషికిని హితైషిణియై, అతనిపై బడిన అవనిందను కావఁ గృతనిశ్చయయై వానిబాడ నశ్వేషింప దొడగినది.”

“ఉదారవృథాపురాలగు నామె సరిపికాచమగు చికిత్సకు నొడ్డ తన యుద్దేశమును బ్రకాశ మొనరించెనా?”

“లేదు; కాని రాబర్టు దుష్టికి దురపిల్లు నామె మనోనిశ్చయము నాతఁ డెటుగంట కాన్యము కాలేదు. కలివయసినములలో కార్యదర్శియునికి నెట్టిగి దొర చేతులనుంసి యాతని వప్పింప నాశ్రీ తగు వితత్రాహింసచున్నదని నైద్యుడెట్లా ఎఱిగెను. నేటి యుగము

మూడవ గొంతుతో నవ్వుచు మీ రేమిచూడ బ్రాహ్మణుడని చూపుచున్నా?"

"వల" అని మారు తూర్పునందు బ్రాహ్మణుని ప్రాకారమునందు నున్నాను?"

"ఏమిద పాటున మీరేమిచూడ బ్రాహ్మణుని రూపమును చూచుచున్నాను. ఇట్టివలయు మీరనులకు జాతిగోత్రమునకును ఏమనియు పాటుమున మీ నును నునందలి మాట దీనియందున్నా?"

"నానుననునందలి మాట దీయుటకు నీ నత మూర్ఖుడనా?"

"జీవనమునందు గుణవ్రతములను నిర్మించుటయు నీతి పాత మొనరించిన వానితో మీరూ చాలియుందురా? తమ చిత్తమునందు భావమును బ్రాహ్మణ మొనరింపక, శత్రుల నునను నెరు తెలిసికొన నేర్తును? అతనితో బ్రసంగించునట్టి నేమిచూడ బ్రాహ్మణుడ లేదా? రాజ్యము నిర్జననలయుమునకు గొంతుయిన నంగతి మీరూ తనికీ చెలిపియుండలేదా?"

"ఈనంగతి అతడే తెలిసెను. 'పారవశి' రని మాత్రమే నేనంటిని."

"రాజ్యము నిర్జనసాధమున లేనట్లు మీరు తెలిపి యుండలేదా?"

"తెలిపినమాట నిజమే; కాని యతడీ నంగతి ముందేయెఱుఁగెను."

"నాడుత్రు శిక్షకునిగుఱించి మీ రేమి చూడెను పరదా?"

"నేను - నుజీ, నేను -"

"చెప్పినదేమో దానక తెల్పుడు. మీ రిరువు రేమేమి యను కొంటిరో నేనెఱుఁగవలయును."

"నిర్జన భావమున నిన్న రాత్రిజరిగిన నంగతులు నేనాతనికి చెప్ప లేదు. నాటకమందెరమున మీ యుత్రుశిక్షకుని నుండగింతి చూచితి ననిమాత్ర మంటిని."

"మీ యనింద్యనుందరముఖము పాండువర్ణాంకితమైపోయెను. మెల్లని స్వరమున వాడు యిట్లునెను. "మీకు వందనములు - వైమ్యునితో మీరు నల్లిన ప్రసంగఫల మేమగునో గ్రహించితిని!"

“అద్రుతి కుడు కుడు అనుచును, అతనికిని నువ్వరికిని ఎట్టి సంబంధము లేదు. ఇట్లుండవచ్చు.”

“నేను వల్లెరిగినట్లు చెప్పిచుట అత దట్టము గదా?”

“అవును.”

“బామయెద్దనుండి గుట్టునంతయు వెలిబెట్టి, అట్లని మీరు నాయెద్దల జెప్పుదురనుచు, నాకును, రాబట్టు నట్లగున నిష్కారమున మానసికిని, గల చెలిమిమెయి తన యుద్ధేయును నేను నచ్చేకిం దెలిపివేసి తన యత్నమును శిథిలమునరింతునయ్యు గ్రహించి, మన బుగువురము కలసికొనుకుండుటకై చికిత్సకుఁ డీయబోయియును బన్నెను.”

“ఏమియు నెఱుంగనివాని యట్లున్న వాని హట్టముదెట్టి కుతంత్రములు నిడియున్నవి! — ఇట్లని యెఱుఁగును. ఇంక నాకడ నీయాటలు సాగవని రెండు పిడ్డిగుడ్డులతో వానికి బోధపఱతును.”

“త్రాచుతో చెలగాట మెందులకు? ఇంను నేనొకతేనే కలుగఁ జేసి కొందును. మీరు బున్నకుండును. — మీ పరిచితులు రాబట్టు నిరవరాధయని యెఱుఁగుదు. రెండవనూఱు కొతీబొచ్చి, పత్రముల పెట్టెను దొంగిలిబొంది మొనటితూరితనమున విచ్చిచ్చ హస్తయగు రమణికోఁ గూడ నున్నవాడే!”

“రాబట్టునకు నోట్లకట్ట యెట్లు దొఱకెను? — మందసమునుండి అవహరింపబడిన దరియేయని విగనరీ యనెను.”

“అతడు పొరవడి యుండును. లేక అసత్యము వచించియుండును?”

“అట్లనిచెప్పిన కొతీవతి విశ్వసించుడు. కాని, మీహితు లాతని మ్రోల కరిగి చెప్పిన సత్యము విశ్వసించును. తన తప్పు నొప్పుకొన సాహసించు డే చోరాంగన అట్లానరింపజాలదుగదా.”

“ప్రజలకు శాత్రువులైన పాపకులకు, బ్రతికూలముగఁ గావించబడిన కుట్ర నొప్పుకొన నామె యిచ్చిగించనిచో గౌరీయధిపానుని

మ్రోల కామె పోజాలగనికదా మీరనుచున్నారు! ఈవిషయమున నామె కానింతేని భయములేకుండుట టుండ, - ఇత్తటి దన డెయువు నడంబియుంచుట కామె యిచ్చగింపకుండుట టుండ, గర్వమున నుత్త మాంగమెత్తి, తన మహాదుద్యేశము నాచుహిత నలువంకలఁ జాటి నిజోద్యమమును సాధించుకొనున!"

"రాబర్టు నిక్కముగ నిర్దోషియే యైనయెడల ప్రజల మ్రోలకు వచ్చుట కాతఁడేల వెఱచుచుండెను?"

"నాచెల్లెత్తె వాంఛకున్న యెడల నతఁడీతకుమున్నే తాను నిరపరాధినని యెల్లఱమ్రోల ఋజువుఁగావించియుండును!"

"అట్లైన రాబర్టు హితురాలియింట విడిసియుండెనా? - చోరాంగన మీహితురాలేనా?"

"అవును. గతరేయి నీవుగాంచిన యదృశ్యతనంఘటనముల యనంతర మాతఁడెందుఁడలవాచికొనునని తలఁచితిరి?"

"నిరపరాధి అపరాధినకడ వాగియుండి తన నిర్దోషత్వమును నిరూపించుకొనుట? - బాగు!"

"నానఖి యుద్దేశ ముదారప్రాయమైనది. - చౌర్యమున పాలు గొనినవా రామెవనువునఁ గొరీపతి మ్రోలఁడను దోనము నొప్పుకొని రాబర్టు నిరపరాధియని నిరూపితురు."

"మీరారతనిఁ జూచియుంటిరా!"

"నానెచ్చెలియింటఁ జూచితిని."

"కొరీపతినిజూడ నాతఁడు వంసిద్దుడగుచుండెనా?"

"నేడే అతఁడు వర్జరూపాలి కిరుగును. - నేఁ గూడ వెళ్లుదును. మీరుకూడ రండు."

"నేఁ గూడవచ్చిన కార్యమేమి! రాబర్టు అపరాధియని వర్జరూపాలినులతో నొక్కిచెప్పితిని."

“అప్పటి మీ విశ్వాసము ననునరించి మీ రట్లు వచించితిరి. ఇప్పుడు మీరే నత్యము తెలిసినపుడు మిక్కిలి దురుల! మీ రెన్నఁదేమాటయు జుటుగ వటుపలేదు. ఇంకారి మానుడువును నమ్మితిరును.”

“నన్నువచ్చును. కాని, కుమారివిడూడఁ గొరీపతి మన కనుమతి యొనఁగునా?”

“ఈవిషయము ముందే యూహించి, యామె ప్రాణవతిని రక్షించు వెరపు బావుమనని తెలుపుచు రమ్మని కుమారికి జాలు వ్రాసితిని. ఆమె తప్పక వచ్చును.”

యమకుఁడు కుమారిని బాగుగ జెలుఁగుగ; సరళస్వభావయైన యాబాల కుండవలకుఁ దన యాశానజ్ఞువును వీడవని అతఁడు యోచించుచుండ నాకస్మికముగ నెవరియలికిడియో అతఁడు చింతా ప్రోతము నరికట్టెను. మ్రోలనున్న నిరంజాంతర శమునుండి ఎవరో యరుదెంచుచున్న ట్లాతఁడు గ్రహించెను. దేవి చింతామగ్నయై యుండెను; అకస్మాత్తుగ నొక లతాంగి కరవశ్యము లతామనసికను దప్పించెను. అపుడు పుష్పిత లతాజాలము మధ్యమున పుష్పాధిక నుండ రానన మొందు లోనికిఁ దొంగిచూచెను.

“ఓహో! స్వార్థెంటుదొరసాని! - నుంకరి! నుండరి!” అని యమకుఁ డనెను.

దేవి చకితయయ్యెను. కాని, ఆ విహ్వలత క్షణికము మాత్రమే! - “జష్టాయీన్!” అని యామె పిలిచెను.

ప్రకటీవాగరమును దప్పించుకొని, నుండరి వాని మ్రోలకరు దెంచెను. ప్రజాపతి వట్టువురై నట్లు అపూర్వసౌందర్యసంశోభిత యైన రమణి దాసీవేషమున దృష్టోచకమయ్యెను. మేక్కిమును జూచి ఆమె యక్కజము చూపలేదు. అతఁడు మాత్రము విస్మయచేతస్ఫురఁడయి పోయెను!

దేవి - ఏమిచార్త?

“అకాంత శురుదెంచి, మీశాంతై పేచిమున్నది.”

“నైద్యుడు కూడ వచ్చా?”

“లేదు. - కాని, అతనికడనుండి ఒకచిన్న వేటిక వచ్చినది. అది మీ శయనమండలమున నున్నది.”

నుందరి అవంతమున్నట్లు వచ్చి కరిగెను.

నీరవసిద్ధులవూర్తిలై యువకుడు కూర్చునియుండెను. దేవి నేమి యడుగుట కావలెనో నానానియు విక్రలేఖ. అలమెనుచుండై, అతడా లోలాక్షిని కలహించుచుండెను.

“ఈమారి ఎవరే? శురుదెంచుట. అయి, మాట్లాడుటలెను. మీరుకూడ వత్తురా?”

“నేనిప్పుడు మేను జూచు టుచేతమునునో కాదో యని సంశయించు చున్నాను.”

“న శయింపకుడు. మీరుకూడ నుండుట నుంది.”

“మీరు చెప్పినచొప్పున నాచరింప సంభ్రుండెనే. చోరుల సహ కారిణియైన యీసుందరి - నావరిచారిక! ఇత నాలసింపక రం”డని దేవి లేచి నలువలుడెను. ఇంకేమియు మాట్లాడక యువకుడు జామి పెన్నంటి చనుచు, “నాకిదినుండి కలకణముఁ గైకొని చనున యీమెయు, నీమె సహకారియగు వనమూలియు దేవి యుద్ధమున నుండిరి. చౌర్యమున వారొక వీరాంగస యాదేశమున పనిచేసి యుండిరని దేవి చెప్పినది. దేవియే భిన్నహస్తముగు నామీకాంత కాదుకదా!” అని వితర్కింపబడెను.

రాజహంస్తికై పడి దేవి యున్నతగ్రీవయై, ప్రశాంతముఖయై, కుదిర్చితలోచనయై, ధీరపాదవిక్షేపమున నగ్రనరయ్యెను. ఇరు వ్రులు తీవ్రానభూమి నరిక్రిమించి, కొంతొక కుటీరవ్యారమున నున్న

పించిరి. పదహరి చేరి రెండువల వస్తువై యల ఒక యాగదమునాని కీతనిని గొంపోయెను. యువం డాగదముండుం బూర్వదినమున నొక యుగ్మతమ్యంకమును బూచెను. యువవికాసంఘటితద్వాము దిక్కుగ నగుచి సద్దేశించి, చేరి యిట్లునెను. “అహరి ఇందే యున్నది. ఇది కుటుంబమునా, నా యభిప్రాయము నామెకుం దెలిపిన బాగుండెదా?”

“వలను. నేను తన చెల్లెలుని కివక్షికుండచి ఆమె యభిప్రాయము. అందుచే నామెలు నామె చేరినట్లును. బూయెడ ఆమె కిభకమిచ్చినయి. కాని వికాసముల నామెవే కాక్షిరిముండదలంచును.”

“అట్లున నిగువుము బోదముండు.”

ఇగువునిప్పుడు లాగిస్తికముగ మేటాపైల ఒక యెఱుమావపు పెట్టెపైఁ జడెను. పేరిక ముత్తెనది.

స్థానియభుక్తి పేర్చియు “ఇది మిండికిప్పుకుండవిన పెట్టెయె యుండు” ననెను.

స్తూనవననయై, పెట్టెచెంచి దేవయోగపుష్పగుచ్ఛము సీవలికిఁదీసెను.

యువకుండు — ఓహో! ఎట్లు హరిము.

చేరి మాటాడలేదు. పూగుత్తి ఆమెచేతనుండి జారిపడినది. ప్రభాత ప్రసన్న పద్మశూర్యమైన యా మహిళముఖము హండురమై బోయినది. ఇంచుక సేవల్లేయుండి “ఇది ప్రాపించునని యనుకొను చునేయున్నాను” అని యామె వచించెను.

“చికిత్సకుఁ డీహరిము నేలపంపెని?”

“నామరణికిఁ దెలుపుటకు.”

“ఏమి! — ఎందుకు? ఈతొరయజ్ఞనొనఁచునా డా నరాధముండా?”

“ఆన యొనగినది విద్రోహులు, — ఇతఁడు వారి నాయకుండు. బాధితుల నేను విశ్వాసహంత్రినైతిని!”

“మీరా?”

“వారికో నాకు సంబంధం ఉన్నది. దానికి దగిన ప్రతిఫలముని”

యివ్వడం కోసం నాకు ముందు సంకల్పంలో బాహ్య ప్రవేశించి, అతనికి దెలియని భాషలో నామో చెప్పెను. దృతస్వరమున దేవి యువకుని దేక్షించి, “ఇంక తడయకు ఇప్పుడు శుతమకు ప్రసంగము వలన మీ కంతయు బోధపడును. రాబట్టు నిర్దోషియని మీకును, గుమారికిని గూడ చెల్లునుగదా. తోడనే గదిలో బ్రవేశింపుడు”

“మీ కేమియు నావదరాదని శపథ జనునని చెప్పుడు”

“ప్రస్తుత మీమీయు భయము లేదు. యవనికాంతరమున నిలిచి, చెవియొగ్గి మా ప్రసంగము వినుడు”

“నుండి, అవనగమైన యెడల, మీకు వోడ్పడుదును.”

తోడనే వైద్యులు నిలాగనగదిలో బ్రవేశించెను. అతని యాకారము స్థిరమై గంభీరమై యున్నది. కిద్దోయి యుజ్జ్వల జ్వాలాభాస్వరమై యుండెను! అతని భీకరాకారము జూచి, దేవి యిటుకైన భయపడక స్థిరస్వరము. “తామ నాకు మరణశిక్షవార్త దెలిపితిరి. ఇప్పుడు మీయిచ్చయేమి? ఏలవచ్చితిరి?” అనెను.

“మిమ్ము కొన్ని విషయములు ప్రశ్నింపవలసి యున్నది”

“మరణదండనచూ విధింపబడిన వెనుక, సత ప్రశ్నల ఫలితమేమి?”

“మీకు గొండలు సహాయముగా నున్నవి. వారెవరో నాకు చెప్పి తీరవలెను. మాకు విశ్వాసఘాతము చేసినందుకు మీరు తగిన దండనము పడయవలెను.”

“నా యవరాధమీమో తెలిపిపిదప మీ కేమి సమాధాన మొనగ వలయునో యాచింతును”

“ముందు వెనుక లాలోచింపక మా మార్గమును గంటకీత మొనరించి, మా నిశ్చితసంకల్పమున కడ్డునీలుచుటయే మీయవరాధము.”

గోతీవలియింట దొంగతన మొనరించెదవి, ఆ గొలగోపాలము లోకు
 తెవనిపై దోషారోపణ మొనరించిరో, వానిని వెతకవలదని ఎన్ని
 సారులు వారిచిను, మీరు నా సుఖపులకు బెడచెదిబెట్టితిరి.
 అంతియెగాక ఒక ప్రాసన్నవానిని సహచరునిగఁగైకొని చిరకాలమునుండి
 మన సమితి కోనగమై తమ రక్తమును జమ్మి ప చేయుచారిని గూడ
 మీయరుచితత్వమున నియోగించితిరి. ఒక్క విదేశీయునిఁ గాఁపాడు
 టకై మీయప్రతిక్షకుఁడును, సుంకరిగఁడును, మీరును మొక్కవోని
 శౌర్యముతోఁ బనిచేసిరి! తన నిర్దోషత్వమును దూఢిపఱుటకు కా
 విదేశీయుఁడు ప్రకృతచోరుల పేరులే తెలిపివేయును. అతనికి విద్రో
 హులపేరు లన్నియుఁ దెలియకున్నను, వానిని రక్షింపఁ గ కణముఁ
 గట్టుకొనిన మీరు విద్రోహుల నామములు పేర్కొని మా కెంతేని
 యాపద నాపాదింతురు. అందుచే మిమ్మునుఱులతో నుండినయు
 టుచితముకాదు”

“రాబుర్తును రక్షించుట కొఱకు చార్వోదంతమును గోతీవలికిఁ జెప్ప
 వలసియున్నను నాపేరు తక్క నేనొరుల పేరులను జెప్పను”

“ఇక మిమ్ము సమ్మజాలము. అత్యాచారముగు రష్యా యేలి
 కకుఁ బ్రతికూలముగఁ జాలకాలము హ్యాయ్ పూర్వకముగ మాతోఁ
 బని నలిసి, మీరేల మాయాన జవదాటి మాకెదురు నిలిచిరి?”

గర్వవిస్ఫారితసయనయై వైద్యుని దేజిచూచి, గంభీరస్వరమున
 దేవి యిట్లనెను. “రష్యాసామ్రాట్టు ప్రాసాదమున కగ్ని దరికొల్పి,
 మానవప్రకృతికిఁ బ్రతికూలమైన దుర్దాంత దుష్కృత్య మొనరింప
 వెనుదీయని వారితో నింకెట్టి సంబంధము నిలుపుకొనుటకును
 ఇయట్లా అంత తుచ్చురాలు కాదు!”

బుజము నించుక సరికుచిత మొనరించి, చికిత్సకుఁ డిట్లనెను.

“మీనోటినుండి యాపలుకులు వినవచ్చునని నేఁడలఁచియుండలేదు”

బహువిధముననుకూలమైన వివాహమున నీ ధర్మక్షాన ముదూరించినది. అట్టిచారమునను విధిగముగ వచ్చి, ఆహారమునకును అంబు శరభమునకు చివవుడు, అత్మాచారవిధ్యుననుకూలము లుండియగుట యాత్ర ఆముగ గొనవలసి వచ్చునని మీ రెఱుంగిన బోయియుండలేదు.”

“ప్రజలను బీడించు రమ్యమునీని ముందుగా, మీ రెల్ల కాల తాత్పర్యము మొనరింతురని నొనరుజి జేతిని. కాని, ఆద్వైతసిద్ధి గావించుకొన మీరవలంబించిన యుత్తముములు మిగుల పేదలులు లగుట నుపలక్షించి మిగుల విచారింపితిని. ఘృతేతనరహిత్యము జేయ జేసికొని, రాజాత్మపురుషున కగ్ని గొల్పింట్టి సాహసవంతులైన నేనానుల ప్రాణములదీసి భయదృశ్యత్వములకు మీరలు పాల్పడుచునని నేనూహింపవలెతిని. ఘోరనరకటముగందుం బడి, అనన్యోపాయములై, మనసమితివా రీవరలో నష్టమకృత్యము లొనరించిరి. కాని సాహసమే తమ కార్యసీతి యని యోచించి యద్వైతపూర్వకముగ దానికి వారు చేయు జేసికొనలేదు. సెంటిమెంటుబద్ధునంకితము వివక్షనవార్త నా హృదయమును విడిగ్ల మొనరింపించినది. మీచిత్రము లిప్పుడు నాకు బాగుగ బోధపడును. నిలువఁబెట్టి, నా ప్రాణములను సూడ మీ రూడ వెలుకఁజాలుదు లేమో కాని, నన్ను మరల మీదళము లోనికి జేరఁదీసికొనఁజాలరు!”

“అట్లైన నొక యుగిరిత విదేశీయునికొరకై మీ యనువులను బాటు కృతసంకల్పములైతిగా? దుష్ణయమునకుఁ బ్రతీకార మూహించి, నిరీహరక్షణ మునిరింపఁబూనిన ట్లభినయించుచున్నారు గాని మీ ప్రకృతోద్దేశ మన్యమైయుండును. — చెప్పనేల! రమ్య సామ్రాట్టును గలిసి మాయందఱిని మట్టునెట్ట మీరు సమకట్టించున్నారు.”

క్రోధః క్షింతస్వరమున దేవి యిట్లనెను. “దురూహలకు మనసునఁ జూపిచ్చి, యనుచితములు నడుపుచు, నాకిత సవమానము జరుగ

కుండు. అట్టొకరింప మీకధికములేదు. నాయతీత జీవన మంగు
లకు నాక్షి! దోషము లేకస్వాతంత్ర్యము కొరకై అసిహస్రుడై,
బాధితుడై, దురదృష్టిపీడనమునకు గుఱియై సహించి, పైచీరియా
యంబెందు ప్రాణములను స్వీకరణమునకు పరిత్యజించినో, అతని
తనూభవనై జన్మించి, స్వీయదేశమున బారితృశ్యశ్రమములందుండి
విముక్తిపడెననియు మహా సమీక్షించుచున్న విర్భుతతో జోగులకును,
సామాన్యపక్షమున నిరనాయకులకు సాత్త్వికచాత్ర ముపదేశించి
తిల. ఈ ముగిస ధైర్యవంతులకైయే అహర్నిశమునై, అహర్నిశలు
దీక్షించుచు వారు ప్రియమునున్నాడు. కాని, యిప్పుడున కిచ్చ
ప్రవృత్తును బాధించెడి నీచస్వస్వములకు దొడగు నుపశానాంబి
నంతకీ పీడయములే దలచుచున్నారనుచున్నాడు. నాయత్త్వోక్తు
కుండు నాకు విశ్వస్యమునుచున్నది మెలకువను దాను లేకనితాదృశ్యమై
నింతుకృషి నల్పుచున్న సమృద్ధులున్నాడు. జప్టానిన్ దేన్
సుందరి - విజేతృకులను, జనదానను బోలుచు నీనాథులు కావున
స్వాతంత్ర్యశ్రమము నామెకాక నిరాశము జరించుచున్నది. - సహ
నుడగు జ్ఞాతు సన్నగుడిలో తనస్వాధీనత, - స్వాధీనతచే యే,
నిజీవవసును సహితము విచ్చు మొదరి చు గొనును. అతడు దొక
ప్రాప్తి కు భద్రచునును విచునును. ఆ భద్రచునునును బోలుచుదేశ
మునకయి సమరముగిరింది, తనబాసవులు స్వాతంత్ర్యశ్రమత కర్మగా
మొనరించెడు. సంభాతంత్ర ప్రమాత్యయెం పరిన్ సికాదేవి క్రిత.
1831 వ సంవత్సరమున విప్లవమునుమున నా మహాత్ముని బరిగారు
మాణి, నుఖనాఖములం దాతం సహభాగినినై, దేశసహితాదృశ్యమై నిజ
నుఖసాభాగ్యాని సహస్రభోగములకు జలంజలి యొనగి నలువడేడ్డ
నుండి సామాన్యకూడవిమాణి. బ్రతుకును, ఇరుకుకూడ దేశ
భ్యుదయమున కయి పరిశ్రమనల్పు విముఖ యగుటలేదు! కావున

లై, నరహత్యాకృత్యముఁ గలుపితులై న ముక్కడుల చెడుగుల కాసు లోడ్చుదునని అశపడుచుంటిగా?"

"కొతీచార్యమున సాయమునరింపఁ బాత్రున కామి అనమతి యొనఁగెనుకదా!"

"శత్రుహస్త గతములై నందుననే పతముల మూలమునఁ బెక్కఁడు స్వీయ దేశస్థుల జీవనము లాపదపాలుగానుండెను గాన నాని నెట్లులై నఁ జడుతుటకై నే నొకరించిన యత్నమున నాతఁడు నాకుసాయము నలిపి, నిలయునపుడు నానూజ్ఞ పాలించెను. ఈ కర్తవ్యవిగ్రహణార్థమై నేను నా జీవనము నతర్హమునరింపితిని. కాని, ఈ కార్యసాధన మున నేనెట్టి యాతనమున నహించియుంటినో మీ రెఱుంగకపోలేదు."

"అవును - మీ రసాధారణ వీర్యమును బ్రకాశ మొనరించితిరి! ఇతఁకాల మనిర్వచనీయమైన నిపుణత సూపి, మొక్కివోని ధైర్యమును గనపడిరి, నుతికి శుభదాయకులయి వర్తింది, తుంకిపుడేల, నిట్టియన్నాదమున లోడివారందఱిని ద్వజించినైచికోరో నాకు బోధ పడలేదు. కొతీకుం దట్టి భయానకకృత్యము జరిగిన దాని, మీరెన్నేని యగ్భూత కార్యములను నెల్పియున్నారు. శవాగారమునుండి మీ మామూలి చిన్న హస్తము నపహరించెను. నీడవలె మిమ్మునునరించు నుదగి మాయోపాయమునఁ గంఠముఁ గొనినచ్చెను. ఈ కార్య మున్నగు మీ ప్రతిభయొక్క యగ్భూతఫలరూపములే! ఒక్కమా మగ మనసమితియందగుఁ బరిగ్రహము లూడనున్నతఱి కాశల మితో మీరు వారిని గాపాడితిరి! కాని, ఆకస్మికముగ మీ యా దార్యము నేలుగలిపి, ఎన్ని పర్యాయములు వారించినను విశేష లోడి హిండ్రితోఁ గయ్యమునకుఁ దొడరి, ఇంతకుమున్ను పడినకష్టము యొక్క ఫలమును నష్ట మొనరింప మీ రుద్యమించినారు. అకస్మాత్తుగ మీ మనసున నిట్టి భావాంతరమేల కుటలైనో తెలుపుదురా?"

“ఒక సిరపరాధిని రక్షించుటకంటె నిడులకు వేటుకారణము లేదు. స్వర్ణేతుకముగ రాబర్తుపై దురుతాపనాద మారోపింపబడిన ముహూర్తమందే, అతని నెల్లయినఁ గళివిమోచను గావించి, వాని కిది వాని ప్రణమిభాగినికి నజ్ఞాతినై కావించిన యపవ్యయును మాపు చేయ సిశ్చయించితిని.”

“అట్టైన మీయావదను ఆహ్వానించు కొనిటకే చూచుచున్నారా? — మీయవరాధమునకు క్షమాపణలేదు అయినను, రెండు షరతుల కంగీకరించుచో, మిమ్ము మన్నింజుము.”

“శ్రమిపడి తా మేమరతులను దోషపనకొరలేదు. నే నే నిబంధనమునకు నమ్మితింపను.”

“ఇక నెన్నఁడును దిరిగి రాసి షరతుపై తోడకే మీరు వ్రాస్సి దేశమును వీడివాలెను! ఇది మొదటిషంతు. రెండవది అస్త్రశిక్షకుని తోడ్పాటున నుందరి నన్న సశీధిం రాబర్తుయగొనవచ్చి మీయింట నుంచినది. బ్రతుకవలెనను. వాంఛమున్నయెడల, మెటకే అతని నా కప్పగించవలెను.”

జాగుప్రజాపురుఁ జరునగవునప్పి దేవి “ఎమి! రాబర్తును మీ కప్పగింపవలెనా? అతనిగుండెలుతీసి గురుకున దగ్గ్రు. గుమరా యెమి?” అనెను.

“అతనిపైఁ బాడ మరణశిక్ష విధింపబడినది. మీ రెంత యశ్నించి నను, అతనికి నిష్కృతి లేదు!”

“ఘృణితమై, కాపురుషోచితమైన ఈ నుడువుల నామ్రోల నుచ్చరింప పచ్చెసితిరా? నన్ను మీరు బాగుగ గుర్తింపఁ గలిగితరని యనుకొంటిని.”

“ఈ నిబంధనములకు నమ్మగించుట లేదా? ఈమాత్రెన యోచింపు యుత్తర మొనఁగుడు.”

దేవి ఉత్తర చేయిను నొనగిన, భూటారజువును లాసి, అందు లించే అతనికి ద్వారముఁ జూపెను. నాని నాచి చికిత్సకుఁ బట్టినది.

“మిమ్మి. ఇందుఁజే చికిత్సని యాశించుచున్నారా? నేనిక నీ ప్రదేశమునకు రాదు. మీకు స్వర్ణజూడఁగిలుకుట కిదియే తుదిమాట! నేటినుండి, పదునెను దినములలో మీ రిహలోకము నుండి సెవు: కైవలమును. మీరెక్కో మీకు దోడుపడి, మీ విశ్వాసభావములైన వారుకూడ మీ నిష్ఠానందించి నెరలోకము నకుఁ జరిగిరియను. దేవీ! మా వ్యూహపు నా వ్యాధియగుచు వ్యసమే కల్గియును! ఇచ్చగించుచో మీ సమీపిం దిదియొక మై మా కెల్లవకు మీరు ప్రాజ్ఞులై యుండువా! నాని, అట్టి యోగ్య కలుగుటకుఁజాలు — తాదృశ మహద్దశి యుపదేశు బులు, విశ్వాసముతోకి వలసిన నిరణిత్తు మీకు పోల్లుచున్నది! అదియే మా వాంఛ యగుచు అంజను!”

చికిత్సకుడు గృహమునుండి నిష్క్రమించును. అన్యుల వేదియున్న వనమాలి ఆవలిఁజమ్మియువలకుఁ జరి అశనిం నాగనను. తోడనే మేక్కిము యవని కాధ్యక్షతమునకుఁజే యూపలికి పచ్చెను. కుమారి అతనివరుక నిలిచియుండెను. ఆకు నిమిషయకవిచ్చరి కలమిమ చుండెను. ఆమె మిథియు వివర్ణమైయును. మాటలాడుచుకై నను ఆమెకు శక్తి లేదు.

“దేవీ! మీ ప్రసంగము నంతయు వింటిమి” అని వివర్ణముఖుడై మేక్కి మి నను.

అతిశోమలకరుణార్ద్రహాసము దేవి యధరమును రుద్రత మొన రించెను. మల్లనివ్వరమున నామహిళ “ఇప్పుడు నా మృత్యు వానన్న మైనది!” అనెను.

“మృత్యువా! — ఆ దురాత్ముని మృత్యువే యానన్నమైనది!

నాతరవారిచే శిరము వేయి ఖండము లొనరించి, సిముసములో వానిని యుచునననమున కంపియించును?”

“ఈ దురాత్మునిఁ జూచి, మీ యమూల్యజీవన మావడలపా లొన రించుకొనకుడు. అటునను రాబర్తు నిర్దోషియని యిప్పుడు మీ రెఱుంగ గలిగితిఁగదా! ఇత నేను మరణించిన నేమి?”

“మారు మరణించుట? — ఇట్టి దుర్మతి యింక మనిముండఁ గూడదు — రాబర్తుచిగుతించి సరిదేహము నా మనసునుండి తొలగి పోయినది. తగు ఋజువు జూపజాలితమేటి, నృధు మకూడ రాబర్తు నిర్దోషియని నమ్మును. రాబర్తు ఒడిచెచ్చి గృహమున కే నే నాతనిఁ గొనిపోవును. నీ దాంఁడున్నతమ దైవఁడై, శోతీ మయ్యమునఁ బ్రవేశించును. అతఁ డిప్పు డిరున్నాఁడా? లేక మఱొక ప్రదేశమున నుండనా?”

“ఇందే యున్నాఁడు. స్వయముగ నే నాతని గొతీపతిపాలికిఁ గొనిపోయిను. వానికి నే నొనరించిన యపకారమునకుఁ దగు ప్రతీ కారము సలుపుదును.”

“కాని, నా మాత్రుఁడు — ”

“నన్నుఁ జూచుట కీయకొనఁజేయిమిసయా? — అందులకు మీ రాతని సంగీరింపఁజేయవలయును. సిముసమునకు మున్న మీరు విరిస యుదంతము సంతయు అతనికిఁ దెలుపుడు. ఇకఁదాచియుంచ వలసిన దేములు లేదు. దేశధక్తులను సమ్మి, నిప్పురులైన విద్రో హుల సమీరినఁ గలిసి యాత్మవమానము సలిపకొంటిని లోకు లెతఁగిసను విచారపడిను. విద్రోహులు చూపు భయప్రదర్శనము నకు భయపడుచుననుగాను? దిప్పనేల. ఈ రహస్య వృత్తాంతము నెల్ల తావులఁ ప్రచార ముసరింపును శోతీపతిని వేయిదును.”

“అట్లు సరింపజూనుకొనకుడు. ఇచ్చాపూర్వకముగ మీ శరీర

వివదమహర్ణవమున లంఘించెదా? రాబట్టు కళంకము క్లుప్తమైన బాలుగనా! నేనె జని మాయాగిమననారత మాతమునకుఁ దెలుపుదును. ఇక నన్యాలొచన మాకాశ్చర్యము."

దేవి కుమారినిఁ దెలిసియున్న కంపితస్వరమున "మీహృదయమునకు నే నెంతటి క్షేమము కలిగించితిని. నావివరాధమును మన్నితురా?" అని దేవి అడిగెను. కుమారి ఏమియుఁ బలుకనేరక పోయెను. ఇమె కోమలకలలను లంఘించి కలువవడిగ నశ్రుబిడుపులు జాలువాటుచుండెను!

దేవి - సిక్కిముగ నేను మీ మది నెక్కున నెత్తిని. మీప్రేమాస్పగుని నామము కళంత ముట వినిరినే, మీ జననమి మ్రాల నా వివరాధము నొప్పునఁ జెప్ప మిదల, అతని హృదయమును బీడించిన సందేహము మాయమియ్యవలెను. ఇహనీన నైముండి కలువ మొనరించితిని - నా పాపమునకు వలయుఁ బ్రాయశ్చిత్తము చేసికొందును. నా ప్రాణములపై నాకడ నధికారములేదు. పగతుతా యధికారముఁ గొనిరి! అందుచే మీమ్రాల నేను నాజివనము నుత్సర్గ మొనరింపజాలను. కాని మీ దేశాధికారుల సమక్షమున నాత్మసమర్పణ మొనరించుకొనినయెడల, నా పాపమునకుఁ దగు ప్రాయశ్చిత్త మగునని యోచించితిని, అందులకు సంసిద్ధమై యుండును. జగతీనయ్యఖియిన లలియ చెప్పస్వనమున 'నే నా సరపిశాచుల సహకారిణి' ననియు 'హరి కార్యనిర్వాహణమునకై గురుతరపాప మొనరించితి' ననియు బల్కుదును.

"వారికి నాయుపడినారా?" అని కంపితకంఠయె కుమారి యనెను.

"ఇంకను సంతయ ముందుచున్నారా? ముహూర్తమునకు మున్నానరాధమునతో నేనొనరించిన ప్రసంగము మీకు బాగుగ క్రవణ గోచరము కాలేదుకాబోలెను. మీజనకుని కొతీయందు ప్రచోర్ణ

మొనరించుచున్నది నేనే! - కూర్చుంటే చూడండి!”

అని ఇట్లుచేసి నిజపాపమును తెలుపుచు బోలెడువాలో (వేలాడు) కృష్ణుడననిక నొత్తించెను. అప్పుడు చతురమి పోయెను. ఆనేగళపిశనకమున దేవి “అయ్యో! ఇదే భిక్షుచూస్తము” అనెను.

“అట్లైన మీదేయి భిక్షు నామో?” అని మృదువైనరీతి ను మేక్కి మనెను.

వామనావళిని ప్రసాదించి మొదటిది, “అట్లని యెందుక?” అని దేవి గాహవానికి విన్నవించిన నానందమును గృతించు హస్తమును యువకుడికి నానందము బహుమతిగా నొసంగి నన్ని విషయములు చాకిరికొల్పితిని. దేవి యెప్పుడుగ గతవల్లన యావరణిని కిసికేయలేదు! చౌర్యమున నానందము కలిగితమైన దింకేమియు లేదు!

దేవి - హస్తచ్ఛేదమున నీకన్నె, మరణాధికమూతవ మును నహించితిని. కాని శోభనమూతమున గలిగిన శాధ కంటె జికిత్సకుని కుట్రను ననుసరించివు డభిక్షేపము కలిగినది. దేశముగొరకు రక్త మునునుకులి నని యెందుకును! అపూర్వమందరి యగు శిష్యాన్ రూపము దిక్కుగ మీ దృష్టి మరల్చి, మిమ్ము మానముగలిగి నావించి, మాయాపాతముల బంధించి జికిత్సకుని ముట్టు ముగట యత్నించెను. ఆ సంతర్పము న్యధము కానినే సుదానే విఘ్నమైన శార్యము నావలన నెరవేటునని యొనరించి, అతడు మిమ్ము నానందమునకు గొని వచ్చెను. ఆయత్నమున నామనువు లూడననినదే! అప్పుడు కూర్చుంటున్న నాకు శక్తిలేదు. ఇద్దేశనభూతకొల్పక నేనొనరించిన యత్నమువలన నాశాధ పృథ్వి యయ్యెను. నే బ్రదికినను, జచ్చినను అతనికి బోవునదేమి? - చౌర్యమునకు సంబంధించిన వగు

మాచిహన్నామూ అన్నియు పలుప్రముఖులైన యెడలఁ బాను శృతాన్తఃపద
నగుదునని యాశం దూహించెను. నేన నట్లు బడిన యెడల, నీకంటె
కంతకుఁ బానే నాకునుడుఁ ప్రజలు ప్రహింతునని యతడు భయ
పరిచెను. రాష్ట్ర విభవస్థ మీగు నాకుఁ దోలుచుచున్నదియు, నొక
గాధకళంకక్షాలకమునకుఁ జేర బూనదుననియు అతడు కల్పనైవ
దలపలేడు. తనకునుడున్న యెడల, మిక్కితఁడు నానినానకు
నకుఁ గొని రావ నేనుండను, — రాష్ట్రము రక్షింప యత్నింపఁచునని
నని, ఎఱిగిన బాటి అతడు నాకు కతునై, నహస్యముగ నాహా
హారోద్యమ సిగ్గుకై, న్నానై దినారాత్రముల కన్న సేవయుంచుచు
మనీషానుకత్తుత్తు బాడుచు, శుక్రముల్లసముఁ జరిగిలిగనుట్లుకై
ప్రచ్ఛన్న వేషును నిడుముచు నాని నుండు మాతలి బరాజిత
మొనరించుచును, నైకి లిడువలఁ బడసెననియు, కట్ట నుంట్లి నహం
స్యము బహువిధము కి క నాస్యము లేదనెను, ప్రహింస తినే
హితభగ్నవేషమును బోష్యజించివైరి, యతడు న్నానై మరణించెడ
నను జారీచేసెను.”

“మీహిశ కాంక్షులును, మిత్రులును యావత్తీవరి యాగర్భతి
మఱచెను. అతని నందా దేశము కేవలము నహస్యముగ నున్నది. స్వర్థ
మైయే తీరెను.”

అతని మాటలు కుత్సిత మొనగక కుచారివలఁగఁ జరిగి దేవి
యిట్లనెను. “నువలీతియమా! మీ ప్రాణాతి ఉదాస్యం వుడు.
ఉన్నతహృదయుడు. వచితవాక్కుడు. మీ యిరువు రేక మై
సుఖించు కొంటకుఁ బ్రభుత్వ హృదయనై నాప్రాణములను బాయు
చున్నాను. పరస్పరానురాగ భక్తులై, విచిత్రతత్తులైన మీ దిగ్భురు
సఫలీకృత మకోరధులగుచున్నారు గాన నాకునాధమును సైరిం
పుడు. ఇంచుక నేటిలో మీనాథుని మీజనముని పాలికే గొని

వచ్చెదను. నమ్మతిచేసినా?

ఎనుసటకు ఎలినుకు చూటాకుకత్తి లేకపోయినది. ఆమె హృదయమున తుముల ఝుఝునిలము విజృంభించిపోయినది. అప్పుడు ముడలలి నమ్మతిని మేల్పిమే సంజాపూర్వకముగా చెలిపెను.

దేవి - తాము కుమారిని జంకనియొడ్డుకు గొప్పోయి, యాతనికి నా యాగమనకాంతం చెలుపుదు. కాంతహాని మొరిగినందు. నేడొనరింపజాలిన కార్యము లేవు నా కసాధ్యము కానవచ్చెను. నాజీవనవిమితి నిరూపరిమునమునకు వన్ననగుచున్నదిని గ్రహింపుదు.

దేవి కడుపులు యానకుని వీరల సంశయ జొచ్చుటలేదు. అన్యాయలోచన మాతలి మనసున బిడింబుచుండెను. ఇంక తదా "నోట్లు కట్ట రాజ్యవేతు నెల్లవడెనో తెలియకును. నుడలు గొంతి రాబట్టు నిరవరాధియని విశ్వసించు" అని యాతడనెను.

దేవి - ఎచనో శక్తావు అతని కష్టముల నలపెట్టి ఆడైకము నాతఃపాలి కలపెను. అని చికుత్సకుని కృత్యమే దైయంబును ఆడనటి కసాధ్యమైరపని దేయింబులేదు. - అధాధానముకూడ నాత నికిలేదు. రాజ్య వడనినతము మీర్లనున్న వికదా! నా కా కమ్మను జూపుడు. మన మీనివియమునకు దగు పశోధన సూచ వలయును. అకస్మాత్తుగ నతని కింత కుర్థము భిమట ఘోర కుతంత్రఫలమని మనము ఋజువు నేమజాలకపోము. రెండుగంటల నేపటిలో నేను మీ మాతలూయమునకు వచ్చెదను."

అని యామె దక్షిణపార్శ్వమునకు గుమారి కరవల్లనమున్నగైకొనెను. హృదయావేగము నడచుగొనజూడక ఆ పశిత్రదిత్త వెక్కి వెక్కి యేడ్చువాడగెను.

యవకుం డికిమియు బలుకక, కుమారిని వెంటగొని దృఢ గాముడై ఆయాగారమునుండి నిష్క్రమించెను.

నన్నిహిత కర్తవ్యము నహింసయు విత్తవలనయే పాపభక్త్యలైన రాజ్యము లినుల తోపును? గూన ముడగు తన యంతరంగ మిత్రుడు వివరీ నెట్లులైన దింక దళ మెపు రోగుచు, వేక్కి మాశని యంటిక్కుగల జగముడ, ప్రభవనసభామై, ఆనంగ ప్రదీపముచెన్నజే ప్రభులననెడ జేమలయల జేమల నిడికొని యోన్నాత్మక మ్నాచ్యమున జ్ఞానాత్మక నిలిసికొనిను - బాలకుని రూపంబయ్యు సుపూర్ణముగ మాత్రమయెను

వేక్కి - కుత్తా! ఇందు పూర్ణావస్థమును ఒడవతినివా?

"అవును—వే నీవలలో వ్యాగ్రముడైన యున్నట్లే నాకిప్పుడు లోచుటకీదు జ్ఞానకళక్తిని గూడ మరల బాంకగలిగితిని. అన్ని విషయములు జ్ఞప్తికి వచ్చుచి."

"అట్లైన నిన్నుచదువదీగను నీతో జాల మాటాడవలసియున్నది. ఇత బొంబాయి వెం దిగుచున్నావు?"

"ఇక్కడనుండి సుపూర్ణావస్థానికి మందనము నెట్లు తెరువలెనో నేను జెప్పితిని అట్లని కొతీవాధులకు జెప్పజూపుచున్నాను."

నేనెట్లు యనుకొంటి? నీక నీవై యిట్లు చెప్ప వలచుచున్నావా?"

"కీదు—అట్లు చెప్పుచుచి మా యవ్వ నన్నంపినది."

ఇది నిక్కమగ దేవి ప్రేరణయని యువకుడు వెంటచే గ్రహించెను. ఆమె యాన ననుసరించియే సృష్టాంగన బాలు సంపెనని యతఁ డూహించజాలెను.

యువకుడు—ఇట్లు" నీవు కొతీవక్తికి దెలిపితివేని, నిన్నాతడు పాలినుల కప్పజెప్పును. నీ కేమియు భయములేదు.

"భయమేల? కర్తవ్యముకావించి, కైదీకావలసివచ్చినను నట్లగుటకు వెనుదీయను. కాని, కుమారి నామాటాడి, అట్టి దండనము

విధింపక క్షమింపుమని జనకుని వేడుక.

“వర్జ్యురారి హృదయమున దమ జనివజేయుటకే కాబోలు బాగుగ ముస్తాబై వచ్చితివి. నీమాలలు విని యతఁడేమి యోచించునో చెప్పజాలను.”

“నాకీమస్తులను దేవి యొసగినది. నేడు నాయుంకాలము మా యవ్వను, నన్ను, ఇమి వెంట నిడుకొని వోవును. ఇంక మిమ్ము జూడజాలను. అందుచే జితగానున్నాడు.”

“ఇప్పుడు కోతీవతి ముంబలేను. ఒకమూఁటిబుడబుపోయి తిరిగివత్తిము.”

ఇరువురు పరిసరప్రదేశముల భ్రమణ మునకుండుచు, ఓగనరీ గృహద్వారమున నుపసించిరి. అందొక ద్విజముండు ద్వార పాలునితో ప్రసంగించుచు, మేక్కిమును జూడ జోహా రొనరెంచి యిల్లనెను. “స్వామీ! నన్ను గుర్తింపఁగలిగితరా. ఆకాల సకథిని నిర్దనసౌధనమ్ముఖమున మినుకు పుడచుము కలిగినదికదా. కోడినా. తఁ గూసినది నేనే. జ్ఞాపకములేవా? నన్ను గుర్తింపలేక వోవుచున్నారా?”

“గుర్తింపలేక వోవుటమి? — గుర్తింపతివి!”

“నాపేరు గొలొవార్డన్. బాల్యమిత్రుడని విగ్రహించి జూడవచ్చు తిని. రెండు నెలలనుండి యతఁడు నానుగతి నే కనుగొనుటలేదు నేఁ డిహటికి వత్తునని కిబురుపంపినను, అతఁ డెప్పులేకపోయెను. — ”

“నేఁగూడ అతిని జూచుటకే వచ్చితివి. నాకును చిక్కెత్తిలిగినది.”

“అట్లైన మీయొద్దఁజూడ సతఁడు చూడక జూపుచుండెను. పైకము కోత వేతికి చుక్కయొకటి, ఎరికి నొనికైకం గమ్ములు మీఁడకివచ్చును. రెండు నెలలక్రితము అతఁనిగర్భముంతయు నొడవగి పోయెనోకాని తనవంకొక కై నాయుటివచ్చును దిగి, నే ననఁ దన కెంతో యభిమాన మున్నట్లు నటించెను. చచ్చినేల! — నాచే నొక దొంగఁజూచుకూడ వ్రాయుచుకొనెను.”

“ఏమీ! - ఏమంటివి?”

“పర్జుగారి కొరీమందు పైకము జమజేయువారిలో నొక పెద్దమనిషి మతొకనివద్ద ఏమిదివేల నాణెములు అప్పుదీసికొనెను. తన పేరు చెలువక బాకీసేర్పు నేర్పాటున దొంగజాబుతో సతతంధన ముండును. బాబయ్యా! మారోమాటనుడీ! ఏమయిననుడు, ఆ యేర్పాటుతయించాడ నది దొంగసొమ్ముతోచినది.”

“పైక మొనగి రంకని వివగరీ మిమ్ము వేడెనా?”

“అవును - స్వామీ! నేను నిలువెదను. కాని, నాకు ధర్మ జ్ఞానము లేని పోతను. చెప్పినట్లు పైకమును పెద్దమనిషి చేతి కిచ్చి తిని. సొమ్ముతో నిచ్చిన జాబును విగనరీ యనురోధమున నేనే వ్రాసెను. నోట్ల తీయుట వచ్చినో పైకయందుకొనిన పెద్దమనిషికి దలిమి నుండవలెనని యిచ్చినవాని యుద్దేశము. అందుకొనిన యాతడు తన చేనాత గుర్తింతునని విగనరీ నన్ను బట్టెను. సొమ్మునగు పెద్దమనిషి నొకొందుక బహుమాన మిచ్చునని విగనరీ యానపెట్టెను. అబహుమాన మేమో కేటివరకు నాకనుభవించలేదు.”

ఉపాంతినుతయు విచారితనే మేస్సీయు ముఖము నెల్లినై పోయెను. అందలి రహస్యమును బాగుగ పృథకుంగమ మొనరించుకొని “ఆ యుత్తరమును మీరిప్పుడు గుర్తింపగలరా?” అని యాతడనెను.

“నేను వ్రాసిన ఉత్తరమును నేనే గుర్తింప లేనా?”

“నాతో రండు.”

“స్వామీ! ఎచటికి?”

“పర్జుగారి యింటకి - మీరాకకు కొరీవతి సంతసించును.”

“ఎచ్చుటకు నా కేమియు నధ్యంతరములేదు. కాని, విగనరీ కిష్టములేక - ”

“అయ్యా! దయచేయుడు; తాము పెద్దమనుష్యులు - పెద్దమనిషి.

వలెనే ఆచరింపుడు. మీకు తప్పక గొప్పబహుమానము ముట్టును. నామాట నమ్ముడు.”

గొలొపాడ్డిన్ మేక్సిము ననుసరించి చక్క — జడ్జటు పారివెంటనే యున్నాడు. అతని కింశయు బోధపడినట్లైతే మొగము చెప్పక చెప్పుచున్నది. కొంత చేరుబడియున్న పగనకీ వారికి దృష్టించుట డయ్యెను. ఇంచుక వారి దెసకు ననుదేరి, మువ్వరిని గుర్తించి తోడినే వారి మార్గమునుండి మరలెను!

“అయ్యో! చూడుడు. వాని గర్వ మెంతవరకు దల కెక్కినో! మనలకు జాని గిట్టున దిగెను! ఈ పెన వానితో దనకు బరిచయ మున్నట్లు కూరకొనియెడిదల దన గౌరవమునకు హాని కలుగునని సిగ్గుచే దలవంచుకొని ఎట్లు పెర్చిడుచున్నాడో! — ముందరి! ఈ ముట్టి వా టుత కాలముండునో చూతునుగాక” అని మేక్సిము వెంటనున్న నూతనవ్యక్తి పలికెను.

“అవును. తప్పించుకొని చన నతడు యత్నించుచున్నాడు. మనము చేతులు గలుపుకొని వచ్చుటలూపి, అతడు నాయుద్దేశము గ్రహించెను. వేగనడుపుడు. కాలహాని మొనరింపరాదు.”

నూతనవ్యక్తి ఇంకేమియు బలుకక, యువకు ననుగమించి నడువఁ దొడఁగెను. దృతగతివచ్చి మేక్సిము కొంత బ్రవేశించెను. మాతులుఁ డరుదేరి, కచేరియుండు గూర్పుండె నను కలుకు వెంటనే అతనికిఁ దెలియవచ్చెను. అతని వైఖరిజూచిన పరిచారకుల యద్వైపునకు మేరలేక పొయినది. నిమునమునో నొకనుండవ కకలుమునచ్చి ద్వార నమ్ముఖమున నిలిచెను. — చివాలున రాబర్తంచుండి యీవలికివచ్చి యొకనుండరాంగిని గరముఁబట్టుకొని బండినుండి దింపెను. రాబర్త యిడుల్టల నిరువురను సాదరముగ నాహ్వానించి మేక్సి మిట్లనెను. “ఇప్పుడే మనకు గొతీ యధివతి దర్శనము లంభించును. — నఫల మనో

రఘులకుగతు కేసుము నందియనులేదు. జ్ఞాతృలుమనకు సాహాయ్యము నలుపును. — అంతయు గాక, ద్వైతకృపవలన మహాకవ్యక్తి మనకు లభించెను. అతనియొద్ద మంచి ఋణపున్నది.”

సహజ సౌందర్య సంకోభితమైన జీవముఖము వివర్ణమై పోయి యున్నది. రాబర్టు ముఖమంతికింట నెక్కుడు వెల్లనైపోయెను. దీర్ఘకాలము బంధతుండై బాధనా మోసనీతి మోతిననుభవమున నాతడు పొగిలినని హానిముఖముఁ జూడఁగానే స్వప్నముగ బోధపడుచున్నది! దేని మెల్లగ మూరి దిడుగిరియి. రాబర్టు ఉత్కృష్టము పూర్వ మట్లు అక్షిణ్యమై యున్నది. న్యాయవిహారాల్లై నేల నా రాధవనమును జొంటినినము, అవరాధన దునుచుటకే వచ్చితిరనియు వారినిఁ జూడఁగానే బోధపడుచుండెను. వామన సమ్మోళమున నడచు అలల సంకిల్ప శాలియును సేనాసికైవిడి మ్రొ ముదఁకకంటె ముందు నడువ దొడఁగెను. సోపానమాలవాహి, కిరీటపూతంగల గదిదాపు వారుచేరిఁ జర్చలు గడతలపుఁ దెలుచెను. అందెవరునులేరు. ప్రక్కనుండి కొరీవలి కిరీతస్వని పేనెఁడడియుండెను. రంగస్థలమునఁ బ్రవేశించి మున్న నూతన వ్యక్తి నుద్దేశించి మేకే మిట్టనను. “అయ్యో! ఇత్తత మాతోడ్పట్టు మోడదనే మోపరియైతియు నాభారివిడియున్నది. నామిత్రుని కోక నీకి నిర్దేశతుకము! దుస్సహాశ్శుకి మోపానుచుండ. ఇపు డాకళింక మును బావలెను. బావలతో తో మాగదలఁ గూర్చుండుండి, నేఁ బిలిచినంతిన లోనికి దయవేయుడు.”

ఇఁకఁదడియఁ మేక్కిము కి వేరిఁడఁదెలుచి ప్రక్కనలిది, దేవితేముఁ బట్టుకొని రాబర్టు గృహమునఁ బ్రవేశించినంతన, లోపలఁజొచ్చిను. ఒక సోఫాపై గూర్చుచుని ఎలియ బహునుస్యమున ముఖమిడుగిని, బేలయై వాబొవునుండెను; అగుతువులఁజూచి అపేదివాన లేచి నలువఁ బడెను. గళమత్తి జనకుఁ డామిను గడ్డుచుచుండెను. పచ్చినవానినిఁ

జూడంగనే అతనిక్రొధ మధికమయ్యెను. రాజ్యవంట బునిలికవారు లేనియెడల నశంకు, కోరికలు నిండకై కలకలమున మర్యాద లాడి యుండును. నామోదైయింపక నానోగూడ నతల యాగహమును గొంతవలకకట్టెను. ఇంతకుమిక్కి ప్రబల విషస్తామిమన నామె మూర్ఛితయడచి.

ఇంకను నడగక వృద్ధుని క్రోధోద్ధాతము చేర్చియు పైబడెను. అకక్షణమున దై యాముచకుండు నడచి, క్రోధకవితవ్యమున “ఇంకేమి మిం బులేవారిని నీవేల నోడికొనిరా నావాసిడితిని?” అని యతడనెను.

“వీరిని గొనివచ్చుచుగలకు మరికొంత నేటిలో మీరు నన్ను ప్రశంసింపక మానును.”

“ప్రశంసయా! — ఏమి కరిగినము?”

దేవి — మహాశయా! మీతో గొన్నిమాటలు చెప్పవలసి యున్నది; దయాయుంది మావలకుల నాలింపుడు.

“అలకింపనక్కఱలేదు; మీరేమి చెప్పుచురో ముందే యెఱుంగుదును. వలయుదానిని నాతనయ చెప్పియేయున్నది. మీరు రచించిన యద్భుత నాటకమంబొక్క యక్కరమునైన నేను నమ్మజాలను; నాయెంటినుండి తరిమివేయబడిన దుర్మతిని మరల నాగృహమున నడుగు బెట్టనీయ నని నొక్క చెప్పచున్నాను!” అని చెప్పి యతడు రాబర్బుదిక్కుగ నాల్లంజలు వేసెను.

రాజ్య చక్రముపై పోయెను. వృద్ధుల తీగ్రోక్తుల కారణంబు తగు సమాధాన మీయ గమించెను; కఠినోక్తులు వాసముఖమునుండి కూడ వెలువడినయెడల వారి నఖ్యత యొక గగనకురుమమే యయ్యెడిది. అసమీకముగ నాతనిదృష్టి ప్రియురాలగు కుమారిపై నిక్షేపముగట్టచే నేమియుం బలుకక మిన్నకుండెను.

రాజ్యపు నిర్లక్ష్యముగ నున్నట్లు విలోకించినంతనే కోతవతి క్రోధ తామ్రాక్షుడై నేటి నాట్యేళించి యుట్టెను. “ఎంత లజ్జావిహీనత - ఎంత భయగాహిత్యము! - వీనిగర్వ మొత్తవలకు బెచ్చ పెరుగునో ఇదిడే చూతునుగాక! - కాంతా! నాకుమార్తెకు నేర్పుతో మీరు చెప్పరాధను సావధానముడై విడిచి - నామందనముఁ దెలుపింజు తాము వెలిగితిరట! వీకార్వమొనరించిన నుమనగాని విషయముతోఁ దల వాల్చుకొనవలెనో గానిని నల్పినదులకై మీరు గర్వముఁ జెందుచున్నను, నాకువలయులేదు. కాని నాయకేరమున గార్వదర్శి యైమెలగిన యీమర్కతి మీ దొంగతనమునకుఁ దోడ్పడలేదని నాకుఁ జెప్పగాకము. నేనాతని గుఱించిన మాటలేదును విన్నోలును. తమిషగాని దుష్కర్మమును తమిష నాసిద్ధుడై యున్నను; కాని మీవచనము లేమియు నేను వినుదలచు కొనలేదు. మీవల్కులు దోషి కళంకమును బాపజాలవు. బానిషకదొర వక్రములను హస్త గత మొనరిచుకొన మీరు యత్నించుట నిజమే యైయుండును. పైక మవరానించినది రాజ్యపుగుటకూడ నిజమే! నోట్లుకట్టి నాతడు దొంగిలియైనది నాసికమున్న కల్పితయుక్తరమీ తెలుపక కలుపుచున్నది. ఆహ్మయే వానికలుపమునకు ప్రశ్నకు ప్రమాణము! నిజపరాధము నణచియుంచుటకే అతఁ డాపశ్రమును సృష్టించెను. సాహసమున్న వాడయినచో పైక మొనరిన వాడెవఁడో - బాబువ్రాసిన వాడెవఁడో యతనిని జూపరునుడు. ఇదిగో, ఆయాత్తరము బల్లపై నున్నది.”

మేక్కిము వడిగా ద్వారము దిక్కుగఁజని “నిశ్చయముగ మీరు వ్రాసిన వానిని జూడఁ గోరుదుగా? - అతఁ డీ చెంత గదియందే యున్నాడు. మీ రనునతి యొసఁగుండు-ఒసగకపోండు. నే నిపుడే అతనిఁ బిలిచెదను.” అని గంభీరముగఁ బల్కి, అవ్వలికిఁ దొడ్చి

చూచి, “మీ రొకమాటు లోనికి దూచుచేయు” డని నూతనవ్యక్తి నుద్దేశించి పల్కెను.

తోడనే యతఁడు గదిలోఁ బ్రవేశించెను. నేలవఱకు వంగి యతఁ డందఱికిననుసక్రించి వెడగుచూడ్కులు నలువలఁకులకుఁ బఱుపసాగెను.

కొఠిపతి — అయ్యో! తమ రెవరు?

“గొల్లోఫ్లాన్! కే నొక గొప్ప — ”

“ఇచటి కెందుకు వచ్చితివి?”

“అదండి—నే—కేరు—నే—ను—ఎ—టు—గ—నండి!”

మేక్రిము — నేనెఱుఁగుచును. అయ్యో! ఇటువచ్చి బల్లపైఁ గల జాబు నొకమాటు తేటి చూడుఁడు.

చివఱన లేఖను గైకొని “ఇది నే వ్రాసిన యుత్తరమే” అని నూతనవ్యక్తి యనెను.

కొఠిపతి — మీరు వ్రాసినదా? మంచిది — చూతును గాక! ఈకలము, దీసికొని దీని నకలు వ్రాయుఁడు.

తన కేదేని యుద్యోగమిచ్చుటకై కొఠి యవ్యక్తుఁ డట్లడుగు చుండెనని తలచి అతఁడు నకలు వ్రాయఁదొడఁగెను. కొన్ని పంక్తులు వ్రాసినంతనే వ్యర్థు “చాలును! మీ గీయుత్తరము నీపెద్ద మఃషి యాదేశానుసారము వ్రాసి ముండలేదా?” అని రాబర్టు వఁకఁడర్జుని విద్దేశించి పల్కెను.

“అయ్యో! ఇతఁ డెవరో నే నెఱుఁగ” నని నూతనవ్యక్తి కంపిత స్వరమునఁబల్కెను.

ముఖవైఖరిఁ జూడగనే అతఁడు నిక్కమే వాక్రుచ్చెనని యం దఱు గ్రహించి.

కొఠిపతి — అట్టైన నెవరి మాట చొప్పున, మీరు దీనిని వ్రాసినారు?

“మీకోశాధ్యక్షుడు విగనరీ మాట చొప్పున”

“అనత్యము — ”

“అనత్యము కాదని ప్రమాణపూర్వకముగఁ జెప్పుచున్నాను. విగనరీ నా బాల్యమిత్రుడు. ఒకనాటి సంధ్యాసమయమున నతఁడు నకలు వ్రాసి తెచ్చి, ఒకపకోటలున నన్నుగలిసికొని నాచే దీని వ్రాయించెను మీ యా జేశానుసారమే తా నెల్లు — ”

“ఏమి! — ఇంత సామానమా! — ఇట్లెన్నటికి జరిగియుండదు. విగనరీ సచ్చరిత్రుడు. అతని ముందు మిరిల్లు వచింపజాలరు.”

‘అనుమాన మున్నచోదోడికి హానినిచూపి రావింపుడు — నాయెరుట నతఁడు సత్యము ఎలుకక పోనఁడు నామాట లబద్ధ ములు కావు.”

ఈసరళోక్తులు మునుసలి పూర్వవిశ్వాసము నిడుక విచలిత మొన రింప నేమియుఁ బలుకఁజాలక భ్రాంతుని చందమున నశోడట్టె నిలువఁ బడి పోయెను.

“ఈవిషయమున మీ యభిప్రాయమేమి!” అని మేక్సిము మాతలు నుద్దేశించి పల్కెను.

“ఇదంతయు మీ కుట్రయని తోచుచున్నది. — విగనరీని న్యాయముగ నడుగక——”

అతని నడుపులు ముగియకమున్న జర్జటాగడిమధ్యమునఁ జివాలునఁ బ్రవేశించెను. కోపమున మండిపడి మునుసలి “నీచిటి కేల వచ్చితివిరా సాజి!” అనెను.

మేక్సిము—కాజ్టా!నిన్ను బిలువనిదే ఏల వచ్చితివి?

వర్జర్స—తులువా! నిన్నుఁ గైదునఁ బెట్టించు టుదీతము. నీవేమీచేసితివో సాకుకూర్తె చెప్పినది. క్రొత్తబీగముతో మంద నముఁ దెరిచిన దొంగలకు నీవు తోడ్పడితివి. — ఈ వసుసునోదే

ఎట్టిదుర్మార్గుగైవోయి!

కొన్నప్పన్యమున కాలకుఁ దీర్చినను. “కొందఱు వీరులను మారణముచేయ నొక గూఢచారుడు మీయొద్ద దాచి నడచియుంచిన ప్రతములను బడయ దలంచు నుదారులకు నాయముచేసెతిని. అట్లాన డుట యనుచితము తలచుచేడు, సిస్సంశయముగ మీరు నన్నుఁ గైదులోఁ బెట్టించవచ్చును!”

మేక్కినా— అనుమతిలేనిదే ఇచ్చటికి రావలదని నీతోఁ జెప్పలేవా?

బాలుడు— మహాశయా! కోపింపకుండు. విగనరిగారు నన్నిచటి కంపిరి.

“ఎవరు!— ఏమంటివి? మరల నీకు మతియోయెనా?”

“మతిమాలినవానివలె గదిలోఁ బ్రవేశించి మీకిమ్మని అతఁ డీజాబును నాచేతికిచ్చి నిమునములో నదృశ్యుడయ్యెను.”

కొంతకాలము— జాబా!— విగనరియిచ్చిన జాబా! ఏన!

జులైలు లేఖను ముదునలిచేటికిచ్చెను. కంపితవాస్తవముడై కొంతకాలము దానిని దేలుచు, రహస్యమేమో యందును సిహితమైయున్న దని యెల్లరు గ్రహించి యుక్యములై మాడఁజొచ్చిరి. ముదునలి మెల్లగ జాలుఁ జదువ వొడంగెను. చదువుచుండ నతని ముఖమున భిన్న భావములు ప్రతిఫలించుచుండెను. అతని చిత్తమందలి యావేగ మెల్లఱకు దృఢోచరమయ్యెను. నిమునములో వృద్ధుని మొగము వెల్లనై పోయినది. లలాటము కుంచితమయినది. ముకువుటము లెగుర సాగినవి. తోడనే అతని కపోలమునుండి కొలఁది యశ్రుబిందువులు జొటజొట రాలెను. పదపది యతఁడు తలయెత్తి కంపిత బాష్పగుర్ధ గళమున “విను!”డని జాబు నిట్లు చదువఁదొడంగెను.

“మహాశయా!

ఈప్రతమున నా యవరాధము నంగీకరించుచున్నాను.

ఘోరదశమృత్యుమున నేను జేయజేసికొంటినని యింతకుమున్నే
తాము వినియుందురు. ఎరుగక నాకు సాయము నలిపిన వ్యక్తి జడ్జటు
మేప్పియుల ననుగమించి మీ యాలచుటన, బ్రవేశించుటఁ గాంచి
నాదుస్మియోదంతము మీకుఁ దెలుప నాతఁడు చనుదెంచెనని
గ్రహించితిని. మగల నీప్రియభూమిని గన్నులతోఁ జూడఁవిధమున
నిందుడి వెడలిపోవుట తక్కు నాకు వేయి వెదవులేదు. నేటి సాయం
సమయమునకే వేరిసునుండి బహుదూర మరుగఁగలను; ఇదియే
నాకుఁ దగు శాస్త్రీ! లంకులకు నేను దూఱించుటలేదు. ఉత్తరము
వ్రాయుచున్నను నిజకళంకమును మఱుగుపఱచుకొనుట నాయుద్దేశము
కాదు. జరిగినదంతయుఁ దెలిపివేసిననుడల నన్ను మీరంతగదూషింప
రని యాసించియే మీకు దీనిని వ్రాయుచున్నాను. పశ్చిముల వేటి
కను గొనిపోవుటకై బారవపువొర కొఠి కరుదెంచిన నాటియుదయ
మించుక పెండల కడ నేను కచ్చేరికి వచ్చితిని. ఆపుడు చూచునరికి
మందనము తెరుచఁబడియుండెను. మొదటి నూలు జరిగిన చార్య
యత్నమును గుఱించిన వృత్తాంతమును మీకు, దెలుపనందులకు
నన్ను నేఁజాలగఁ దూరుకొంటిని. రెండవపర్యాయము చోరుల
యత్నము విఫలమగుటఁ గాంచఁగనే నామనసు నాయందు లేక
పోయెను. నోట్లు కట్ట అపహృతమయ్యెనని నేఁ జెప్పింది వట్టి
మాట. కొఠీయందు విత్తము జమ చేయు నొక పెద్దమనిషి కీయఁ
దలఁచి గతదినము సాయంసమయమున నినుపెట్టెనుండి నోట్లు కట్ట
నీవలకిఁ దీసి నాద్రావరులో నుంచిన నంగతి మఱచిపోతిని. మూడు
నాల్గైన పిదప నోట్ల కట్టను జూచుకొంటిని, దానిని జూడగనే
నామనసున కానందము కలిగినది. పైకముఁబాపి, నామిత్రుఁడు
నిరవరాధియని ఋణపు నేయఁజాలుదు ననుకొంటిని. కాని, ధూర
దృష్టవశాత్తు ఆనాడు మీరు కచ్చేరికి రాలేదు. ఎంత యత్నించినను,

అనాటి సంఖ్యాసమయమందైన మిమ్ముల గలసికొన లేక పోతిని అందుచే నోటులకు మీకు ముసలాడు నూడలఁచితిని. కాని కోశాధ్యక్షుడనగున నేను, ఏలెనివేల నాణెముల నొక బ్రాహ్మణుతోఁ బెట్టించున నాతఁడు శ్రీమింపరాసిదళియు, అతఁడునక నీయునంతమును దాచి యుండుననున నానెడ మీకు కోపించుదురనియు నే యవడితిని. పిం నామననున నొక కుచ్చిక్షబుద్ధి యుదయించి నని. నన్న మీకు మీజామాతకు గాంచుకొని, మీవిచల సంపత్తిని నాయథేనము నేయ మీరూపించుట చేనెఱుగుదును,—

ఈమనోరథము సిద్ధించుట గగన ప్రసూనమును బడయుట యని తాఁడపుడు నేను యెఱించినను, నాయెడ మీరు చూపు అవ్యాజ ప్రేమవలన నావాంఛ నెఱవరచుచునేమోయని యాశపడితిని. కాని యిట్లని ఎవ్వరి కడఁ దెలువక, నాయాశను నాహృదయమందే గుప్తముగ నుంచుకొంటిని. నేను మీతపయ యెడ గాఢానురాగము గలిగియున్నాను. అనురాగమే నాజీవన పరమావధియని యనుకొంటిని. స్వార్థవశవర్తినై గారి, ధనలోభమునకు లోబడి గాని నే నానుండరిసి బ్రేమింపజేదు. నాప్రణయము స్వార్థహృష్టమైనది. నావలె నామెకూడ నిరుపేదరాలై యున్నయెడల నేనని యము లేక, ఆమె సమక్షమున పరిణమప్రస్తావము నెత్తి యుందును. నాహితుడగు రాజ్యుని బరిణయమాడుచునని రహస్యముగ నామె వాదాన మొనరించెనని వినినంతనే నాజీతాపమునకు మేరలేకపోయినది.

మీనిలయము వీడిపోవుచప్పుడు తా నిక ప్రాన్ముకుఁ దిరిగి రానని రాబట్టు చెప్పియుండెను గదా! అతఁ డంతర్విత్తుడైనందున, మీకుమాత్రము నాకును నడుమ గల వ్యవధానము కూడ సంతర్విత్తుడైనదనియు, సందుచే నామె నిరాటంకముగ నమ్మఁ బెండ్లి యాడ నమ్మతింపుననియు జడమత్తినై నమ్మితిని. ఇట్లుండ నోట్లు

కట్ట నాకుఁ గనుపించిన నాడే చాబట్టయొద్ద నుండి నాకొక యొత్త రము వచ్చినది. 'కొలఁది దినములు బ్రతునీతుం దూడి, కేరితునకు ములినప్పటి నఁయు, దేశత్యాగ మొనరిచుటకు ముక్కుకసారి ఎలిమి కుమారిని జాతు' ననియు వ్రాసి, తన బింబముఁ దెలుపుచుఁ దన్నొకసారి చూడ రమ్మని యశఁడు నన్నుఁ గోరెను. అతని లేఖ నందుకొని నంతనే తాను నిర్దోషియని యశఁడు ఋజువుచేసికొనునని కోరలదిలిసి. యెప్పుడో నాహృదయమంతయు నిరాశాప్రపూర్ణమై పోయినది. కర్ణవలన నాచిత్తమున నొక వైశాచిక సంకల్ప ముక యించినది.

నోట్లు కట్ట నిక నాకడ నుంచుకొనవలెనను చాంఛ. నాకు లేకు కాని మీకొపథయమున దానిని మీకొనఁగుటకు నాకు సాహసము చాలలేదు. నోట్లు మరల బక ములెనను నిచ్చుమే మీకు లేదు. ఆసాటి సొమ్మును మీరంతగ లెక్కచేయరని నేనెఱుఁగును. ఋజుముఁ దీర్చు సాకున నోటులను చాబట్టకు కొనఁగవలెనని నేను సంకల్పించుకొంటిని. ఈచిత్త మతని చేతులబడిన యెడల యథేచ్ఛగ నతఁడు విదేశావాసము, కీయజాతునియుఁ దన్నూలమున భరింపఁడు కాజాలుననియుఁ దలచితిని. ఎప్పుడు దేశత్యాగియై నందున నాజీవనకాంక్ష చరితార్థమగు పథము నిరంతరాయమగునో అతని నీనిధమున దానిద్ర్యజేవి కబళమునుండి కాపాడ నేఁగావించిన యత్నమే నాపాపప్రాయశ్చిత్తమని యనుకొని, ఆశ్మ ప్రవంచన మొనరించుకొంటిని. కడంగు హేయమైన దురభిమానమున కవశవర్తియై, ఈకార్యమునకుఁ గడిగితినను తలఁపును నాచిత్తము నుండి తుడిచివేయ యత్నింపసాగితిని. అందుచే గాబట్ట మరల నరు దెంచిన యెడల, నతని కాపద నాపాదంపజేయుట నాదృఢేచ్ఛ యయ్యెను. బారిషపు దొర యతని నస్వేషించుచుండెనని నేనెఱుఁ

గుమును. తన పరిశోధనమున నాశాడు కృతకృత్యుడైన యెడల రాబట్టవద్దనండు నవహృత్విత్తముఁ బడసి, దొంగ యతఁడే యని నిశ్చయించుచున్నది, దోడనే మీకును మీదుహితకును నావిషయము విదితమగుననియు, కళకితుడైన వ్యక్తి కర్థాగిహగుటకు మీపట్టి యిమ్ముకొనదనియు నే నూహించితిని.

నానూ పాపనంకల్ప నుతిహేయము; సీచము; అతి కాపురుషుని తము కాని దైవకృపవలన నాకలమ సంకల్పము వ్యర్థమైపోయినది. మీమీల్లుని యత్నమున రహస్యమంతయు బయట పడినది. ఇప్పుడది యంకకుఁ దెల్లమయినది రాబట్టేమయ్యెనో నే నెఱుంగను; కాని నాయూజులు తగు వేళ మీచేతుల, బడననియు. నొక నిరపరాధి యెడ ఘోరదుర్మయము జరుపకుండురనియు హృదయపూర్వకముగ నాశించుచు దీని నింపితిని. ధర్మమును జేర్కొని ప్రమాణ మొనరించి యేమి వచిండుటకు నాకిక నధికారము లేదు. ప్రాణము లుండగాఁ దిరిగి రాకుండుటకై దేశత్యాగిని పోవుతఱి నీనత్యము వచించి మీమ్ము వచింపఁ బూనుకొనని తాము గ్రహింతురు గాక!—రాబట్ట నిర్దోషియనియు, నిర్దోషియే గాక మహాత్కృష్ట గుణోపేతుడనియు నత్యము వాక్రుచ్చుచున్నాను. బాంపపు దొర పెట్టెను నాతని శత్రువులు దొంగిలించిరి. మీయధీనమున నన్న వారిలో జడ్జటు మాత్రము వారికి సాయముజేసెను. నేఁ జెప్పవలసిన దంతయు ముగిసినది. ఇప్పుడు మీయొద్ద నాప్రార్థన మొక్కటి మాత్రమున్నది.—మిమ్ము క్షమాభిక్ష వేడుచుండుటలేదు. ఏలయన, క్షమాపణకు నేను పాత్రుడను గాను—ఈయధము బూర్తిగ విస్మృతించుటయే నాకడ గొట్టు కోరికయని విసేతుండనై తెలుపుచున్నాను. ఇంక సెలవు చిరకరుణామ గూ! హితకాంక్షీ! మహానుభావా! సెలవు. ఈక్షేపమునఁ బ్రాణములకన్న నధిక

ముగ నెవని బ్రేమించితివో వారందరిని గూడ నెలవు వేడుచున్నాను. ఈదొర్భాగ్యుని పుణ్యము నిత పీక్షింపజాలరు; మీయందరికిని శుభమును గాక! వైశ్యశ్యర్యసుఖములకు టూరధి పతు లగుదురాగా? నెలవు—తుది నెలవు. ఆశాసూన్యమై, అనందసూన్యమై, అశ్రీమహాత్ర సూన్యమై నీమహాగుని కింకర గానుండే శరణ్యము!”

అమితభోగ్యత బాప్సపూరిత లోచనమై, స్పృశహృదయమై, ప్రసారిత బాహుయుగధృమ్మై వర్జితు గాఢపు నాగలిమి కొనెను. తదుపరి వాత్సల్యసరస్వతముగ నతడు తన ముద్దుపట్టి లలాటమునుజూపించి, యాపవిత్రాత్ముల పాణుల కెరికిని గలిసెను! ఆదృశ్యమును విలోకించినంతనే మేస్సీము శుష్కశ్రములు కూడ అద్రిమలైపోయెను. అశ్రుసిక్తవణునై యాశా ఇయల్లా దేవి దిక్కుగఁ గృతజ్ఞతాపూరిత గృక్కులను పఱపెను!—అమితాహ్లాదమున నున్నతైజ్జై జల్దలు గంతు లిడసఁగెను.

అకస్మాత్తుగ దేవి ముఖము వివర్ణమైపోయినది.—స్థితిచరణయై ఆమె వెనుకకుఁ దూలెను. నేల వ్రాలు నామె తనవల్లరిని జట్టుకొన మేస్సీము చివారున ముందున కరుదెంచెను. “అంతయు ముగిసెను. దురాత్ముడు నాకెట్లో విషము ప్రయోగించెను—” అనుచుండ దేవి దేహము నుడివడి పోయెను.

ఉపచారము లొనరింప నంద తామె దిక్కుగఁ జరువిడిరి. కాని వారి ప్రయత్నములన్నియు వృథలైపోయెను! ఆమె రమణీయ నయన యగళము మూసికొని పోయినది! దేహపంజరము నుండి ప్రాణశక్తుల మెగసిపోయినది.

* * * *

పితమహానము గడచెను. రాజర్థు యెలిస్థు కింకను వివాహము

కావేదు. తను ప్రేమ నుద్ధరించి భౌతికనుభవాధకురాలైన దేవి పరలోకగత యాత్మయొడ సమ్మానము చూపుచు నెలవఱకు వారు శోకసూచకవస్త్రములను దాల్చిరి. రాబోవు మానమున వారి యుద్ధాహమహోత్సవము జరుగును. దేవి ప్రాణములు గొని ఘోరావకాథ మొనరించిన చికిత్సకుఁడు హత్య జరిగిన దినముండే యదృశ్యుడైపోయెను! ఎంత యత్నించినను, ఆపాపి జాడ తెలియ రాలేదు. దేవి పానీయమున నాతఁడు వినముఁ గలిపినట్లు పరిశోధన వలనఁ దెలియవచ్చును అనన్యవిపత్తును గుర్తించిన దగుటచే దేవి ముందే వీలును వ్రాసి యుండెను.

తన సంపత్తికాంక్ష దధికాంక్షము నామె రాబట్టనకు దాన మొసఁగినది, విశ్వసనీయులైన నిజభృత్యులను గూడ నామె సంతనపెట్టెను. అమూల్యమగు దన యూర్మికను, గంకణమును ఆసీమఁజిని మేక్కిముసుకు నొసగినది. ఆరెండును దేవి కతిప్రీతిపాత్రములుగా నుండినవి. పావన గుణశోభితయైన నావధూటి పవిత్రస్మృతి నిజహృదయ ఫలముల ననారతము స్మరించుకొనుచు వెలలేని యాయావస్తువులను కన ప్రాణములకన్న మిన్నగఁజూచుచు మేక్కిము హృదయశాంతి కపేక్షించి ఇటలీ రమ్యాద్రకి నూతన వధూవరులతోఁ గూడి వెడలు వెళ్ళియిందెను.

ఈ పుస్తకము వ్రాసిన బొన్న అశ్వత్థ సత్యనారాయణమూర్తి గారిచే

వచియింపబడిన యీ 3 ర పుస్తకములు :

1. ఆటీన్ మణేలా (డిటెక్టివు నవల)	డెమ్మి	రు 1-8-0
2. చిన్న హస్తము 1 భా. డిటా	డిటా	రు 1-8-0
3. డిటా 2 భా. డిటా	డిటా	రు 1-8-0
4. హత్యాభ్రమ	డిటా డిటా	రు 1-8-0
5. లవంగి (సాంసారికము)	డిటా	రు 1-8-0

కథలు, నవలలు :

6. నుశీల	రు 0-12-0
7. శ్యామల	రు 1-0-0
8. కాలసర్పి	రు 0-12-0
9. మాధవి	రు 0-12-0
10. లలిత	రు 1-0-0
11. పెండ్లిదండ	రు 1-0-0
12. నాలుగు కథలు	రు 1-0-0

నాటకములు :

13. మీ వారు పతనము	డెమ్మి సెజు	రు 1-0-0
14. పాజిహాను	,,	రు 1-0-0
15. నూర్జహాను	,,	రు 1-0-0
16. దుర్గాదాసు	,,	రు 1-0-0
17. చంద్రగుప్త	,,	రు 1-0-0

